

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 24

Dimecres, 28 de juny de 2000

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 18, segona i darrera reunió, i 19, primera

Í N D E X

Sessió núm. 18.2

Debat general

sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys) (tram. 255-00002/06)
(continuació)

Sessió núm. 19.1

Preguntes

Projecte de llei

de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya (tram. 200-00002/06)

Projecte de llei

sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial (tram. 200-00007/06)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00008/06)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (tram. 271-00007/06)

Designació

d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00007/06)

Designació

d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00008/06)

S U M A R I

Sessió núm. 18.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts.

1. Debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys) (tram. 255-00002/06) (continuació) (9:05)

<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sr. Boada i Masoliver.	6
<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló Valls.	10
<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sra. Mejías Sánchez.	14
<i>Intervenció del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sra. Baig i Torras.	18
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Lladó i Isàbal.	21
<i>Resposta conjunta:</i> consellera d'Ensenyament.	23
<i>Rèplica:</i> Sr. Boada i Masoliver (IC-V).	26
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sr. Bargalló Valls (ERC).	28
<i>Rèplica:</i> Sra. Mejías Sánchez (PP).	29
<i>Rèplica:</i> Sra. Baig i Torras (PSC-CC).	30
<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
<i>Rèplica:</i> Sr. Lladó i Isàbal (CiU).	32

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i catorze minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i tres minuts.

Propostes de resolució subsegüents al debat

— Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds (núm. 1 a 9)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Boada i Masoliver.	33
— Propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 8)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Lladó i Isàbal.	33
— Propostes de resolució del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1 a 14)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Bargalló Valls.	34
— Propostes de resolució del G. P. Popular (núm. 1 a 9)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Mejías Sánchez.	35
— Propostes de resolució del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi (núm. 1 a 15)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Baig i Torras.	36
<i>Votació de les propostes de resolució del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya - Verds (17:28):</i>	
<i>rebutjades per 65 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.</i>	36
<i>Votació de les propostes de resolució del G. P. de Convergència i Unió (17:29:02):</i>	
<i>aprovades per 67 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.</i>	36
<i>Votació de les propostes de resolució del G. P. Popular (17:29:42):</i>	
<i>aprovades per 67 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.</i>	36

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda.

Sessió núm. 19.1

La sessió s'obre a dos quarts de sis de la tarda i un minut.

1. Preguntes (punt divuitè de l'ordre del dia) (17:31)

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que Catalunya esdevingui un gran centre logístic de distribució empresarial, de construcció de parcs tecnològics i de recerca i formació tècnica (tram. 317-00106/06)

<i>Formulació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU).	38
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	38

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures de liberalització dels horaris comercials (tram. 317-00109/06)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	38
--	----

<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	39
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	39
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	39
— Pregunta al president de la Generalitat sobre els temes tractats en l'entrevista amb el president del Govern de l'Estat que poden afectar l'interès general de Catalunya (tram. 317-00112/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Maragall i Mira (S-CC).	40
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	40
<i>Repregunta:</i> Sr. Maragall i Mira (S-CC).	40
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	40
— Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió dels recursos econòmics del Govern d'ençà de l'assumpció de noves competències i de l'increment d'aquests recursos (tram. 317-01171/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	41
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	41
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	41
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	42
— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política amb relació a Telefónica i la implantació d'aquesta empresa a Catalunya (tram. 317-00119/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	42
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	42
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-V).	42
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	43
— Pregunta al Consell Executiu sobre el responsable de l'autorització de la venda de l'empresa Cinet a l'empresa Serviacceso, SA, del Grup Retevisión (tram. 310-00121/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	43
<i>Resposta:</i> conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.	43
<i>Repregunta:</i> Sr. Sirera i Bellés (P).	44
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.	44
— Preguntes al Consell Executiu sobre la venda de diverses unitats de material mòbil de Ferrocarrils de la Generalitat al Govern de Cuba (tram. 310-00058/06) i sobre el conveni de capacitació de personal tècnic ferroviari cubà a Catalunya (tram. 310-00124/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Rull i Andreu (CiU).	44
<i>Resposta:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	45
— Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de construcció del nou edifici judicial de Puigcerdà (Cerdanya) (tram. 310-00126/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Casadesús i Barceló (CiU).	45
<i>Resposta:</i> consellera de Justícia.	46
— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris utilitzats pels representants dels departaments de la Generalitat en les comissions de seguiment dels convenis comarcals, per a escollir entre les ofertes presentades (tram. 310-00091/06)	
<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	46
— Pregunta al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen l'explosió controlada d'un vehicle aparcats prop del Palau de la Generalitat (tram. 310-00064/06)	
<i>Formulació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	46
<i>Resposta:</i> conseller d'Interior.	46
<i>Repregunta:</i> Sr. Ferran i Serafini (S-CC).	46
<i>Segona resposta:</i> conseller d'Interior.	46

—	Pregunta al Consell Executiu sobre la fugida a alta velocitat pels carrers de Barcelona i de Santa Coloma de Gramenet del conseller d'Economia, Finances i Planificació (tram. 310-00093/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	47
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	47
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	47
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	47
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la manera en què circulava el vehicle oficial del conseller d'Economia, Finances i Planificació pels carrers de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet el dia 31 de març (tram. 310-00094/06)	
	<i>Formulació:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	48
	<i>Resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	48
	<i>Repregunta:</i> Sra. Figueras i Siñol (S-CC).	48
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Economia, Finances i Planificació.	49
—	Pregunta al Consell Executiu sobre el pla d'inversions per a garantir la recuperació de les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre de 1993 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí (Alt Penedès) (tram. 310-00097/06)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Labandera Ganachipi (S-CC).	49
	<i>Resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	49
	<i>Repregunta:</i> Sr. Labandera Ganachipi (S-CC).	49
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Medi Ambient.	50
—	2. Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya (tram. 200-00002/06) (punt primer de l'ordre del dia) (18:32)	
	<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de Governació i Relacions Institucionals.	50
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sr. López Bulla.	51
	El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.	
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ferrer i Gironès.	52
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fernández Deu.	52
	<i>Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi:</i> Sra. De Madre Ortega.	53
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Neras i Plaja.	54
	<i>El president es reincorpora al seu lloc.</i>	
	<i>Votació del text del Dictamen:</i> aprovat per 128 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.	55
—	3. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial (tram. 200-00007/06) (punt segon de l'ordre del dia) (19:07)	
	<i>Presentació del Projecte:</i> conseller de Política Territorial i Obres Públiques.	55
	Esmenes núm. 1 i 3 (S-CC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Manel Nadal i Farreras.	56
	Esmena núm. 2 (ERC)	
	<i>Torn a favor:</i> Sr. Bonet i Revés, que tot seguit n'anuncia la retirada.	58
	<i>Torn en contra:</i> Sr. Sabanza i March.	59
	<i>Votació de l'esmena núm. 1:</i> rebutjada per 44 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.	59
	<i>Votació de l'esmena núm. 3:</i> rebutjada per 47 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions.	59
	<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds:</i> Sra. Font i Montanyà.	59
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Luna i Vivas.	60
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Sabanza i March.	61
	<i>El president anuncia que hi ha una esmena tècnica presentada.</i>	63
	<i>Votació del text del Dictamen, amb l'esmena tècnica incorporada:</i> aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.	63

4. Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00008/06) (punt tercer de l'ordre del dia) (20:04)

Presentació del Dictamen: Sr. Ridao i Martín (ERC).

64

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala.

65

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Verds: Sr. Boada i Masoliver.

66

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré.

66

Posició del G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi: Sra. Tura i Camafreita.

67

Votació del text del Dictamen: aprovat per unanimitat.

68

5. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (tram. 271-00007/06) (punt quart de l'ordre del dia) (20:36)

El president proposa a la cambra que, si no hi ha cap inconvenient, la designació sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per unanimitat dels presents.

68

Votació: són elegits els diputats Sr. Josep M. Carbonell i Abelló i Sr. Josep Rull i Andreu i la diputada Sra. Dolors Nadal i Aymerich.

68

6. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00007/06) (punt cinquè de l'ordre del dia) (20:38)

El president proposa a la cambra que, si no hi ha cap inconvenient, la designació sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per unanimitat dels presents.

69

Votació: és elegit el Sr. Carmel Mòdol i Bresolí.

69

7. Designació d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00008/06) (punt sisè de l'ordre del dia) (20:39)

El president proposa a la cambra que, si no hi ha cap inconvenient, la designació sigui feta per assentiment, la qual cosa és acceptada per unanimitat dels presents.

69

Votació: és elegit el Sr. Salvador Coromina i Romagosa.

69

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 18.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, per la lletrada Sra. Andreu i Fornós i pel lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Ensenyament, els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil (0 a 3 anys) (tram. 255-00002/06) (continuació)

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris i l'ordre d'intervenció serà de menor a major. Per tant, té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, abans d'explicar quin és el nostre posicionament davant d'aquesta etapa de l'educació infantil, de zero a tres anys, evidentment, cal fer una mica... –ni que sigui breument–, expressar quin ha estat el nostre sentiment després de la intervenció, senyora consellera, que va fer ahir a la tarda.

El primer adjectiu que hauríem d'utilitzar és el de «decepció»; decepció perquè, evidentment, ens va donar la sensació que la seva intervenció era una marxa enrere quant als compromisos anteriors que s'havien adoptat –alguns aquí en aquesta cambra i els altres en l'àmbit del partit polític al qual vostè pertany–, i, que en el seu programa, doncs, ja expressava tot un seguit de compromisos, que cap d'aquests compromisos es varen desenvolupar tal com nosaltres voldríem, fins i tot, tal com la resta de la societat, doncs, voldria.

Ja ho vaig dir ahir..., i em sembla que la proposta de l'exconseller Hernández era una proposta de caire preelectoral i la proposta de la senyora Carme-Laura és una proposta de caire postelectoral, o sigui, d'incompliment dels compromisos contrets anteriorment. I això en un tema tan important –en un tema de país com és l'educació infantil i l'etapa zero a tres anys, doncs– diu molt poc a favor d'aquest Govern, que ahir vostè representava. Ahir, senyora consellera, vostè no representava el Departament d'Ensenyament, vostè representava el Govern de la Generalitat de Catalunya. I en alguns moments ens va donar la sensació que, únicament i exclusivament, representava el Departament d'Ensenyament, perquè estava parlant de polítiques més sectorials, i no pas de polítiques globals, malgrat que en la teoria sí que en va parlar.

Anem una mica al que nosaltres preteníem dir i preteníem transmetre a aquesta cambra i a la resta de la so-

cietat amb relació a aquest debat monogràfic. Per què aquest debat, no? Ens ho preguntàvem, i ben segur que molta gent es preguntarà la necessitat d'aquest debat, no? Des de fa uns anys, l'última dècada del segle passat, del segle xx, hi ha hagut tot un seguit de canvis en la societat catalana des del punt de vista social, des del punt de vista cultural, des del punt de vista demogràfic i econòmic –societat catalana, eh?, no donaré gaires dades sobre la societat europea, que sembla que vostè hi va dedicar quasi vint minuts a parlar d'Europa i es va deixar bona part de parlar de Catalunya.

Nosaltres parlarem molt de Catalunya, no? Doncs, en aquesta societat catalana s'han creat unes noves necessitats, uns nous plantejaments en el tractament de la infància. He dit abans «canvis demogràfics». Catalunya és un país –i vostè, també, ja ho va dir ahir– amb un índex de natalitat molt baix, que es veu compensat per una reducció de la mortalitat infantil, cosa que ha influït que no es tinguin tants fills a Catalunya. Això significa desenvolupar polítiques decidides per fomentar la natalitat que, des del nostre punt de vista, no han existit en el nostre país i no pas per qüestions econòmiques, senyora consellera, sinó per qüestions ideològiques. I això és un element important a què després tornaré.

A més a més, les situacions familiars d'ara són diferents. El nombre de divorcis ha augmentat –ja quasi un 15%– a Catalunya, i això fa que hi hagi un gran nombre de famílies monoparentals que necessiten uns altres serveis, i que també ho hem de tenir en compte.

Però, també, canvis econòmics: la incorporació progressiva de la dona al món del treball. Les últimes dades de l'EPA diuen que les dones representen un 42% de la població activa sense comptar –sense comptar-hi– l'economia submergida.

Però, també, canvis culturals, que nosaltres hi volem donar molta importància, sobretot quan parlem del reconeixement dels drets dels infants. Perquè, a vegades, pot donar la sensació –i ahir, potser, també la donava aquesta sensació– que aquest debat, únicament i exclusivament, es dona perquè hi ha un accés de la dona al món del treball i hi ha unes necessitats socials i, a partir d'aquí, doncs, hem de donar uns serveis.

No només això, per nosaltres és tant o més important el reconeixement dels drets dels infants. Que es reconegui l'infant en tota la seva identitat, amb totes les seves responsabilitats, amb tots els seus drets, i aquest també: el dret a l'educació. No oblidem que, per nosaltres, aquest és un element molt més important, jo diria, tant o més important que no pas aquesta necessitat social que, de vegades, se'ns vol fer entendre d'una manera molt reduccionista.

A més a més, s'ha reivindicat per part de la dona el seu dret al món del treball. Hi ha una igualtat de possibilitats de promoció, d'oci, de formació, d'educació... I que el fet que l'home hagi de treballar, també, a casa i que la dona pugui treballar a altres llocs és cada vegada més reconegut i més reivindicat; canvis culturals importants. Aquests són canvis no acabats, en constant evolució, però que ens obliguen a pensar respecte al tipus de serveis als infants i a les seves famílies.

Aquesta situació –i aquí sí que faré un esment a Europa, l'únic esment que faré a Europa– l'analitzava Peter Moss, professor de l'Institut d'Educació de la Universitat de Londres, que ha estat –i això és important– president de la Comissió Europea de la xarxa que estudia el sistema d'atenció a la infància a Europa, i que aconsella els governs europeus. I quan els aconsellava els deia... –i, evidentment, també, a Catalunya si el Govern ho volia escoltar–, comentava tres qüestions: que hi ha hagut canvis diferents, que hi ha hagut canvis a diferents nivells i en la família, i que això implica que hi ha d'haver un canvi en els serveis d'atenció a la infància i en tota la comunitat. El canvi és global. Per això li deia que vostè ahir parlava com a representant del Govern, i només ens va parlar de qüestions relacionades amb el seu Departament. El canvi és global. El canvi no es produeix mai en un sol sector i els diferents entorns s'estan interrelacionant sempre.

Deia –segon comentari–: «Aquests canvis s'han de fomentar en la pràctica, i una legislació que afavoreixi aquests canvis.» Ahir vostè va proposar canvis sociolaborals, legislatius amb relació al Pacte de Toledo. Parlava de fomentar les llicències parentals, flexibilitat en l'organització laboral, etcètera. Aquestes són propostes que el nostre Grup Parlamentari va presentar al Congrés de Madrid durant l'anterior legislatura i que vostès –i que vostè hi era, senyora consellera–, conjuntament amb el Partit Popular, varen votar-hi en contra. A l'anterior legislatura aquests canvis laborals no eren necessaris i, ara, amb una idea de tirar pilotes fora –Pacte de Toledo, Madrid– s'han de fer aquests canvis legislatius, però, mentrestant, vostès no hi estaven d'acord. Per això parlava de qüestions ideològiques, senyora consellera, no només de qüestions econòmiques.

I tercera, deia: «Aquest canvi és lent. Fa falta molt de temps i la col·laboració de tota la societat i, en concret» –ho deia– «de les administracions públiques.» I aquest és un element importantíssim en què nosaltres volem insistir. Aquest problema no és d'ara, sinó que aquest problema ve de molt temps enrere, i dóna la sensació –i després també ho explicaré– que el Govern tot just s'hagi despertat ara, després de la pressió social a aquest aspecte.

En definitiva, el que intento explicar en aquesta introducció és que des de fa temps vivim uns canvis que ens obliguen a crear noves estratègies per atendre la infància, i que aquestes estratègies s'han d'entendre com una qüestió de país, com un element estructural que d'una manera transversal estudiï, planifiqui –paraula que, de vegades, dóna la sensació que a aquest Govern li fa por–, legisli i gestioni aquests serveis amb una visió de futur, i que des d'una política basada en la sostenibilitat millori la qualitat de vida dels ciutadans, dels pares i mares i dels infants.

Però anem a la realitat. Hi ha voluntat política per fer front a aquests canvis necessaris? Hi ha capacitat per part del Govern de la Generalitat d'encapçalar aquesta necessària adaptació a una nova realitat? No. Concretament, no, des del nostre punt de vista. I no volem fer afirmacions gratuïtes. Anem a veure quina és la realitat del nostre país amb relació a aquests serveis.

Vostè ja va donar algunes dades, que sembla que les va donar molt cofoia i, a mi, em donava la sensació que les hauria de donar, potser, amb un to de més incapacitat per desenvolupar, evidentment, aquest servei: 42 centres del Departament, 3.500 alumnes; 289 centres municipals, més de 10.000 alumnes, i uns 650 centres privats que tenen uns 27.000 alumnes. Davant d'aquestes dades tan paupèrrimes per part de la Generalitat encara podem parlar d'equitat, senyora consellera, com un element clau a l'ensenyament públic? Més realitat. Fem un bany de realitat avui, que ahir sembla que vàrem fer un bany d'europèisme, avui fem el de realitat catalana. Dades del pressupost del 2000: 3.700 milions en concerts per a escoles bressol privades, 775 milions de subvencions de llars d'infants municipals. Equitat, això també?

A Lleida, per exemple, la Generalitat de Catalunya té una escola bressol; l'Ajuntament en té deu; a Barcelona, el 83% de les places públiques ofertades per al curs vinent són municipals –el 17%, només, de la Generalitat. L'Ajuntament de Barcelona dedica, ell sol, cada any, quasi el doble dels 1.200 milions que la Generalitat preveu aportar per a tot Catalunya. Això sí, a Barcelona, la Generalitat ha subvencionat, enguany, catorze noves escoles bressol privades, i ha deixat sense plaça pública 2.000 nens i nenes. Això és equitat, senyora consellera? Ho dic perquè aquesta és una paraula que vostè, doncs, utilitza molt sovint i que es demostra que no existeix en la política real, en la real –en la real–, sí en la retòrica, del Govern de la Generalitat.

Ciutats com Sant Feliu del Llobregat o el Prat o altres han d'assumir soles cobrir la demanda d'aquest servei. Fins al moment present, senyora consellera, si no fos per l'esforç solitari d'una colla de municipis de Catalunya, l'escolarització d'infants d'un i dos anys seria, sens dubte, efectivament, virtual.

No hi ha voluntat política. El primer cicle d'educació infantil no és prioritari per al Govern de la Generalitat. Des de l'any 95 es va crear –aquesta era l'època del conseller Pujals– una comissió mixta d'estudi de les llars d'infants, des del 95 que existeix aquesta Comissió mixta entre la Generalitat i els ajuntaments. A la Comissió –ho deia– li corresponia l'anàlisi de la situació dels centres docents que imparteixen el primer cicle d'educació infantil, i –la definició del 95– d'un model tipus de llars d'infants sostingudes amb fons públics de Catalunya, i que –ho deia– s'hauria de reunir, almenys, cada dos mesos. S'ha reunit quatre vegades i encara s'han d'elaborar les línies de treball. On és la voluntat política si ja tenim una comissió des del 95 que no ha fet res, absolutament res en aquest tema?

A més a més, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds va substanciar dues interpellacions en l'anterior legislatura i va visualitzar la nostra preocupació per al tema. La resposta del Govern sempre és la mateixa resposta: «Ho estem estudiant, no és prioritari, val molts diners.»

A més a més, amb aquesta cronologia, el febrer del 99, promesa de 30.000 places de zero a tres anys, feta per l'exconseller Hernández en el debat de política educativa i assumida per Convergència i Unió en el seu pro-

grama electoral i, evidentment, per vostè també, senyora consellera, en el marc del programa d'educació 2000-2004, va fer una oferta, ja més concreta, de 6.000 places per a l'any 2000. Convenciment, aquesta oferta? Estratègia electoral? Jo crec que potser la segona proposta seria molt més clara, en la segona definició, molt més clara del que vostès pretenien en aquells moments.

El resultat de les negociacions amb els ajuntaments ha estat un fracàs; una presa de pèl, diuen ells. Jo penso que una deslleialtat institucional, fins i tot, per part del Govern cap a aquests ens locals. Una veritable i sincera voluntat política hauria dissenyat un model que acollís la possible universalització de l'etapa, un mapa escolar que definís la geografia dels equipaments escolars, un model de gestió que facilités la cooperació de les administracions i, finalment, un muntant suficient de recursos econòmics que possibilités la viabilitat d'aquesta promoció de places escolars. Res de tot això ha estat dissenyat ni definit pel Departament d'Ensenyament en el marc de les negociacions que ha establert amb les entitats municipalistes. El Departament s'ha limitat a demanar als municipis que segueixin acceptant la gestió d'aquesta etapa educativa, ha començat a definir els espais que han de tenir els centres escolars de zero a tres anys i ha quantificat les ajudes que estan en disponibilitat d'oferir els ajuntaments per a aquesta promoció de places escolars. I quina és aquesta disponibilitat? De les 50.000 pessetes per any i plaça que es donava fins a aquest moment, pujar-ho a unes 80.000 pessetes per plaça i any.

En canvi –quina contradicció–, el Departament accepta com a vàlida la mitjana de 600.000 pessetes/any de cost a Catalunya per a cada plaça. Cal dir, a més a més, que a les escoles del Departament el cost de la plaça és d'un 800.000 pessetes, o sigui que les 600.000 pessetes de terme mig que costa una plaça de zero a tres a tot Catalunya, vostès les subvencionen als municipis amb 80.000, quedi clar. La previsió que s'arribi a 150.000 pessetes per a l'any 2003 segueix essent una previsió ridícula en contrast amb el cost mitjà que abans hem expressat. D'aquesta manera, el Departament d'Ensenyament ofereix un 50% de finançament per les obres de nova construcció d'equipaments escolars amb un límit de 200.000 pessetes per plaça creada. Això vol dir que una escola de dimensions mitjanes hauria de costar un màxim de 15 a 20 milions de pessetes, dels quals el Departament en pagaria la meitat i l'Ajuntament l'altra meitat. Quina escola es pot fer amb aquests diners, si no és de cartró, com deia molt il·lustrativament el regidor d'educació Francesc Pané. El cost mitjà d'un centre és de 40 milions de pessetes. L'oferta que vostès fan és ridícula, és gasiva i, fins i tot –perdonin l'expressió, però–, és quasi insultant per als regidors i per als alcaldes del nostre país que sí que han estat fent un esforç importantíssim; no pas tots, però sí una bona majoria els quals provenen de les forces progressistes.

Les competències educatives, senyora consellera, són de la Generalitat de Catalunya, que les encomana al seu Departament d'Ensenyament. El que han fet és renunciar a aquesta responsabilitat i transferir-la als municipis. Els ajuntaments estan disposats a assumir la gestió d'aquesta etapa educativa, però sempre en igualtat de

responsabilitats amb la Generalitat. Fins ara els municipis han creat places i han construït centres escolars amb els seus propis recursos, amb ajuts misèrrims de la Generalitat. Lleida, per exemple –seguim–, rep 1.400.000 pessetes per escola i any de les deu que ha creat l'Ajuntament –1.400.000 pessetes–; la resta és esforç municipal. A més, les prioritats de matriculació d'infants vénen definides per la renda familiar, de manera que els pares poden ajudar poc al sosteniment de les escoles bressol.

En definitiva, senyora consellera, no hi ha voluntat per part del Govern d'avançar en la socialització i en la igualtat d'oportunitats dels infants a les nostres ciutats i pobles, tot possibilitant a les famílies un temps real per al seu treball productiu, sobretot el de les mares. I el que és més greu, des del nostre punt de vista, és que no creuen en el servei públic, deixen que el servei privat faci el seu negoci, a vegades, sense cap control de l'Administració –les xifres comparatives abans esmentades ho avalen– i s'inhibeixen i deixen l'oferta als ajuntaments. Només actuen quan el servei privat no hi arriba. I aquesta actuació és una decisió amb una forta càrrega ideològica, senyora consellera, i no precisament progressista, com vostè ens vol fer creure, sinó terriblement liberalitzadora, injusta, insolidària i gens equitativa.

I, si vol, li posaré un exemple recent, que ahir escoltava en una emissora de ràdio, que ens estava posant l'exemple de Vic, governat per Convergència i Unió i que el seu regidor, el senyor Castellnou, doncs, deia a una pregunta del regidor d'Iniciativa per Catalunya - Verds que a veure quan pensaven crear places públiques d'escola bressol perquè no n'hi ha ni una –ni una– a Vic –ni una. Doncs, va dir que no ho pensaven fer per evitar la discriminació amb la privada. Perquè no hi hagi diferents ofertes, perquè ja n'hi havia de privada i, si en creessin de pública, evidentment, podria fer baixar el negoci d'aquestes escoles privades. Aquest és el progressisme de Convergència i Unió reflectit claríssimament, doncs, a Vic, i així ho deia el senyor Castellnou, regidor encarregat del tema.

Senyora consellera, des del nostre punt de vista, està en joc el seu prestigi polític; està en joc la confiança dels ciutadans cap a vostè. Si no s'hagués canviat el conseller ara estaríem obligats, evidentment, i tots plegats, a demanar la dimissió de l'antic conseller que va fer aquesta oferta, com que no hi és, se n'escapa, per ara. Té una altra oportunitat, jo crec, l'última, per mostrar que es creu la necessitat d'universalitzar aquesta etapa educativa com a servei públic. I ho ha de demostrar no només amb paraules, sinó amb voluntat i amb recursos econòmics. Haurà de convèncer el senyor Pujol –jo crec que és el problema més greu que té vostè, senyora consellera, poder convèncer el senyor Pujol–, haurà de fer-li canviar les idees sobre les causes i les propostes de solució d'aquesta realitat.

Perquè, és clar, si les causes d'aquesta situació i les solucions són aquestes que expressava el senyor Pujol en el debat de política general, doncs, el 92, quan deia: «Defensem el treball de la dona i el necessitem, però, per altra banda, ens preocupa la baixa natalitat, una de les causes de la qual és precisament el treball de la

dona.» Malament. Diu: «Podríem, potser, mitigar aquest problema de creació massiva de guardaries.» Ho intuïa el senyor Pujol, però el cost ho fa molt difícil i, en tot cas, ho faria lent, i com que és difícil i lent, per què començar? Per què tenir una visió de futur? Val més assegurar les garrofes al dia a dia i d'aquesta manera qui dia passa any empeny, i així porten vint anys governant aquest país.

Ha de fer front, senyora consellera, a una necessitat sentida pel conjunt de la població, pels ajuntaments, pels moviments de renovació pedagògica, per les associacions de pares i mares, pels sindicats, pels partits polítics, pel MUCE; tota aquesta gent està reclamant això que nosaltres li posem sobre la taula. Deixi d'amagar el cap sota l'ala legalista d'interpretació de la LOGSE quan diu que aquesta etapa no és obligatòria –ahir ens ho va explicar no sé quantes vegades. El que sí que diu la LOGSE, i això ja és suficient, és que el primer cicle d'educació infantil és una etapa educativa impartida per mestres i compartida amb altres administracions. Això és suficient per crear un cos, un model, un mapa, planificar per tirar endavant totes aquestes qüestions. I, a més a més, tenim suficient material legislatiu –que ahir no ens va acabar d'expressar, que també ho podia haver utilitzat– per avançar en aquest sentit.

Per cert, que ens estava parlant de la disposició addicional 24.2 –em sembla que vostè ho va dir–, però no existeix, però bé, segur que devia ser un lapsus: ens devia explicar l'addicional sisena, que en el seu article 24.2 sí que parla del que vostè volia dir. Però, bé, és igual, un lapsus tots el podem tenir. Però ho dic perquè no es vagi refugiant sempre allà mateix, en la LOGSE. Es podria refugiar en l'article 64 quan diu: «Les administracions educatives asseguraran una actuació preventiva i compensatòria, i garantiran en el seu cas les condicions més favorables per a l'escolarització durant l'educació infantil de tots els nens en unes condicions personals que, pel fet de procedir d'un medi familiar amb un nivell de renda baix, pel seu ajut, origen geogràfic o per qualsevol altra circumstància suposi una desigualtat inicial per accedir a l'educació obligatòria i per progressar en els nivells posteriors.» Necessitat d'una cohesió social, necessitat, evidentment, de desenvolupar aquesta etapa de zero a tres anys.

Cal donar resposta a aquestes demandes socials i ofertar serveis diversos d'atenció a la primera infància. Des del nostre punt de vista aquests serveis han de ser multifuncionals, és a dir, atendre a diferents necessitats: han de tenir una funció social –sí–, una funció educativa, una funció sanitària... Vostè parlava de diferents aspectes, hi estem d'acord, es poden discutir: espais socials, mare de dia, model extraescolar, etcètera. Però aquestes necessitats han d'anar adreçades als infants i als pares d'aquests infants, que han de tenir una diversitat real d'elecció –una diversitat real d'elecció. Això vol dir que hauria de ser un dret de tota la població –un dret de tota la població– poder gaudir d'aquests serveis, i hauríem de posar les condicions perquè tothom que els solliciti els pugui tenir.

Aquesta multifuncionalitat s'ha d'adaptar a les necessitats dels barris i del territori. Per exemple, no és igual

una zona rural, que ha de tenir un tipus de servei, que les zones urbanes. Hi poden haver zones que necessiten un tipus d'horari, d'altres un altre, etcètera. Ho podem discutir. S'ha de discutir. No «ho podem», sinó que «s'han de discutir» totes aquestes qüestions. Per nosaltres, l'aposta és estar en la qualitat del servei, no tant en la quantitat, sinó en la qualitat. No ens serviria de res tenir molts serveis i que aquests no fossin educatius, que no es preocupessin per al desenvolupament i l'aprenentatge dels infants. Per tant, i per nosaltres és importantíssim, hi ha d'haver un plantejament educatiu. Hi ha d'haver un projecte educatiu en tots aquests serveis. I altres elements que per nosaltres també milloren, consoliden aquesta qualitat són les ràtios adequades i un personal educador amb una titulació adient.

Per garantir a totes les famílies que ho desitgin una plaça en una llar d'infants cal planificar l'oferta necessària per atendre la demanda. Ja sé que vostè no ho vol planificar, i això és un element importantíssim quan estem parlant de polítiques de futur: primer hem de planificar per veure, doncs, quines són les actuacions que nosaltres hem de fer. Cal planificar –ho repeteixo– l'oferta necessària per atendre la demanda mitjançant l'elaboració del Mapa escolar de l'educació infantil zero a sis anys, que s'ha de fer amb la participació de tots els implicats, i tots hi estan disposats, menys vostès: Administració educativa, Administració local, mares i pares, mestres i educadors, sindicats i moviments de renovació pedagògica. I aquest Mapa escolar ha de promoure l'equilibri territorial.

Deixi'm dir una frase: cap poble sense llar d'infants. I aquest és un element importantíssim –podem discutir quin tipus–, però aquest és un element importantíssim. Vostès, que estan dient sempre que durant vint anys estan intentant aconseguir l'equilibri territorial del país –ho he dit bé, «intentant»–, no ho han aconseguit, i, amb aquesta política, ho dubto; aquest és un element importantíssim, també, d'equilibri territorial, un element clau, allò que molts de pobles, doncs, podrien mantenir la seva població, podrien mantenir els seus serveis si asseguréssim també amb les nostres actuacions que aquests pobles poguessin tenir, també, un servei educatiu per a aquesta etapa de zero a tres anys, perquè no haguessin d'anar marxant ja tots els nens i nenes i, evidentment, llavors també els pares i mares, i es poguessin quedar a molts pobles per, evidentment, fomentar un veritable equilibri territorial en aquest país, i no només amb polítiques econòmiques liberalitzadores que, de vegades, pensem que podem aguantar els homes i dones en el nostre territori. No començarem a explicar ara quines són aquestes activitats que proposen vostès de tipus economicista, però aquest també –aquest també– és un element important.

Un mapa que optimitzi els recursos materials –utilització dels edificis dels CEIP actuals– i els recursos humans –em refereixo al professorat–, i que articuli una planificació flexible i una coherència en els models existents, i l'eix vertebrador del qual, d'aquest mapa, haurà de ser l'oferta pública. No caiguem en l'error de la doble xarxa, així de clar. Obrim un procés d'incorporació a la xarxa pública en qualsevol de les seves modalitats de les llars d'infants de qualitat i sense ànim de

lucre que ho desitgin, i transitòriament –només transitòriament– el finançament públic d'aquests centres.

És imprescindible, senyora consellera, garantir el finançament públic d'aquests serveis mitjançant els pressupostos de la Generalitat i definir el marc competencial on s'han de desenvolupar, i s'ha de fer amb complicitat i generositat institucional de la Generalitat cap als ajuntaments i no amb propostes gasives, com ha fet fins a aquest moment.

Cal considerar la participació, també, com un element fonamental que garanteixi la coherència dels serveis. Cal, per tant, aprofundir en la democratització, en la presa de decisions tant de caràcter organitzatiu com pedagògic i econòmic, i és necessari, senyora consellera, establir línies de continuïtat entre cada etapa, i de coordinació entre escola infantil i escola de primària i secundària, de manera que la coherència de l'educació proposada per la LOGSE es faci evident en la planificació. S'ha d'evitar –s'ha d'evitar– la irregularitat consentida –i vull ser suau amb aquesta definició, «irregularitat consentida»– per l'Administració de la Generalitat que les escoles privades concertades ofereixen places per a nens i nenes de dos anys –en l'actualitat les estan oferint– que es converteixen en places de reserva per al període de matriculació de P3. I aquesta és una irregularitat consentida que vostès, doncs, deixen que es faci i –ho repeteixo– això, per ser suau, penso que és una irregularitat, si no una il·legalitat, que vostès no tenen en compte.

Aquesta seria, a grans trets, quina és la nostra proposta de model, molt general, però a partir d'aquestes propostes discutim-ho tots plegats per, evidentment, definir quins són aquests serveis que necessita el nostre país, que necessiten els ciutadans del nostre país. Però, i mentrestant, renegociïn una altra vegada amb els ajuntaments; renegociïn quina ha de ser, doncs, l'aportació de la Generalitat per finançar les places ja creades, per finançar les places noves. I aquesta renegociació s'ha d'aplicar a partir del curs 2000-2001, però ja –ja–, no esperar que tinguem definit el model, que tinguem definit, doncs, el Pla o que tinguem definit, doncs, quines són les nostres propostes. Ho hem de fer ja! I aquesta subvenció, i aquesta aportació, ha d'arribar com a mínim al 50% del cost mitjà real de les places, com a mínim –com a mínim– al 50%, i, a més a més, també, al 50%, doncs, de la creació..., de l'habilitació de nous centres o la creació de nous centres. Tot l'altre –tot l'altre– continuarà essent o suportant a les espatlles dels ajuntaments, aquestes despeses.

I vostè, ahir, també feia una mica de trampa, senyora consellera, quan comparava les dades europees, de Suècia, i de Catalunya, i deia, doncs, que el tant per cent de nens i nenes de zero a un, bàsicament, i d'un a dos que anaven a les escoles, que estaven escolaritzats, a Suècia i Catalunya era semblant. Però es va deixar de dir que... –ho va dir, però ho va dir, potser, amb la boca més petiteta, evidentment– hi ha tot un suport a les famílies que fa que molts d'aquests nens i nenes, doncs, a través de llicències parentals, es quedin a casa, perquè tenen altres serveis, i, és clar, llavors les ràtios són iguals perquè aquí no n'hi ha. I llavors deia que aquí també hi ha una aportació municipal important, però, és

clar, si vol fer comparacions, comparem l'aportació de la Generalitat al funcionament dels ajuntaments a Catalunya i la que fa Suècia als seus ajuntaments: no té res a veure!, –no hi té res a veure!–; llavors no m'estranya que tinguin capacitat, molta més capacitat, els ajuntaments suecs que no pas els ajuntaments catalans. I aquest també és un element..., ho dic perquè les dades siguin comparatives de veritat i no només siguin parcials.

En definitiva –i acabo–, les nostres resolucions explicaran quina és la nostra proposta de model, de Mapa, i alhora, també, quines són les nostres propostes transitòries per tal de fer front a aquesta situació i a aquesta necessitat.

I acabo. Senyora consellera, cal un canvi en profunditat en l'acció del Govern que garanteixi al conjunt de la població de Catalunya una educació infantil de qualitat per als infants de zero a tres anys en estreta relació amb els altres nivells educatius. Fem nostres les nostres propostes de la Federació de Moviments de Renovació Pedagògica de Catalunya, que proposen una xarxa d'escoles públiques amb una oferta d'educació infantil de qualitat, una escola que respongui a les característiques i drets dels infants d'aquestes edats, una garantia d'accés a aquestes escoles i amb gratuïtat. I, a partir d'aquí, senyora consellera, estem disposats a col·laborar amb vostè per fer realitat aquesta necessitat social.

Ens hi juguem –i ho comuniqui, per si encara no ho ha entès el senyor Pujol– el futur del país, i, mentrestant, el seu Govern s'autoproclama, vostè autoproclamava el Govern de la Generalitat com a coordinador de l'etapa i ho deixa tot en mans de la privada i de l'esforç titànic dels ajuntaments. Si continua amb aquesta política, senyora consellera, no ens parli més d'equitat: ja no ens la creurem.

Gràcies senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, hi havia una vegada 30.000 places... Aquesta és la sensació que ens va quedar ahir després d'escoltar la seva intervenció. Tots i totes els que intervenim en aquest debat sobre l'educació infantil, tothom qui hi assisteix –tothom– sap que aquest debat té un antecedent que és la cua d'un altre monogràfic, el que sobre política educativa es va celebrar en aquest Ple la passada legislatura. I aquell era un debat que s'havia plantejat sobre els aspectes fonamentals de l'aplicació del nou sistema educatiu, el desplegament de la LOGSE, el Mapa escolar, les condicions materials dels centres, la situació del professorat... L'educació infantil, per motius obvis, hi havia de ser col·lateral, però, tot al contrari, va acabar esdevenint l'estrella del debat.

L'aleshores conseller d'Ensenyament, Xavier Hernández, es va treure del barret, en un extraordinari número de màgia política, la famosa promesa de les 30.000 noves places. Ja varem dir, en nom del Grup d'Esquerra Republicana, en aquell moment, que aquella promesa més enllà d'enterbolir el debat –i aconseguir-ho– era un acte parlamentari buit: ni s'anunciava quan, ni com, ni qui, ni, de fet, tampoc, què. I, d'aleshores ençà, ens hem anat movent en una mena d'atzucac sobre aquestes 30.000 noves places: que si anuncis del Govern que es farien des d'una perspectiva educativa, que si assistencial, que si social, que si es farien en unes dades o en unes altres, que si se subvencionarien a través d'una mena de xec educatiu, que si les faria el Govern amb l'ajut dels ajuntaments, que si els ajuntaments amb l'ajut del Govern. Tot això fins avui, fins a aquest nou debat, senyora consellera, senyor president, del qual volem extreure el canemàs per definir aquells dubtes que vam expressar en aquell moment: el què, el com, el qui i el quan de l'immediat futur de l'educació infantil a Catalunya, especialment pel que fa al zero a tres.

No ens volem embarcar en entortolligades discussions sobre política comparada dels models educatius, socials i assistencials de l'atenció a la primera infància des de Suècia fins on calgui. Les evidents i reconegudes diferències, per exemple, climatològiques i meteorològiques, de tradició pedagògica, d'hàbits culturals, de realitat econòmica i de legislació sociolaboral fan que aquest sigui un viarany eixorc. Parlem a Catalunya, des de Catalunya i per a Catalunya; dissenyem, doncs, el nostre model per a la nostra realitat i per a les nostres necessitats, el que vostè va definir ahir, senyora consellera, com «l'escenari català d'atenció a la infància en l'àmbit educatiu».

I, certament, l'escolarització del primer cicle d'educació infantil, la territorialització de la seva oferta i la satisfacció de la demanda són, avui, una necessitat social objectiva a Catalunya, una necessitat que planteja una problemàtica complexa i que requereix un gran debat polític, institucional i social amb voluntat de pacte a l'entorn d'un model educatiu i social que atengui la diversitat de manera coherent i que formuli una oferta suficient i equilibrada. Com va remarcar la vintena assemblea dels Moviments de Renovació Pedagògica, celebrada a Lleida el propassat 27 de maig, la societat, més enllà de reclamar l'imprescindible ajut per poder fer compatibles les necessitats laborals i familiars, reclama també, avui, el dret de tot infant a tenir una oferta de places suficient, accessible econòmicament i de qualitat.

I no podem obviar la funcionalitat de l'educació infantil amb l'assoliment de la real inserció de la dona en el món laboral fora de l'àmbit domèstic, com tampoc podem oblidar la voluntat de defensar els drets dels infants: dret a la relació, dret a l'accés i a la comunicació amb d'altres nens i nenes, dret a l'estabilitat, a la protecció i al confort, dret a explorar indrets fora de casa, dret a descobrir i conèixer nous espais, dret al moviment, dret al desplaçament.

En aquest context, el model, el finançament i la titularitat han de ser els trets fonamentals de la política educativa en aquest àmbit. Aquests haurien de ser els prin-

cipals aspectes de les conclusions d'aquest debat. No tindrem temps d'enfocar-los tots, però sí que n'hem d'apuntar els objectius; abans, però, no podem fer veure que partim de zero. Hi ha, primer, un marc normatiu estatal que constreny els punts de partida i hi ha, també, una trajectòria de l'oferta zero a tres a casa nostra que no podem ignorar.

Comencem, doncs, pel marc normatiu. Algú pensa que, des de la promulgació de les lleis estatals bàsiques, la LODE i la LOGSE, la normativa sobre les etapes de l'ensenyament és clara i determina inequívocament els drets de la ciutadania i els deures de les administracions. Això, com vostès ja saben, és fals. La redacció dels articles fonamentals de la LOGSE, pel que fa a l'educació infantil, no tan sols és poc clara, sinó que comporta un clar parany: l'educació infantil es mou entre la voluntarietat per part dels pares i l'obligació de les administracions d'ofertar les places suficients per garantir la satisfacció de la demanda; una demanda que no se sap com s'avalua ni qui la quantifica.

La LOGSE perpetua un segon i maldestre parany: l'educació infantil és l'únic tram educatiu de règim general el desenvolupament de la qual es deixa explícitament en mans de diverses administracions i no centralment de qui té les competències en ensenyament. I aquí rau, en aquesta redacció ambivalent i explícitament descurada, bona part del problema d'avui. Quina és l'administració responsable de l'educació infantil? Totes les administracions públiques? Només l'educativa? Per què el Departament d'Ensenyament s'ha fet responsable directe del cicle tres a sis però no ho vol fer del zero a tres? No és una sola etapa educativa, el zero a sis?

Des d'Esquerra Republicana preconitzem una major descentralització de les competències educatives i una major autonomia dels centres. L'educació infantil podria ser, és cert, la primera pedra del traspàs de competències cap al món local –per la mateixa experiència de molts ajuntaments catalans en aquesta etapa, per la interrelació d'aspectes educatius i socials de l'educació infantil–; seria una bona ocasió per transferir o delegar en l'Administració local les competències per tal de promoure aquesta etapa educativa que no només passa per l'escolarització de tipus formal, sinó també per tots aquells contextos de desenvolupament on es troba l'infant i que ho són perquè hi ha una intencionalitat educativa. Aquestes competències municipals s'haurien d'assignar mitjançant una modificació del marc legal o mitjançant delegació formal i després de les oportunes negociacions, no a través de la política de traspasar responsabilitats però no l'autoritat jurídica ni les partides econòmiques adequades. No val a dir: «És competència meua, però ho pagues tu; continua sent competència meua, però que se't vinguin a queixar a tu.»

La jugada que ha fet el Govern, senyora consellera, és, fins ara, impecable, digna d'un òscar al millor guió de ficció. Primer es tracta de dir: «farem 30.000 places»; després, de dir: «les faran els ajuntaments», i, finalment, acabar dient: «com que els ajuntaments, pobres, diuen que no hi arriben, ja els ajudarem en el que puguem, però que ningú no ens hi obligui». Però, clar, aquí sí que s'han oblidat de dir: «Nosaltres, que som

l'autoritat educativa, no en farem cap.» Això és de rècord Guinness, gairebé com el nombre d'inauguracions de l'Eix Transversal: fer 30.000 places sense fer-ne cap.

Abans, però, de plantejar-nos traspassos i delegacions és urgent clarificar i modificar l'actual situació, ampliar quantitativament l'oferta pública i dignificar qualitativament la privada. Avui l'oferta del primer cicle d'educació infantil es troba majoritàriament en mans dels centres privats i dels municipals. Ahir vostè en va donar dades, tots en tenim, el resum és: uns mil centres reconeguts a Catalunya, quaranta-dos, del Departament d'Ensenyament –quaranta-dos centres de mil.

I, des del famós anunci de l'exconseller Hernández, no podem dir que s'hagi concretat un canvi real i palpable, tant pel que fa als centres propis del Departament –ni un–, com el suport als municipals –evidentment que hi ha l'Ordre recent sobre subvenció i construcció de noves infraestructures, que ja veurem fins on arriba en funció de la demanda.

De fet –i vostè ho sap, senyora consellera–, les seves propostes no han assolit el vistiplau de les associacions municipalistes i sí, en canvi, el rebuig de força ajuntaments de tots els colors polítics. En el Ple passat es va produir ja un primer esborrany d'aquest debat i des de l'oposició es recordava al Govern que, segons el pressupost de la Generalitat per al 2000, el seu Departament destina 3.700 milions de pessetes a concerts amb escoles bressol privades, mentre que, als ajuntaments –per al manteniment de les seves llars–, hi destina 750 milions. Cert que el mateix president Pujol retreia la famosa partida, també, de 1.260 milions que, segons les paraules del president, han de ser destinats, per una banda, a la construcció i adequació de locals; per l'altra, a manteniments i sous, amb un detall, deia el president –que ara no tinc temps d'explicar-li–: 80.000 pessetes per plaça i any des del començament, però que, al final de la legislatura, o l'any 2004, com a màxim, han d'arribar a les 150.000. I aquí rau bona part de la qüestió més immediata: per un cantó, la construcció i adequació dels locals que ja han fet els ajuntaments abans de l'1 de gener d'enguany –i que ningú els ha ajudat–, i, en segon lloc, la valoració del cost real d'una plaça de zero a tres que fa el Departament. Ni les 150.000 pessetes del 2002, 2003 o 2004 s'apropen al terç del cost que havia promès aportar el Govern.

Senyora consellera, com tants altres diputats i diputades, sóc regidor –i d'un ajuntament que ha acabat de construir una llar d'infants– i sé a bastament que ni 80.000, per al curs que ara comença, ni 150.000 pessetes, d'aquí a uns anys, arriben a un terç. I això, també, que vostès parlen només de cinc hores lectives i no volen saber res de menjadors ni d'altres serveis en aquest pagament. És igual, s'ho mirin com s'ho mirin, no hi arriben. La valoració acceptada de la mitjana de cost d'una plaça se situa entre 600 i 850.000 pessetes anuals. Les 80.000 que han ofert per al curs que ve es mouen, doncs, entre el 9,4% i el 13,3% del cost d'una plaça. I, si tenim en compte les 150.000 pessetes promeses per al 2002-2003 i calculant la inflació mínima, arribaríem a uns percentatges entre el 16,1% i el 22,9%; és a dir, no només traspassen a les responsabilitats municipals la demanda social sinó que no la fi-

nancen suficientment. I recordo, senyores i senyors diputats de la minoria majoritària, que la concreció de la promesa de les 30.000 places és responsabilitat seva, ni dels ajuntaments ni dels grups de l'oposició.

En el programa Educació 2000-2004, que vostè, senyora consellera, va presentar a la Comissió de Política Cultural, es prenia, es pren el compromís d'impulsar la creació, durant el que resta de l'any, de 6.000 places de titularitat municipal, amb la seva col·laboració. Amb aquesta finalitat s'incorporaran en l'exercici pressupostari de l'any 2000 els recursos adients. Ja ho vàrem dir en el debat pressupostari: no hi trobem els recursos adients per a la creació d'aquestes noves 6.000 places, ni per al seu manteniment ni per al manteniment de les ja existents, si partim des de la concepció del terç.

Com assenyala una interessant publicació de la Diputació de Barcelona –que vostè va esmentar ahir–, *L'educació dels més petits*: «L'educació infantil ha estat un dels eixos de l'actuació municipal en matèria educativa des dels inicis de la democràcia. Els costos dels serveis educatius per als infants de zero a tres anys resulten elevats per a uns municipis que no han estat dotats dels fons de finançament adequats; mentrestant, es dona el cas que l'Administració educativa estableix uns acords econòmics amb els ajuntaments que estan fins i tot per sota dels acords que té amb els centres privats.»

Com pretén, doncs, el Govern crear, en aquest 2000, 6.000 places amb una partida de 2.600 milions per a infraestructures, mentre que la partida de convenis amb municipis per a funcionament resta congelada? Com pretén equiparar els seus esforços amb els dels ajuntaments del país? Com pretén no discriminar els ajuntaments respecte a les llars privades? Perquè, a hores d'ara, el cert és que encara hi ha oferta privada que no té la característica de qualitat mínima exigible, que no es troba regularitzada i que, sota denominacions diverses, l'únic que fa és guardar nens i nenes sense cap acció educativa ni de socialització. I centres de primària concertats als quals es permet acollir alumnes de dos anys, i trencar la concepció legal de la unitat del tram zero a tres.

El cert és que, a hores d'ara, l'oferta està per sota de la demanda. L'estudi de la Diputació de Barcelona xifra el nivell desitjable en l'escolarització en el 20% per sota l'any; el 50%, entre un i dos anys, i, el 80%, entre dos i tres anys. Aquest és, doncs, el repte: crear el nombre suficient de places, d'acord amb la demanda, i assegurar que l'accés hi sigui econòmicament just, i, per a més endavant, plantejar-nos –per què no?– la gratuïtat –si ho és el tres a sis, per què no el zero a tres?; si ho és l'ensenyament postobligatori, per què no el preobligatori?, per a més endavant, plantejar-nos la gratuïtat.

De fet, vostè va fer ahir, senyora consellera, una altra jugada mestra: responsabilitats socials, cap a l'Estat –Pacte de Toledo–; responsabilitats educatives, cap als ajuntaments... I la responsabilitat del Departament d'Ensenyament i del Govern de la Generalitat? Perquè estem aquí, ara, debatent això, perquè ens van prometre les 30.000 places. Estem aquí, ara, debatent això,

perquè volem saber com faran les 30.000 places. Aquest és un debat provocat pel Govern de la Generalitat, no provocat pels grups parlamentaris –el vam demanar–; no provocat pels ajuntaments, no provocat per la comunitat educativa.

Continuant amb els trets fonamentals que esmentàvem, tampoc no hem sabut veure per enlloc una proposta de model: els infants, quan assisteixen a un context educatiu, obtenen avantatges des del punt de vista de les seves capacitats, quan els comparem amb infants que no tenen aquesta oportunitat o que ho fan en entorns concebuts, exclusivament, com un lloc de guarda. L'educació infantil no és un mal menor que han de patir els infants els pares i les mares dels quals treballen, sinó que és un dret que ha de garantir la seva adequada atenció. Hem de considerar que les necessitats dels infants i de les seves famílies són diverses i que, per tant, requereixen actuacions plurals i flexibles i, en conseqüència, ofertes que no se centren únicament a les escoles bressol, certament, sinó també a altres contextos, però igualment importants per satisfer les famílies que han optat, per les raons que sigui, perquè els seus fills gaudeixin de serveis educatius organitzats.

Hi ha moltes motivacions educatives i socials, i familiars, que aconsellen estendre una oferta diversificada i qualitativa d'educació per als infants de zero a tres. No és cert que els infants no enriqueixin el seu desenvolupament en contextos extrafamiliars. Hem d'acabar amb la discriminació de la dona que suposa la seva incorporació al món del treball, de l'oci i del desenvolupament cultural i social, mediatitzada per la necessitat de guarda; la realitat urbana actual, on els infants no entren en contacte amb d'altres infants amb la mateixa facilitat i quotidianitat que en el món rural. I, a més a més, sembla clar que moltes famílies necessiten algun tipus de suport per realitzar la seva tasca educativa. Una proposta diversificada i flexible d'atenció a la primera infància educativa ha de comportar canvis en l'organització de les llars d'infants. L'organització de les escoles, quant a horaris, funcionament i permanència, ha de donar una resposta acurada i suficient a les necessitats d'un ampli ventall de famílies que troben, avui dia, un model massa rígid. Els serveis d'atenció a la infància han de garantir que els infants puguin participar activament de la pròpia vida, experimentar i aprendre en un entorn adequat i saludable, gaudir de relacions d'amistat i cooperació amb altres infants i adults, conquerir l'autonomia i la confiança en si mateixos i tenir i obtenir igualtat d'oportunitats per desenvolupar la seva personalitat. Aquest marc ha de venir definit per criteris de qualitat, tant de funcionament dels centres com dels seus recursos organitzatius, per tal de garantir un bon servei d'atenció als infants i a les famílies.

En l'actualitat, al primer cicle de zero a tres anys, l'educació infantil es desenvolupa en centres específics coneguts habitualment com a «llars d'infants» o «escoles bressol», mentre que, el segon cicle, tres a sis, s'inclou en els centres dedicats a l'ensenyament primari –el CEIP, en el cas de les escoles públiques. Un model integral demanaria que en el CEIP s'inclogués, també, el primer cicle d'educació infantil, és a dir, tota l'etapa, ja que això és el que es fa amb la resta d'etapes educa-

tives: amb la pPrimària, amb l'ESO, amb el batxillerat, amb la formació professional.

Ara bé, les inversions afectades en l'aplicació del nou sistema educatiu fan utòpic de plantejar-se, ara com ara, un pla d'obres i reforma global en el CEIP, per tal d'integrar-hi, de manera immediata, el tram zero a tres –ho entenem. Per això, creiem que ara cal apostar per una doble via: incloure el tram zero a tres al CEIP, en què això sigui possible, fent que tots els centres públics de primària de nova creació contemplin ja l'educació infantil de manera completa, zero a sis, i, en els casos que els pressupòsits que acabo d'esmentar no siguin factibles, construir o adaptar un nombre necessari de llars d'infants. Perquè aquest és un element clau: la necessitat de la coordinació dels dos cicles, del zero a tres i del tres a sis, és un element clau.

Les unitats familiars no constitueixen un grup homogeni; per tant, els serveis educatius, com els complementaris, han de configurar-se en base a la realitat pròpia i partint de la premissa que el desenvolupament dels infants rep directament les influències del seu context familiar i comunitari, de la mateixa manera que els nens i les nenes també modifiquen el seu entorn.

En conclusió, senyora consellera, senyores i senyors diputats, l'oferta zero a tres anys és un clam social que no es pot deixar més de banda. L'oferta pública de l'etapa zero a tres s'ha d'ampliar progressivament –ho acceptem–, però ha de cobrir la demanda existent en un futur immediat. L'educació infantil –un servei educatiu i social, una eina de formació i socialització– ha d'universalitzar-se com a reconeixement del dret de pares i mares a tenir una plaça per als seus fills, si així ho desitgen, i, si la LODE i la LOGSE, en aquest sentit, són poc clares, a Catalunya ha de donar un pas endavant i superar les seves limitacions. Ho podem fer i ho hem de fer, com també hem de modificar l'actual realitat, desigual en el territori pel que fa a la seva extensió i pel que fa a la titularitat dels centres.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya tenim una proposta àmplia i elaborada pel que fa a les llars d'infants, als serveis complementaris i al que anomenem els punts de trobada familiar. Avui no hem disposat del temps suficient per desenvolupar-la en la seva complexitat; ho farem en els fòrums en què puguem participar, en els fòrums en què ens cridin; en varem fer, també, una ordenada síntesi en la Proposició de llei de suport a les unitats familiars, que, en aquest mateix període de sessions, el Ple d'aquest Parlament va prendre en consideració i que ara es troba en període de Ponència.

Sigui com sigui, senyor president, per tot el que hem anat dient, ens sembla evident i indiscutible que cal, de manera urgent:

Primer, incorporar de ple dret l'educació dels infants zero a tres anys en el sistema educatiu mitjançant una llei d'educació infantil que estableixi un model adequat a la realitat contemporània del país i a la diversitat social i territorial i a les necessitats familiars i laborals, amb la regulació del sistema organitzatiu i de gestió de l'etapa.

Segon, planificar i establir, mitjançant el Mapa escolar de l'educació infantil, amb la participació de l'Administració educativa, l'Administració local i els representants de la comunitat educativa, una oferta adequada, suficient i estesa en el territori de manera flexible i garantir-hi l'accés sense exclusions per motius econòmics o socials, i assenyalar, de manera clara, el calendari d'aplicació d'aquest Mapa i l'establiment de mecanismes de control de qualitat amb una proposta, ni que sigui provisional, que pugui ja ser inclosa en els pressupostos per al 2001 i començar a ser plenament operativa el curs 2001-2002.

Tercer, subvencionar a partir del proper curs un terç del cost real de les places de zero a tres anys de les llars d'infants municipals amb un mínim de 300.000 pessetes anuals la plaça, amb la voluntat d'arribar, per al curs 2003-2004, al 50% del cost real de cada plaça.

Quart, subvencionar, amb el 50% del cost, les obres i l'equipament de les noves places escolars creades mitjançant conveni entre l'Administració educativa i les administracions locals.

Cinquè, ampliar l'oferta pròpia de places del tram zero a tres anys del Departament d'Ensenyament.

Sisè, establir un nivell d'escolarització mínim del 20% dels infants per sota l'any, el 50% entre un i dos anys i el 80% entre dos i tres anys, que s'apliqui de manera progressiva i estigui finalitzat, pugui ser finalitzat, a l'inici o durant el curs 2001-2002.

Setè, optimitzar els recursos existents, tant pel que fa a infraestructures com a recursos professionals.

Vuitè, coordinar des de la lleialtat institucional les actuacions de les distintes administracions com un primer pas en la municipalització de l'ensenyament infantil.

Novè, tenir especial cura en la cohesió de l'educació infantil com a etapa, incidint en la coordinació entre els nivells zero a tres i tres a sis, especialment quan els infants s'escolaritzin en centres distints.

Desè, reconèixer la funció docent dels professionals de l'educació infantil que posseeixin les titulacions acadèmiques requerides.

I onzè, inspeccionar adequadament el funcionament de les llars d'infants públiques i privades i no permetre que centres privats concertats escolaritzin alumnes de dos anys sense oferir tot el cicle zero a tres.

Ja ho hem dit des d'aquesta tribuna més d'una vegada, una societat més justa i equitativa és, en el fons, més lliure com més preparats, formats i informats són els seus ciutadans i ciutadanes. L'objectiu de socialització educativa i d'extensió de la igualtat d'oportunitats requereix uns instruments que el duguin a terme sense marginar cap sector social o cap territori. I aquest instrument no pot ser altre que el sistema educatiu públic de qualitat i socialitzador, que atengui la diversitat i garanteixi la igualtat d'oportunitats, d'oferir informació per tal que les famílies puguin identificar millor les necessitats dels seus fills i filles. Hi ha d'haver altres propostes, de tipus laboral i de tipus social, certament, però nosaltres no ens volem tornar deixar confondre.

Aquest, el d'ahir i el d'avui, no és un debat sobre l'atenció a la infància globalment. Aquest, el d'ahir i el d'avui, és un debat convocat específicament sobre un dels aspectes de l'atenció a la infància que és l'educació infantil; l'aspecte que més demanda social té avui al nostre país, l'aspecte que més tradició té al nostre país, l'aspecte que, per la realitat econòmica, social i, per què no acceptar-ho, també climatològica i meteorològica, és més fàcil de desenvolupar a hores d'ara al nostre país és, a més a més, l'aspecte que, des del Govern i des de la coalició electoral que el sustenta, han fet reiterades promeses.

Des del nostre Grup Parlamentari volem insistir en el marc del debat. Aquest és un debat sobre educació infantil, no és un debat sobre atenció a la infància. Ens interessa molt debatre els aspectes globals de l'atenció a la infància –aspectes de caràcter social, aspectes de caràcter laboral, aspectes de caràcter jurídic, aspectes diversos territorials i socials, la infància que ens arriba de la immigració, la infància de famílies desestructurades, la infància de territoris amb inferioritat de desenvolupament econòmic–, però aquest seria, ha de ser un altre debat. El nostre és, avui, un debat sobre com fem el desenvolupament d'aquestes 30.000 places que vostès van prometre. Qui les fa? Per què les fa? Com es fan? Amb quin model? En quin territori? Amb quins diners? Qui n'és el responsable?

Avui dia, en molts municipis de Catalunya, molts pares, moltes mares i molts pares van a l'ajuntament a demanar una plaça d'educació infantil. Els ajuntaments els diuen que ho intentaran fer. Els ajuntaments ho estan fent. Vostès porten molts anys sense crear ni una plaça d'educació infantil –porten molts anys sense crear ni una plaça d'educació infantil. Els ajuntaments de Catalunya n'estan creant constantment. La responsabilitat de l'educació infantil és, primer que tot, de l'autoritat educativa: exerceixin d'autoritat educativa, ajudin els ajuntaments –80.000 pessetes no és el terç d'un cost d'una plaça. I, si no són capaços d'arribar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president, ara mateix acabo. Si no són capaços d'arribar a ajudar per manca de finançament, siguin valents i diguin: «No tenim els diners, ho vam prometre, ens vam equivocar, no podem complir la promesa.» Segurament, des dels ajuntaments i des de la societat, els agrairíem la sinceritat, i si no ens ho diuen, facin-ho: ho van prometre i ho han de fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, en principi em voldria referir al seu

discurs d'ahir, el qual qualificaria com un magnífic estudi comparatiu del que passa als països nòrdics.

Suècia, Noruega o Dinamarca, com vostè va dir, són un model d'estat del benestar; de ben segur, conseqüència de molts anys de polítiques socials. Però li he de ser sincera, senyora consellera: jo em sento molt orgullosa de ser catalana, i a mi... –i mediterrània– el que em preocupa és realment el que passa a les comarques de Lleida, a les de Tarragona o a les de Girona; m'interessa el que passa als pobles i a les ciutats de Catalunya i de ben segur que, si fem un estudi comparatiu, trobarem llocs més propers al meu per prendre de model.

Vostè va dir que Catalunya no és diferent dels països europeus i, després, va anomenar tot un seguit de polítiques referides a la família que s'apliquen en aquests països, sobretot les que fan referència a política global d'atenció a la família. Doncs bé, li diré que en això tampoc ens hi assemblem, Catalunya, i em remetré a l'informe elaborat per la Fundació Jaume Bofill sobre polítiques familiars de Catalunya, que extreu la conclusió que a Catalunya no hi ha hagut mai una veritable política de família. I així mateix ho va reconèixer el president de la Generalitat en una entrevista que se li va realitzar en un mitjà de comunicació molt important.

Li haig de confessar que, quan el meu Grup Parlamentari em va oferir la possibilitat que fos jo mateixa qui defensés en aquest debat el posicionament del meu Grup, vaig pensar que tenia una magnífica oportunitat per traslladar als diputats i diputades d'aquesta cambra moltes de les reflexions que es fan els pares i les mares catalans davant d'una situació com aquesta; una necessitat en la qual jo mateixa em trobo ja que sóc mare de dos fills que estan en aquest cicle d'educació –un, precisament, al primer cicle d'educació infantil i un altre al segon cicle.

Les inquietuds que afecten els pares i mares amb fills en aquest tram d'edat necessiten una atenció especial íntima i personal a què els pares i mares no volem renunciar, com tampoc estem disposats a renunciar a allò que amb tants anys d'esforç personal hem aconseguit: la nostra feina, la nostra professió o els nostres estudis, que formen part irrenunciable del nostre desenvolupament personal. Per això la societat ens demana comprensió i una resposta de les institucions; institucions com aquesta, en la qual avui debatem, que li agafa per sorpresa quan una diputada d'aquesta cambra i durant aquesta legislatura va necessitar atendre l'al·letament del seu fill durant els plens –jornada laboral– i no tenia lloc per fer-ho. No podem dir com a excusa que són situacions noves, no ho són; són situacions que ens afecten a tots i en les quals hem d'assumir la nostra part de responsabilitat.

En el darrer plenari es va substanciar una interpellació sobre aquest tema on va quedar palès, tant per part de la Conselleria com per part del Grup Socialista, que la va presentar, que la discrepància fonamental estava en el model de finançament, un model de finançament que s'havia d'establir. Ahir vàrem sentir parlar a la consellera de moltes més coses, la qual cosa agraïm de ben segur perquè pensem que aquest és un tema prou important per no reduir-lo als diners.

Haig de dir que a mi també m'ha sobtat –i, amb això, hi estem d'acord– que aquest debat es plantegi com una necessitat exclusivament educativa, ja que aquest és un problema que necessita una política transversal, que al meu entendre afecta més departaments que el seu: està directament lligat a les polítiques de coresponsabilitat en l'educació dels fills entre els pares i les mares, que són competència inequívoca de l'equiparació de drets que correspon al Departament de la Presidència; és un problema que afecta el moment en què les dones decideixen incorporar-se al món del treball i, molt especialment, la creació de llars d'infants laborals, i també necessita els recursos i les polítiques del Departament de Treball; molt especialment, perquè la creació necessita uns recursos i una prioritització pressupostària, és competència, també, del conseller de Finances, i tampoc volem oblidar que, en altres comunitats autònomes, models molt més propers al nostre, ha estat el Departament de Benestar Social qui ha establert mesures per resoldre aquest problema mitjançant els ajuts a les famílies. Lamentem molt que tots aquests consellers a què afecta el problema no estiguin avui aquí, ja que seria interessant que cadascun d'ells assumís la seva part de responsabilitat.

I, dit això, m'agradaria analitzar les causes que ens han portat avui fins aquí, quin és el model que nosaltres defensem i de quina forma entenem que s'hauria de finançar. Com vostè va dir ahir, les estadístiques ens diuen que Catalunya té un dels índexs de natalitat més baixos –igual que la resta d'Espanya–, i la caiguda de la natalitat és un fet important que cal analitzar-ne les raons, ja que en aquests moments estem per sota de l'índex de regeneració social, situats en una taxa de reposició d'1,19 fills per dona.

La decisió de tenir un fill és, sens dubte, una decisió molt important per a una parella, i sovint fa realitat aquella frase tan «manida» que els fills et canvien la vida. Avui, els fills neixen en una societat complexa i plena de perills molt diferent a la que varen viure els nostres pares, però la decisió de tenir fills ha de ser sempre important no tan sols per a la parella, sinó també per als governs que han de mirar d'afavorir-la creant els mecanismes necessaris no tan sols de suport a les famílies, sinó també la creació d'aquells serveis d'atenció a la primera infància. La societat ha sofert canvis estructurals importantíssims, i molt especialment la família, que ha passat de ser una família complexa i de molts membres que convivia junts a ser famílies molt «nuclearitzades», amb pocs membres i que fa que els infants, més que mai, necessitin l'atenció constant dels adults. A més, hem de tenir en compte la diferència entre l'àmbit urbà i les famílies de l'àmbit rural, ja que les seves necessitats són del tot diferenciades.

Tot i que hem avançat molt en el tema de la coresponsabilitat en les tasques familiars entre homes i dones, encara molt queda per fer i encara avui, malauradament, són les dones que assumeixen en exclusiva les obligacions amb els fills més petits, en part pels lligams d'afectivitat, de dependència que es creen entre mares i fills amb pocs mesos de vida.

Molt sovint és la dona qui ha de decidir entre l'opció de quedar-se a casa a cuidar els fills o renunciar a allò que

li ha costat tants anys d'esforç, de feina, uns estudis, un treball, o buscar un servei que doni atenció, que necessita durant el temps de treball, al fill, de forma que estigui atès degudament i que no li falti res.

Al llarg del temps, les legislacions han anat palliant, en la mesura que els ha estat possible, aquestes limitacions o la necessitat de prendre una decisió que signifiqui renunciar. Han regulat els períodes de baixa maternal, les llicències parentals, els períodes de lactància, però, en els últims anys, la societat ens demana nous serveis i més, moltes més garanties. Aquesta és la raó que ens ha portat, avui, aquí a fer aquest debat.

L'any 1992, el Consell de la Comunitat Europea aprovava un document de recomanació sobre l'atenció a la infància. En aquest text, aprovat per la majoria dels governs i que té com a objectiu clar la necessitat, davant la nova situació social, que els governs desenvolupin polítiques de protecció als infants i que es materialitzin en propostes de conciliació de la vida familiar i laboral, va fer que, durant la passada legislatura, el Govern de l'Estat, que va endegar polítiques de foment de l'ocupació que van donar molt bon resultat, es plantegés la necessitat de crear una llei que donés resposta a aquesta recomanació europea.

Aquestes polítiques d'ocupació van influir de manera clara en la massiva incorporació de les dones en el món del treball, tot i que encara es considera una assignatura pendent i que s'ha de fer més. La incorporació de les dones al món laboral és avui una realitat, però sovint comporta costos personals, ja que, malauradament, són elles les que assumeixen part de la responsabilitat.

Aquesta Llei –i aquí em vull referir a quan ahir vostè ens deia que també ha de ser el Govern de l'Estat el que faci polítiques– va establir el contracte de cost zero, que permet que les suplències per baixa maternal no siguin un cost afegit per a l'empresari. Els contractes a temps parcials, que han estat aplicats amb molt d'èxit aquí, a Catalunya, i que permeten combinar la jornada laboral amb les obligacions familiars, o que sigui el pare qui pugui demanar el permís de paternitat i fer-ho simultàniament amb la mare són, sens dubte, mesures que han afavorit la conciliació de la família i el treball, però ara la societat ens demana més.

Des de fa temps, la necessitat de crear serveis d'atenció a la infància és una reivindicació; ara és un clam social que necessita una resposta del Govern de la Generalitat, i, la resposta, l'hi demanen a vostè, senyora consellera. Hem de recordar que aquest compromís neix de la passada legislatura i, concretament, del debat de política educativa que es va celebrar en aquest Parlament, i, si no ho tinc mal entès, la proposta de crear 30.000 places noves de zero a tres anys va sorgir d'una proposta del Grup Popular a les propostes de resolució i va ser assumida pel conseller d'Ensenyament i, des d'aquell moment, va ser considerada l'estrella del debat.

Però la inconcreció de la proposta va deixar expectants els diputats d'aquesta cambra que ara li hem demanat el debat monogràfic. Tota la societat en general estava expectant, perquè no es va dir ni quan es farien, ni com es farien ni amb quin finançament. Però, per tal d'ac-

celerar el procés, el nostre Grup ho va recordar i li ho va recordar al Govern en el moment de formalitzar els pactes d'investidura, on es va incloure el compromís d'endegar la creació de les 30.000 places noves de zero a tres anys, i, en el moment de negociar els pressupostos, mitjançant esmenes, el Grup Popular va aconseguir dotació pressupostària per realitzar llars d'infants a llocs on la demanda era important: escoles bressol a Cornellà, a Sant Boi, a l'Hospitalet, a comarques de Girona i de Lleida van ser introduïdes mitjançant esmenes als pressupostos. És per això que el nostre Grup està en una situació immillorable per demanar-li que aquest compromís es compleixi i que el Govern es va comprometre a complir a raó de 6.000 places anuals.

El problema esdevé en el moment en què la Conselleria ha de dissenyar el model d'estructura i el finançament i, per tal de no fer-lo, busca excuses i en delega la competència als ajuntaments, sense haver arribat, de manera consensuada, a un model lògic i ordenat i sense una proposta de finançament clara i que genera el problema de la competència. I ahir ens va semblar, també, que, per tal de no fer-ho, també parlava de polítiques de família. Parlem, doncs, de competències.

Crec que és legítim pensar que, aquesta proposta, la fa el conseller d'Ensenyament i que és clar que ell n'assumeix el compromís i, per tant, la competència. Les competències són per a exercir-les, senyora consellera, però podem, també, fonamentar aquesta competència no només en el compromís, sinó en la mateixa Llei que l'hi atribueix. Vostè va llegir ahir dos articles de la LOGSE, però a mi m'agradaria no tornar-los a repetir i fer incís en el que diu l'article 7.3. Aquest apartat 3 diu que «l'autoritat educativa coordinarà l'oferta», i crec que, quan la Llei parla d'administracions públiques i que les administracions públiques coordinaran l'oferta, s'està referint clarament al Departament d'Ensenyament. Però, sent més concrets, diu: «coordinarà l'oferta», i aquesta coordinació vol dir ordenar. Per ordenar el sistema del zero a tres, el primer que es necessita fer és una planificació. Des de fa temps, en aquest Parlament, es demana una ordenació de la demanda, i, ja l'any 1997 –el diputat d'Iniciativa ha parlat de l'any 95–, i a l'abril, concretament, es va aprovar una resolució a la Comissió de Cultura del Parlament per la qual s'instava el Govern a crear una comissió per elaborar un estudi sobre quina era l'actual situació de l'ensenyament infantil del zero a tres, i s'acordà que es presentaria, aquest estudi, en el si de la Comissió.

A hores d'ara –any 2000–, no hi ha ni estudi ni planificació, la qual cosa demostra que aquesta no ha estat mai una prioritat del seu Govern i, per tant, continuem com estàvem. L'oferta existent és desigual i desordenada i, per tant, hem de començar pel principi, que és planificar i prioritzar; atenent-nos als principis d'equilibri territorial, cal concretar el que fa falta en cada lloc per tal d'orientar polítiques assistencials i educatives. Cal, per tant, elaborar un pla que defineixi quins són els objectius globals amb criteris de prioritització, d'ubicació i amb quin termini es farà.

Un cop s'haurà fet la planificació, podrem definir quin és el model des de dos punts de vista: el model educatiu i el model de gestió. Crec que és bo evolucionar i,

en aquest aspecte, hem de dir que la societat demana que el model deixi de ser eminentment assistencial per passar a un model educatiu, tant des del punt de vista organitzatiu com dels equipaments, com dels professionals que hi treballen i dels objectius que planteja. I no necessitem importar models de fora; el nostre ha de ser un model propi, propi de les necessitats de Catalunya. La regulació del model educatiu ve donada tant per la LODE com per la LOGSE i estableix que hi haurà una doble xarxa, eminentment pública i amb una part privada i, posteriorment, ha estat desenvolupada per diversos decrets que han definit quins seran els currículums, les condicions i el requisits mínims d'aquests centres.

Vostè va parlar, ahir, que aquest no és un període obligatori, i és cert. La Llei estableix que les administracions públiques garantiran l'oferta, però, en aquest tram d'edat, li hem de dir que Catalunya porta un retard considerable, que no hi ha xarxa pública suficient per a atendre la demanda que s'està creant. Pel que fa a la titularitat a la xarxa pública, hem de dir que és majoritàriament municipal, i només hi ha una mínima part de la Generalitat, amb una gran concentració a les ciutats, en centres d'iniciativa privada; i entenem que és a la ciutat on la demanda és més gran i és injust, per tant –i molt injust–, que obliguem les famílies a suportar els costos que suposa haver de recórrer als centres privats perquè els solucionin el problema.

És aquí on hi ha el problema: no hi ha oferta suficient de titularitat pública. I estem condemnant les famílies a acudir majoritàriament al sistema privat, amb un cost molt elevat. Però nosaltres aquí també farem una bona proposta, que discreparà de la dels altres grups. En altres comunitats autònomes que s'han trobat amb el mateix problema que nosaltres, com ara Madrid o València, han fomentat els contractes de gestió de servei públic, i aquest sistema ha estat una solució molt efectiva. Per nosaltres, el contracte de gestió seria una fórmula que donaria una resposta àgil i ràpida a la demanda actual de places de zero a tres, i cal dir-ho: amb caràcter provisional. Perquè la feina és seva i, per tant, que, el proper any, es pogués augmentar l'oferta. I permeti'm que li digui que aquesta ha estat la fórmula que en altres comunitats autònomes ha donat un excel·lent resultat.

Perquè, si parlem de terminis i de capacitat de resposta, parlar de noves construccions és parlar d'un llarg termini. Parlar de rehabilitacions i dotacions completes és parlar d'un mig termini. En canvi, parlar d'una solució per a ara, per tant, parlar d'afavorir les subvencions a centres ja creats, que tenen instal·lacions adequades, el personal qualificat –d'iniciativa privada o no–, i oferir-los des del Departament la possibilitat de contribuir al seu finançament i reduir, per tant, el cost que suposa a les famílies, és, sens dubte, una solució ràpida i eficaç al problema. La societat, el que vol és que li solucionem el problema al més aviat possible, i aquesta és la nostra tasca i, en primer lloc, la seva.

La subvenció als centres d'iniciativa privada, sense ànim de lucre –perquè no hi hagi malentesos–, s'ha de fer amb criteris de publicitat, transparència i objectivitat, per tal de valorar si hi ha un bon projecte educatiu, un bon projecte de gestió administrativa, un bon projec-

te de gestió econòmica. I aquesta valoració i aquesta inspecció, l'ha de fer el seu Departament, per tal de comprovar si l'oferta és adequada a les necessitats i, potser, així es donaria una solució més ràpida.

Pel que respecta als professionals, no hem d'oblidar que aquest tram d'edat necessita un professional qualificat, que doni resposta a les necessitats més peculiars que presenten els més petits. Vostè va parlar de nous jaciments d'ocupació i de promocionar les mares de dia. Jo li voldria dir que és molt millor promocionar els tècnics d'educació infantil que provenen del segon cicle de formació professional, com una sortida natural d'aquests professionals, que sí que estan capacitats per realitzar aquestes tasques. I vostè estaria fomentant la seva incorporació al món laboral, precisament perquè la relació que s'estableix entre l'educador i el nen és molt estreta i necessita la seva qualificació professional, així com unes condicions físiques i un espai on es desenvolupa la seva activitat, tot respectant el ritme personal de cada nen i la necessària relació amb la família.

I aquí voldria fer esment d'una inquietud que ens arriba des dels sindicats de professors, respecte a aquells centres de primària on es puguin crear places del zero a tres, pel que fa a la mobilitat del personal. I ens preocupa –i als professionals, també– que no són ells el que s'han d'adequar al centre, sinó, al contrari, s'ha de dotar el centre del professional adequat.

Com a conclusió direm que no només cal disposar dels recursos econòmics, que ara en parlarem, sinó que també cal disposar dels recursos humans per garantir l'èxit del procés. En aquest moment també hem de parlar de l'organització dels centres, que s'ha de basar en la seva autonomia amb criteris molt flexibles pel que fa al calendari lectiu i a l'horari, per tal d'adaptar-se a les necessitats familiars i també als serveis extraescolars.

I ara arriba el gran cavall de batalla d'aquest debat, que és el finançament, i nosaltres podríem caure en la temptació de fer grans propostes, que, sens dubte, serien inassumibles pel Departament i nosaltres hem pensat que és molt millor ser realistes.

Com ja he dit al començament de la meva intervenció, la proposta de crear 30.000 places de llars d'infants neix de la passada legislatura, amb una total incomprensió pel que fa al seu finançament. Per part d'alguns grups parlamentaris s'ha qualificat aquesta proposta com una proposta feta a títol gratuït i sense cap planificació. La negociació portada a terme per la Comissió Mixta, integrada per representants de la Conselleria i dels ajuntaments, va acabar sense consens i amb una decebedora proposta que no va agradar a ningú i que, evidentment, no donarà solució al problema i que deixarà la responsabilitat a mans dels ajuntaments, i molts d'ells –fortament endeutats– no podran fer-ho.

La necessitat d'obrir el debat del finançament partia d'un objectiu clar: que cadascuna de les parts implicades assumís la part de coresponsabilitat que li pertoca respecte al finançament. I, per tant, partir d'un principi irrenunciable: el terç, els ajuntaments; el terç, els pares i, el terç, el Departament d'Ensenyament. Per tant, considerem que l'oferta feta del 20% pel Departament no arriba, pràcticament, al mínim necessari; és

molt minsa, i el manteniment de les places implica un sobre esforç per als ajuntaments. Si del que es parla és de crear noves places en noves construccions, el cost és més alt, i, per tant, al percentatge s'haurà de tenir en compte els criteris de prioritització d'aquelles zones més desfavorides i que estan per sota de l'oferta mitjana, i impulsar convenis amb els ajuntaments en què l'aportació del Departament sigui del 50% de les obres. Esperem que això es reflecteixi en el proper pressupost com una prioritat.

Les nostres propostes es centraran que el Govern garanteixi una educació infantil de qualitat que respongui a les característiques pròpies dels infants del zero a tres. Que elaborem un pla en coordinació amb la resta d'administracions implicades per tal de definir els objectius globals amb criteris de prioritització i atendre, en primer lloc, els municipis en els quals l'oferta de llars d'infants estigui per sota de la mitjana i tenint en compte criteris d'equilibri territorial, ubicació i fixant un calendari. Optimitzar els recursos existents per tal d'alliberar espais en aquells edificis de titularitat municipal dels centres d'ensenyament infantil i primari que puguin acollir l'escolarització dels infants de zero a tres per tal que estiguin degudament condicionats. Elaborar un decret que reguli de forma integrada l'atenció als infants de zero a tres amb especial consideració pel que fa a l'atenció a la diversitat avui existent, amb prioritat per a les famílies amb rendes més baixes, a les famílies monoparentals i a les famílies en què ambdós progenitors treballen fora de la llar.

També demanarem la regulació de totes aquelles activitats que no desenvolupen les llars d'infants, relacionades amb els infants del zero a tres com els serveis d'atenció no escolar, les ludoteques, els espais de socialització, les guarderies laborals, entre d'altres, per tal d'establir els requisits necessaris a complir per aquests centres per tal de preservar la salut, la higiene, la seguretat i el desenvolupament i la socialització dels infants; a subvencionar places de llars d'infants de zero a tres en centres ja creats per tal de donar una resposta àgil a totes aquelles famílies que ho estan requerint; a finançar la creació de noves places escolars per als infants al tram zero a tres mitjançant convenis entre el Departament d'Ensenyament i els ajuntaments amb l'assumpció d'un mínim del 50% del cost de les obres per part del Govern de la Generalitat, i a fer una aportació mínima d'un terç del cost de funcionament de les places de zero-tres creades a partir del curs 2000-2001.

Pensem i esperem que tot això es reflecteixi d'aquí endavant. Nosaltres hem preferit fer propostes perfectament assumibles i comparades amb altres comunitats autònomes. No necessitem comparar amb altres països europeus. Li posaré uns exemples, senyora consellera: la comunitat autònoma de Madrid finança un 43%, les famílies aporten el 33% i l'Administració titular un 24%. Si altres comunitats poden fer-ho, Catalunya també pot fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, voldria començar a partir de la seva intervenció d'ahir i a partir de la reflexió de per a què han de servir els debats en el Parlament, i si els debats en el Parlament han de ser o no han de ser entenedors per a tota la ciutadania.

Ahir vaig marxar cap a casa molt i molt preocupada, perquè no acabava de trobar el fil del que ens havia volgut dir amb aquella gran lliçó magistral corrent tot Europa i no parlant del que és la realitat a la societat catalana. Finalment, vaig pensar –i així es voldria, evidentment, resumint la intervenció d'ahir de l'honorable consellera– que era realment una preparació de la societat, una preparació de tots els diputats i diputades d'aquesta cambra per dir-nos que la promesa d'ara feia quinze mesos esdevindria un brindis al sol; que les 30.000 places ens anéssim preparant, que ja veuríem el dia que podrien arribar, i que, sobretot –i sobretot–, qui les faria serien els ajuntaments.

Però, encara em va preocupar més un altre aspecte que va quedar assumit en la seva intervenció, i era que ahir van començar les rebaixes. Les rebaixes van començar ahir, senyora consellera, i no les del Corte Inglés, no, les rebaixes de l'educació infantil. I això és realment preocupant, perquè els serveis d'educació infantil són fonaments de l'educació, i vostè ahir va frivolitzar respecte a aquest tema. Però, evidentment, els Socialistes - Ciutadans pel Canvi, quan vam demanar aquest debat, el demanàvem sota dos objectius. El primer d'ells, perquè realment aquesta és una problemàtica que ens trobem al carrer, que ens explica la gent, és una problemàtica de com i de quina manera hem de resoldre l'atenció als nens de zero a tres anys i com i de quina manera hem d'atendre, des d'una perspectiva de suport a la família, aquest tema. I el segon objectiu, també –i, per tant, també respondrem en aquesta intervenció–, és realment fer el seguiment de les polítiques de govern i fer el seguiment d'aquelles promeses que són del seu govern, senyora consellera. Prometre 30.000 places vol dir, després, portar-les a la realitat.

I a nosaltres, o almenys a mi personalment em sorprèn, senyora consellera, que avui el seu Govern, al qual pertany, l'hagin deixat sola durant el debat; perquè, com molt bé s'ha dit ja en aquesta cambra, aquest no és únicament un tema de la Conselleria d'Ensenyament –no és únicament aquest tema–; és política de govern en general; són polítiques de govern que afecten, evidentment, la Conselleria d'Ensenyament, però que afecten la Conselleria de Treball, que afecten la Conselleria de Sanitat, que afecten la Conselleria de Presidència, on està l'equiparació i el tema home-dona amb una línia de coherència, afecta polítiques de Benestar Social, i tots aquests consellers i conselleres jo no els veig a la cambra. L'han deixada ben sola, senyora consellera. (*Remor de veus.*)

Nosaltres volem argumentar com i de quina manera la política de zero a tres anys forma part d'una línia de coherència de política educativa. De fet, tots els nostres documents i les nostres pràctiques de govern han anat a donar al zero a tres educació, servei educatiu i a fer possible que hi hagi una coherència pedagògica i de línia educativa des de l'escola bressol fins a la universitat. I quan ahir vostè ens parlava dels anys vuitanta, dels països escandinaus, de Dinamarca, de Finlàndia, de Suècia, va treure Bolonya i va oblidar una ciutat molt important, també, la ciutat de Barcelona. Els anys vuitanta la ciutat de Barcelona era capdavantera en política de zero a tres anys a Europa. I és importantíssim reconèixer-ho per poder donar i assumir de tirar endavant aquella mateixa línia que en alguns moments ha hagut de flaquejar per temes de deixar únicament i exclusivament a l'Ajuntament de Barcelona la resposta a un tema en què hi ha d'haver totes les administracions públiques, i sobretot i principalment, en el nostre cas, perquè estem en el Parlament de Catalunya, hem de demanar responsabilitats a la Generalitat de Catalunya. També són polítiques de govern molt més àmplies en aquest tema, i afecta, evidentment, crear o no crear serveis de zero a tres anys, crear o no crear places d'escola bressol fins a poder garantir aquesta oferta suficient; és una mesura per a nosaltres, per conciliar el treball remunerat amb el treball domèstic i l'opció a la maternitat i a la paternitat amb responsabilitats comparades.

Li deia ja en la interpellació anterior en aquest debat: s'imaginin les llistes d'espera que hi han en el tema d'educació infantil de zero a tres per poder fer que realment hi hagi unes places suficients? Ahir sortia a *La Vanguardia*: 1.917 places a la ciutat de Barcelona; fa uns dies sortia en el *Diari de Vilanova*, en el diari de la meua ciutat: 200 places. Aquestes són les places reconegudes, aquelles que la ciutadania opta anar a demanar, perquè n'hi ha molts que ja no opten anar a demanar perquè saben i coneixen que no hi podran accedir. Són llistes d'espera més extenses que les de Sanitat i les de Justícia, que en aquests últims dies se'n parla tant, però són llistes d'espera que tots coneixem, que es resoldran a través d'una àvia o d'un familiar, i si no, fins i tot, d'una mare que renunciarà al seu treball per poder atendre el seu fill.

Senyora consellera, les mares que hem tingut fills i hem continuat treballant o, fins i tot, hem compatibilitzat amb el nostre treball responsabilitats polítiques, sabem molt bé que el que cerca una mare i també un pare per deixar el seu nadó o infant és el de poder triar amb confiança i tranquil·litat un bon servei on el bon tracte del nen o nena estigui garantit. Únicament i exclusivament aconseguirem la tranquil·litat familiar, l'estabilitat de la parella, que un no quedi condicionat a l'altre, si aconseguim que des de les administracions públiques –i aquest és el nostre deure– oferim serveis a l'alçada de les demandes que té la societat. I també són polítiques de govern, perquè amb aquesta responsabilitat estem ofertant nous llocs de treball. Per tant, polítiques que afecten la Conselleria de Treball –que no hi ha aquí el seu conseller–, polítiques que, a més, afecten també la salut, perquè seria fals no reconèixer que el fet de treballar les dones i aconseguir un equilibri emocional

entre l'educació dels seus fills, l'estabilitat de la parella i el treball fa una societat psicològicament més sana.

Coneix les estadístiques de les dones que han hagut de deixar el seu lloc de treball per atendre els fills i com després això afecta a la seva salut? Aquestes són polítiques de govern globals, transversals –que es diu la paraula en aquest moment–, i també ho és, des de la política de benestar social, de suport a la família. On són les estratègies de govern per arbitrar recursos efectius perquè les famílies puguin gaudir de la llibertat de tenir fills? On són, senyora consellera i senyor Govern absent? Saben que..., i ho vaig llegir fa pocs dies en el llibre *La Eva futura*, de Lucía Echevarría: «Porque una sociedad con una tasa de natalidad cero se suicida.» Vostè sap què comporta una baixada tan dràstica de la natalitat, que tenim la més baixa d'Europa? Aquests són aspectes que, evidentment, marquen les polítiques del Govern. El president de la Generalitat –el nostre president de la Generalitat, perquè conec molt bé que és el president de tots– ho diu moltes vegades i parla molt de la necessitat de la natalitat. És més, fa molts anys que se'n parla. El conseller Laporte, quan va venir de conseller d'Ensenyament, de les primeres coses que ens parlava era del tema de natalitat. Tants anys i tan poques polítiques de govern, senyora consellera i Govern de la Generalitat.

Però bé, nosaltres avui centrarem el nostre aspecte, bàsicament, en el tema més educatiu, i, en el tema més educatiu, en les escoles bressol i en la promesa de la creació de 30.000 places, que ara ja no sabem si és una promesa del Govern o és una reivindicació i un efecte, únicament, de tots els grups de la cambra que estem a l'oposició.

Li vull recordar que no només és obsessió dels partits polítics i dels diputats i diputades d'aquesta cambra. Fa poc li van entregar 70.000 signatures que reclamen la creació d'aquestes places. Per tant, és, evidentment, un aspecte necessari en aquesta societat i és un compromís que han de complir i que han d'ampliar, i que per complir i ampliar han de posar-hi els recursos econòmics per tal de fer-ho possible i perquè les seves paraules tinguin credibilitat i no quedin, com ens deia avui el diputat senyor Boada, en temes únicament electorals que es diuen diferent abans de les eleccions que després de les eleccions.

I aquest serà el nostre treball, perquè, evidentment –i també ho dèiem en el debat de pressupostos–, vostès varen fer uns pressupostos que es van quedar curts, molt curts, respecte a les seves promeses –1.268 milions per a infraestructures és molt poc. I, a més, vostè cau en contradiccions molt evidents. Ahir ens deia: «És que aquesta convocatòria de l'Ordre del 5 de juny és únicament per fer rehabilitació, per arreglar.» Donava a entendre «els CEIP» –això ho donava a entendre, i deia: «Per tant, un 50%; donar 8 milions, 10 milions.» Escolti'm, jo crec que no coneix ni el que costa fer obres a la cuina de casa seva (*rialles*), perquè, si no, no podria pensar que amb 8 o 10 milions, que són 16 o 20 milions, vostè fa reformes en un CEIP –no ho podria pensar. Però és que és més: m'he rellegit l'Ordre jo aquesta nit, senyora consellera, i l'Ordre diu també: «per a noves infraestructures» –i vostè ahir va dir que

això ho donaria dintre de tres anys–; noves infraestructures amb setze o vint milions: jo és que no sé... Vostè deu treballar, potser, amb molt treball submergit, perquè, si no, els números no surten.

Quina és la preocupació més gran en el tema econòmic –i l'hi deia en la interpellació abans del debat–? La responsabilitat més gran és no assumir les seves competències i permetre –permetre– que aquesta responsabilitat que ha d'assumir en primer lloc el Govern de la Generalitat vagi lliscant per la via dels fets cap a una percepció ciutadana de ser una responsabilitat dels ajuntaments. I això no ens cansarem de dir-ho: els únics que han donat resposta durant aquests vint anys de Govern de Convergència i Unió a aquest tema han estat els ajuntaments, i seran els únics que continuaran donant resposta a la ciutadania. I, evidentment, recolliran, encara que sigui una petita almoïna, el que puguin treure de les convocatòries que faci vostè, senyora consellera, però ells compliran les seves responsabilitats. I nosaltres no ens cansarem de dir que, per molt que siguin els ajuntaments els que estiguin donant resposta a l'educació infantil de zero a tres anys, aquesta és una competència del Departament d'Ensenyament o, més en concret, deixi-m'ho dir, del Govern de la Generalitat.

Vaig rellegir la seva resposta en la interpellació passada i vaig agafar gairebé vergonya –allò que se'n diu *vergüenza ajena*. Miri que em deia vostè: «I ara necessitem que altres administracions públiques, les administracions públiques dels ajuntaments, ho prenguin com a prioritat.» Senyora consellera!, que no ho sabia que vint anys de govern de Convergència i Unió són vint anys d'omissió en la creació de serveis de zero a tres anys? Que no sap que de quaranta-tres llars transferides de l'Estat l'any 81, avui en són quaranta-dues? Que n'ha perdut una pel camí? I que no sap quantes i quantes n'han arribat a fer els ajuntaments? Per favor, senyora consellera, no vulgui donar lliçons als ajuntaments. I si parlem tant de costos i números, si parlem tant de finançament és perquè, evidentment, els serveis que volem –i que impulsaran els ajuntaments– siguin de la màxima qualitat, que siguin serveis educatius i que siguin serveis de qualitat, no com les llars d'infants, les quaranta-dues llars d'infants de la Generalitat, que la seva qualitat es deu únicament a la voluntat dels seus professionals.

Coneix vostè, senyora consellera, que el personal laboral de les seves llars d'infants –de les llars d'infants de la Generalitat– estan fent quaranta hores setmanals? Que no hi ha, jo crec, cap més professional a l'Administració que encara faci quaranta hores setmanals? Si gairebé tothom està a trenta-set i mitja... Fan quaranta hores setmanals i per poder fer el treball que realment es necessita en un servei educatiu, que és planificar, que és reflexionar, que és estar al dia dels temes educatius, que és analitzar cada un dels passos petits i grans que fan els nens de zero a tres anys, per fer això necessiten una tarda a la setmana que els nens i nenes es quedin amb les seves famílies –amb el que comporta de dificultat a les famílies, una sortida de la normalitat o de la rutina diària– per poder fer aquests temes, que mai és

el mateix tenir una hora cada dia per poder-ho fer que haver-ho de fer tot, globalment, en una setmana al mes.

I crec que aquí hi ha, realment, alguna part de l'emboïllat conflicte en aquest tema, perquè ahir va donar tota la clara impressió que coincidíem que l'etapa de zero a tres era una etapa realment educativa i no tant d'ensenyaments, però després se'ls deu anar la mà en el moment de fer les coses, perquè en l'Ordre aquesta del 5 de juny, per tant, no fa pas tants dies, quan feien el preàmbul de la convocatòria, deien: «Per qui vulgui cursar els *ensenyaments* de l'educació infantil.» «Els ensenyaments?» És que ara ensenyarem a llegir i a escriure de zero a tres anys, també? Què vol dir «els ensenyaments»? Nosaltres volem educació. Nosaltres volem posar els fonaments. I ens preocupa, perquè això no hauria de ser únicament i exclusivament en l'etapa zero a tres, sinó de zero a sis. I ens preocupa, per què? Perquè fins i tot hem vist en les normatives d'inici de curs, i ha aparegut a la premsa, que els nens..., com que ara de tres a sis anys en tenim el cent per cent escolaritzat –que no ho va fer solament la Generalitat; els ajuntaments hi van col·laborar i molt, perquè, si no, potser encara estaríem fent infraestructures–, vàrem llegir que, a més a més, s'haurà de fer l'aprenentatge de la lectura als cinc anys d'edat.

Senyora consellera, els que puguin i hagin fet una bona educació infantil, hagin posat uns bons fonaments, possiblement llegiran als cinc anys, però no ho hem de donar com un fet consolidat. L'educació obligatòria comença als sis: no podem deixar fases per cobrir, no podem posar que hi hagi ja exclusió i inicis, en la etapa d'educació infantil, dels temes del fracàs escolar. Nosaltres volem un servei d'educació infantil per a tothom –per a tothom–, per a aquells que poden econòmicament, per a aquells que no poden econòmicament, per a aquells que ho necessiten socialment, per a aquells que ho necessiten culturalment i, per tant, que ningú en quedi exclòs ni quedi, per un futur –que encara és més preocupant–, en una via coixa en el tema de l'educació.

Volem un servei d'educació infantil que no sigui una escola d'aprenentatge de coneixements per a nens més petits; tampoc volem un lloc de guarda i custòdia mentre el pare i la mare treballen, i, en canvi, sí que volem –i digui-li'n el nom que vulgui, senyora consellera– un espai digne amb uns bons professionals que desenvolupin un treball inequívocament educatiu, que, conjuntament amb les famílies, comparteixin l'objectiu d'acompanyar, de guiar, d'estimular el desenvolupament psicològic dels nens i nenes mitjançant experiències educatives que afavoreixen el seu desenvolupament integral i totes les seves potencialitats.

Per això, no necessitem gaires decrets de currículums, no necessitem, tampoc, l'avaluació en aquestes edats, sinó que necessitem preparació, necessitem formació, necessitem reflexió, necessitem treball conjunt amb les famílies, i per a tot això, es necessiten hores i temps, que, per tant, hi hagi dintre de la jornada de qualsevol professional que es dediqui a aquests afers...

I parlant de la jornada, també li voldria explicar que el que s'ha vist i reflectit en un dels últims treballs que jo

conec, fet –de camp– des d'un sindicat, és que les característiques que més destaquen que volen els pares i mares en aquest moment amb nens i nenes de zero a tres anys és que hi hagi un servei molt ampli d'horari: es demana de les set, les vuit del dematí a les divuit, dinou hores del vespre. I no s'espantin, no volen tot això per als nens, sinó que, en canvi, volen una flexibilitat horària per als seus fills, un personal professional en pedagogia i educació, i volen un preu assequible. I quan diuen un preu assequible, el 97% dels enquestats estan disposats a pagar, però, evidentment, preus que siguin raonables, preus que s'hi pugui arribar.

I per fer això, evidentment, ho faran els ajuntaments, perquè són els més coneixedors d'aquesta realitat, però a nosaltres ens preocupa que només quedi el tema en mans de l'ajuntament i que no s'assumeixi també la coordinació, l'impuls, la planificació d'aquest servei. Nosaltres volem una xarxa territorialitzada del servei d'educació infantil zero a tres anys, i en aquest moment el servei que està més ben estructurat que coneixem, que dona resposta a la nostra cultura és la escola bressol, i amb això no desestimem els altres serveis, però els altres serveis han d'existir i són complementaris, no poden ser substituïdors. Demanem una planificació i un mapa de creixement d'aquestes noves places que sigui ordenat, que realment intenti evitar els desajustos i els desequilibris territorials i que compensi el que són també necessitats en aquells llocs on els CEIP no tinguin la possibilitat de poder fer aquesta ampliació.

Suposo que vostè, senyora consellera, deu conèixer les estadístiques que, des del 96 al 98, setanta-dos municipis de la província de Barcelona han fet un creixement més gran del 9%, i que, per tant, han esgotat –i això se'n diu gairebé segon cinturó– les seves possibilitats de les places existents a primària. Per tant, els és impossible poder fer ampliació en aquest sentit, i no els podem deixar sense donar resposta en educació infantil, perquè és on en aquest moment tenim els nens i nenes, bàsicament, de Catalunya.

Nosaltres, per això, demanem una planificació que sigui territorialitzada i que sigui equilibradora i que no quedi únicament i exclusivament en mans del que siguin les possibilitats en aquests moments d'infraestructures o, fins i tot, d'impuls únicament i exclusivament dels ajuntaments. I per això, li demanem que aconseguixi credibilitat posant els recursos econòmics necessaris per fer això possible, perquè realment sigui una política d'impulsar –d'impulsar– aquesta creació, no una política de ser acompanyament, amb la seva interpretació molt *sui generis* de les lleis. Perquè ahir també vam veure aquesta altra faceta de la senyora consellera: semblava que ara, en lloc d'interpretar que els ajuntaments col·laboraran amb la Generalitat, serà la Generalitat qui col·laborarà amb els ajuntaments, perquè l'esforç primordial l'estan fent –i els l'estan demanant i exigint, i continuant exigint– els ajuntaments.

Per acabar, senyora consellera, voldria acabar amb una frase que vaig treure d'un editorial de la revista *Infància*, de reflexió en aquests temes de l'educació infantil, que deia: «Els nens i nenes d'aquestes edats no tenen veu per reclamar. Ens correspon a tots nosaltres donar veu a les seves demandes en la mesura que de la respos-

ta que se'ls doni en depèn el futur.» I jo li afegeixo, senyora consellera: en depèn el futur personal d'ells, però en depèn, també, el futur i el progrés de Catalunya. I, perquè és una necessitat d'aquest país, nosaltres hem demanat i hem sol·licitat aquest debat.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, pujo a aquesta tribuna en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i, de primer, li he de manifestar el nostre suport –el nostre suport– decidit perquè creiem que vós vàreu centrar ahir el debat zero - tres anys en els termes justos. I nosaltres –que érem quatre diputats que anàvem cap a casa amb cotxe– teníem clar que vós vau afrontar molt bé la qüestió que ahir es plantejava en aquest hemicicle.

Efectivament, no és una qüestió que afecti només l'àmbit escolar, sinó que va més enllà i que ens endinsa en qüestions de caire social i que afecta polítiques de família. I això, en absolut, vol dir que ens allunyem d'un debat en què la nostra oferta programàtica –que presentarem als ciutadans de Catalunya el proper mes d'octubre– ja reiterava promoure una oferta de 30.000 places de llars d'infants, certament, amb la col·laboració dels ajuntaments i del sector privat. Per tant, no hem d'anar al mes de febrer de l'any passat, en el debat de Política Educativa que es va fer aquí, sinó que nosaltres, en el nostre programa electoral, amb l'oferta que vam presentar a l'opinió pública catalana, també reiteràvem la proposta.

En escoltar algunes intervencions d'aquest matí, sembla com si nosaltres haguéssim renunciat a les 30.000 places i nosaltres ni hem renunciat a les 30.000 places ni estem de rebaixes. Però quan fem aquesta afirmació, no podem caure en demagògies que poden ser un bon titular de premsa però que no aporten cap alternativa a la proposta del Govern. La proposta que l'honorable consellera ens va presentar té un decidit suport del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És l'aplicació concreta de la LOGSE i aquí, sincerament, pensem que no es pot tergiversar allò que diu la Llei i, menys, que ho faci algun grup d'aquesta cambra que, pràcticament, és el pare biològic de la Llei.

L'article 7, apartat 2, diu: «L'educació infantil té caràcter voluntari. Les administracions públiques –que vol dir: el Govern de l'Estat, la Generalitat i els ajuntaments– garantiran l'existència d'un nombre de places suficient per assegurar l'escolarització de la població que la sol·liciti.» No diu «l'Administració educativa», diu «les administracions públiques», i diu «L'educació infantil comprendrà fins als sis anys d'edat.» Però avui ens trobem aquí, en aquest hemicicle, amb un debat

sobre política educativa dels zero a tres anys, no de la globalitat del primer cicle d'educació infantil. I això ho presenten així els grups que han sol·licitat aquest debat perquè saben, perfectament, que el Govern de Catalunya ha escolaritzat, des de l'any 1994 i en solitari, tots els infants de tres a sis anys, circumstància que encara no s'ha assolit a molts llocs de la resta d'Espanya i a molts països europeus. I ara, quan el Departament d'Ensenyament es planteja posar fil a l'agulla als zero a tres anys i hi dedica gairebé 1.300 milions de pessetes –a part de l'ajut de les 60.000 pessetes per nen en famílies de renda inferior als 3 milions i mig, procedents de Benestar Social–, el nostre Grup Parlamentari hi dóna el màxim suport, perquè són 1.300 milions de pessetes, una quantitat evidentment discutible –evidentment discutible– però que aflora per primera vegada en el pressupost i que nosaltres valorem positivament.

I estem convençuts que molts ajuntaments de casa nostra s'acolliran a la convocatòria perquè, fins avui, molts d'ells –com molt bé han dit alguns portaveus que m'han precedit en l'ús de la paraula– han desenvolupat en solitari aquesta feina, aquesta tasca. (*Rialles.*) Però m'han de permetre que insisteixi que l'apartat 3 de la LOGSE parla que les administracions educatives coordinaran l'oferta de llocs escolars d'educació infantil de les diferents Administracions públiques i, en aquest cas, és el Govern de la Generalitat qui ha de coordinar l'oferta. I, finalment, l'article 11, apartat 2, diu: «Les administracions educatives desenvoluparan l'educació infantil», que vol dir que faran el currículum, cosa que han fet, i amb aquesta finalitat també determinaran les condicions en què podran establir-se els convenis amb les corporacions locals.

Penso, sincerament, que no podem esbiaixar allò que diu la LOGSE. Una altra cosa és que hi hagi grups parlamentaris que, legítimament, estiguin en desacord amb el Govern.

Senyores diputades, senyors diputats, ens trobem en els primers mesos de legislatura però, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els he de dir que la nostra oferta electoral per a la present legislatura presenta propostes clares que van des d'estimular la flexibilitat de la jornada laboral mitjançant els convenis col·lectius per tal d'afavorir el temps familiar fins a atorgar subvencions o desgravacions fiscals a l'impost de societat a les empreses que creïn llars d'infants per als seus treballadors; o contempla, també, el nostre programa, la necessitat d'impulsar en l'àmbit de la funció pública l'increment del període de reserva de lloc de treball per a la guarda legal de fills d'un a tres anys en el mateix lloc de treball. Si haguéssim d'emmirallar-nos en els països més desenvolupats d'Europa –i em sembla que, pel que m'ha semblat aquest matí, hi ha massa gent que no hi està massa d'acord, però bé, en tot cas, nosaltres sí que sempre mirem cap al nord–, en aquests països que són capdavaners en polítiques de família, des de Catalunya hauríem de proposar al Govern central –com molt bé ahir va dir l'honorable consellera en el marc del Pacte de Toledo– millorar les condicions de les llicències parentals, permisos i excedències per tal de tenir cura dels fills i possibilitar la conciliació entre la vida familiar i professional dels pares.

En aquest nou discurs, en aquesta nova cultura del nostre món, estem al davant de la conjugació de diversos aspectes sociolaborals i socioeducatius en què els horaris d'atenció parentals i infants..., l'atenció col·lectiva en llars d'infants, les mares de dia per als nens i nenes de mesos o les xarxes de veïnatge han de jugar un paper molt important. Quant a les mares de dia –que semblava que algú, doncs, en certa manera, tampoc no hi estava massa d'acord–, seria bo començar a pensar en el si del Consell de Treball en l'exploració de les possibilitats de generar un pla d'ocupació i informació específica en activitats d'atenció domiciliària d'infants entre zero i tres anys sota aquesta fórmula de mares de dia, evidentment, amb la deguda tutela pedagògica.

Avui per avui, gairebé tot ja està inventat i no cal dir que en aquest nou camí que iniciem no ens hem d'apartar massa de models preescolars de països com Suècia o Holanda, on el Govern juga el seu paper, però la majoria de centres són portats pels municipis i el finançament és compartit entre les subvencions –en aquests casos, estatals– als pressupostos municipals i els pares. I nosaltres, en aquest cas, ens hi hem d'inspirar, perquè, com molt bé recull l'Informe *Eurídice*, en els països mediterranis no hi ha tradició d'ensenyament dels zero als tres anys, si no és aïlladament en centres privats, però això no vol dir que Catalunya no hagi de fer una aposta concreta i decidida per l'escolarització d'aquests nens i nenes de casa nostra.

Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, ens trobem en uns terrenys on cal vetllar pels drets dels pares, els drets dels infants i la realitat social que ens toca viure i que, afortunadament, a Catalunya és molt diversa, per la qual cosa conjuga al nostre territori grans urbs –situades, sobretot, a les comarques barcelonines– amb municipis mitjans i petits escampats arreu de la nostra geografia. El Govern de la Generalitat ha de vetllar per tots ells, però ningú no pot renunciar a les seves responsabilitats: estem convençuts que els pares, els ajuntaments –que no són patrimoni de ningú– i el Govern faran pinya per tal d'assolir aquestes 6.000 places d'enguany i les 30.000 per al futur.

De moment, s'hi destinen 1.300 milions per a enguany i el Departament té la ferma voluntat d'anar augmentant progressivament aquesta quantitat. Estem convençuts que serà així, però no voldria acabar aquesta breu intervenció del nostre Grup Parlamentari sense referir-me a una vella reivindicació –del nostre Grup i del Govern– que no és altra que demanar un millor finançament per a Catalunya. Quan demanem un millor finançament és, precisament, per a aquests temes: més diners per concretar més places de llars d'infants, o més centres d'atenció primària, o més geriàtrics. Tant de bo que en aquesta nostra vella aspiració trobéssim al nostre costat la resta de grups de l'oposició d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyors president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo he escoltat, com sempre, amb gran interès i amb atenció les intervencions dels diversos grups parlamentaris.

Sens dubte –no hi ha cap dubte–, estem d'acord amb molts dels punts que vostès plantegen. No hi ha cap dubte que estem tots d'acord que els diversos partits parlen dels continguts pedagògics, del gran valor que té l'educació infantil per al desenvolupament del nen i nena –és cert, hi està tothom d'acord– i el Departament ho ha demostrat amb escreix perquè ho té regulat, ho té estudiat, ho té escrit molt abans que s'hagués fet en altres llocs, molt abans, perquè, precisament, és a Catalunya –com algun grup ha dit– on hi ha la millor tradició al respecte. Per això, és evident que el Departament d'Ensenyament ha recollit sempre en les seves actuacions aquesta tradició, aquests valors i també aquests objectius.

Em permetran que, en algun punt, contesti punts comuns a diverses intervencions. Han parlat, tots, que és un tema de país. Així ha començat el senyor Boada i han seguit tots els grups; hi estic d'acord, és un tema de país, és un tema del nostre país. Quan jo, ahir, vaig parlar, parlava sempre del nostre país –no en parlava, d'un altre– i, quan descrivia el paisatge d'altres països més avançats que el nostre, el que volia era mostrar que hi ha escenaris diferents possibles i que no sempre mantenir l'homogeneïtzació pot ser la solució als nous canvis i transformacions socials. És aquest, només, l'objectiu que jo vaig tenir ahir; queda clar, doncs, i així ara ho reitero.

Han coincidit en la manca o no de credibilitat del compromís del Govern sobre la creació de 30.000 places de la primera etapa d'educació infantil, llocs escolars, llocs d'educació infantil de primera etapa, allò que anomenem l'etapa zero a tres.

El compromís del Govern, del nostre Govern, és el de promoure la creació d'aquestes places. N'hem donat la primera passa enguany: han publicat una convocatòria. Una convocatòria per subvencionar, per donar ajuts per a la construcció o creació de nous llocs escolars de primer cicle als ajuntaments. Hi hem destinat gairebé 1.300 milions. Se n'hi hauria pogut destinar més? Potser sí, si haguéssim deixat de subvenir altres necessitats del nostre sistema –després en voldria parlar, perquè vostès s'hi han referit–, però nosaltres hem ofert la subvenció, l'hem establert en 1.300 milions, perquè aquest és el cost que podria tenir el 50% d'ajut a l'habilitació a espais ja existents, tant a escoles de primària del nostre país –que tenen espais suficients– com, potser, també, espais propis municipals.

Tenim un projecte arquitectònic que demostra que amb tota la qualitat, amb l'òptima qualitat, una habilitació d'un espai existent val, té un cost aproximat d'uns setze milions; són per això els 8 milions. Al respecte un petit parèntesi, només per referir-m'hi de passada, perquè com sempre l'estimada diputada, doncs, fa aquests tocs, diguem-ne, més domèstics, però que m'ha semblat que quan ha parlat de la cuina gairebé..., diria «quasi

masclista», perquè, clar... (*remor de veus*) –dona i cuina, vull dir–, s'hauria pogut dir una altra cosa. A casa meua, com que el meu home «comparteix», doncs, ell ho sap i jo també, perquè sóc persona curiosa... (*rialles en un sector de la cambra*); però, a part d'això, anem seguint...

Aquesta Ordre equival, doncs, a la creació d'aquestes 6.000 places, i vaig a posar un exemple: va sortir recentment a la premsa que a la ciutat de Barcelona caldrien uns 1.900 nous llocs escolars d'educació primària. Doncs bé, nosaltres tenim la relació de tots els centres de primària de Barcelona –els podem classificar per necessitats, els podem classificar per entorns– que tenen espais suficients per habilitar i conformar una llar d'infants de primera etapa, de primer cicle d'aquesta etapa. Nosaltres hi podríem aportar, d'acord amb la nostra Ordre, uns tres-cents trenta milions. Si l'Ajuntament de Barcelona hi pot aportar els altres 330 és segur que el curs que ve podrien tenir 1.600 places més de llocs escolars. És una oferta.

Els haig de dir que quan es parla del cost, després, ja de manteniment del lloc escolar, que nosaltres ens referim sempre al cost mitjà. Estic segura que les senyores diputades i senyors diputats que han parlat coneixen perfectament el cost d'un lloc escolar. Un lloc escolar depèn de la gestió o de la subgestió contractada, senyora diputada del Grup Popular, que es fa, a València o a Madrid, però també ho fan ajuntaments de Catalunya en les seves llars, també tenen subcontracte de gestió privada alguns d'ells –de tots els colors, eh?, vull dir, no, doncs, d'un de determinat–, també es dona i amb gran èxit, per cert. Per tant, pot anar des d'un cost d'1.200.000 per lloc a un cost, amb la màxima qualitat, a una ciutat, doncs, important, i posaré l'exemple, perquè m'agrada posar-lo –és un exemple proper al senyor Boada quant a grup polític–, que és l'Ajuntament de Sant Feliu de Llobregat.

L'alcalde que ara, recentment, o molt aviat, doncs, abandona el seu càrrec, per motius personals i per decisió pròpia, ha creat una xarxa de llars d'infants municipals modèlica. De tal manera que aquesta Finlàndia que vostès diuen: «Oh..., va parlar de Finlàndia.» La mateixa gent, responsables a Finlàndia, van venir a veure-les, eh? O sigui, que sí que hi tenim tractes, eh?, els uns i els altres; van venir i van quedar sorpresos de la seva alta qualitat, però el cost són 600.000, no 1.200.000, per exemple, doncs, com passa a la ciutat de Barcelona.

És qüestió de gestió? Potser sí. Una extraordinària regidora, estimadíssima, de l'Ajuntament no va poder canviar aquest sistema i per això –ho suposo– valen 1.200.000; altres ciutats o municipis també tenen aquest cost. Però hem de recordar que hi ha municipis, doncs, de..., posem 20.000 habitants, etcètera, 15.000, també de 5.000, i el cost són vint-i-tantes mil pessetes al mes el lloc escolar, amb la mateixa qualitat. Per tant, hauríem de veure perquè hi ha tanta diferència de costos i si la qualitat és aquesta. I els podem assegurar que la qualitat és òptima. Per què hi ha aquestes diferències? És, segurament, qüestió de gestió.

Jo, a vegades, m'he preguntat si..., quan el cost és d'1.000.000 de pessetes, 1.200.000, si els primers mesos d'un infant se'ls digués, a aquests pares o mares que hi porten aquest nen, doncs, que se'ls donarà aquest milió de pessetes potser es quedarien a casa els primers mesos de vida fins a l'any del nen; podria ser. Per tant, el cost no sempre és aquest, però la mitjana és 600.000/any, incloent-hi l'àpat o àpats. Per tant, el cost real –perquè l'àpat o àpats qui no el pot pagar se li ha de donar un ajut i una beca personal, i, si no, l'ha de pagar òbviament la família–, és, en realitat, de 350, 400.000, màxim 450.000 alumne / any, lloc escolar / any. I magnífiques llars d'infants d'iniciativa privada saben que els costos poden ser aquests.

I els vull dir alguna altra cosa, perquè alguns grups ho han dit: «Escoltin, nosaltres subvencionem la iniciativa privada d'acord amb les lleis que va fer el Grup Socialista i que nosaltres hi vam estar d'acord, per descomptat, i que suposo que hi està tothom d'acord, a subvencionar llocs escolars en aquelles llars d'infants que no tenen finalitat de lucre.» I no se'm pot dir que són pitjors o millors. Les persones, la nostra ciutadania, els nostres pares i mares amb infants menors de tres anys volen un servei de qualitat i un preu assequible. I si aquest preu assequible per a les famílies fos el mateix preu en una llar d'infants de titularitat pública o en una llar d'infants de titularitat privada, fos el servei igual d'òptim i el preu igualment assequible, doncs, trobarien la solució, trobarien l'escola desitjada. Per tant, no admetem aquí la dialèctica perversa de centre subvencionat, centre d'iniciativa privada, centre d'iniciativa pública.

Nosaltres anem a complir, clar que ho complirem; agraïxo, també, a la diputada..., sempre m'entendreix que pensi que em sento sola: no em sento mai sola, tinc la companyia de totes i tots vostès, que, per a mi, sempre em resulta enormement reconfortant, per tant..., i, a més, li recordo que el Govern és un òrgan col·legiat i que el disseny de les polítiques és col·legiat i que tot forma part del projecte del nostre país d'avui i del futur. Ben cert que ho complirem, però estem complint, perquè aquesta Ordre de convocatòria... –no se'n sorprenguin–, aquesta Ordre de convocatòria que han publicat recentment, potser fa una setmana, ja hi ha cent ajuntaments –cent ajuntaments– que ens han demanat, han sol·licitat l'acolliment; ja en tenim cent. Per tant, i anirem en augment, i és lògic, perquè els ajuntaments també volen oferir aquest lloc i habilitarem els espais en els centres que sigui necessari i faran la gestió directa o faran la gestió privada, ja ho veurem.

Per tant, anem a complir-ho –i tenim cinc anys per fer-ho. I quan vostès ens parlen de recursos econòmics, i quan algú ens ha dit: «No sap, consellera...» –honorable, m'han dit– «no sap, honorable consellera, que en vint anys de Govern, d'aquest Govern hi ha hagut sempre omissió del zero a tres?» I que no sap, senyora diputada, que aquest Govern en vint anys –i amb l'ajut dels ajuntaments, de la societat civil, de la iniciativa privada– ha transformat aquest país? Que no sap que en el món educatiu som capdavaners? Que no sap que, en menys de deu anys, només en cinc anys, hem tingut les més grans transformacions d'aquest país en educació?

Que no sap que hem hagut de donar resposta a l'escolarització fins als setze anys abans que ningú? Que no recorden que l'Estat espanyol està a la cua de tots els països de l'OCDE en població que no té la secundària entre la part de població entre els vint-i-quatre i els seixanta-cinc anys? Per què creu que han posat tots els esforços a Catalunya abans que a cap comunitat de l'Estat espanyol per escolaritzar fins als setze anys com una prioritat? I això ho vam començar fins i tot abans dels noranta, perquè als anys vuitanta ja vam dir que aquella persona que volgués tenir un lloc públic als catorze anys, tant al batxillerat com a la formació professional, el tindria: un esforç amb l'ajut de tothom, però un esforç en solitari. I això ha estat prioritari i això és prioritari, perquè no podem estar, l'Estat espanyol i Catalunya dins de l'Estat espanyol, a la cua dels vint-i-set països de l'OCDE juntament amb Turquia, amb Portugal i amb Mèxic.

Aquest és el gran esforç. No em digui que en vint anys de Govern hem omès el zero a tres, en vint anys de Govern hem transformat el país. I encara ho farem més. Perquè hem fet no només els setze anys, hem fet llocs de batxillerat per a tothom que ha volgut, i hem passat dels anys vuitanta, de 90 instituts a tenir-ne, avui, 514. I hem tingut tota la formació professional i anem a més. I hem escolaritzat, abans que ningú, la segona etapa de l'educació infantil, del tres - sis; una segona etapa que costa 40.000 milions, i vostès obliden que en aquesta segona etapa encara no hi ha la gratuïtat total, perquè hi ha una part de la població, ciutadans d'aquest país –que ens interessa a totes i tots–, que no tenen la gratuïtat.

Llavors, no m'ho tornin a dir això, o tornin-ho a dir, si volen, però... (*remor de veus*), o no..., vull dir, no m'ho diran ara, (*persisteix la remor de veus*) tornin-ho a dir, rectifico –ho rectifico–, si a mi no em costa rectificar... (*Forta remor de veus.*) Vostès ho tornen a dir –vostès ho tornen a dir–, però sàpiguen que la realitat els contesta, eh? Per tant, si volen dir-ho, ho diuen; la realitat d'aquest país els contesta «educatiu». Per tant, aquest compromís el complirem com un compromís que vam prendre amb la ciutadania sense que ningú ens ho exigís en aquell moment.

I, a més, ho complirem perquè ho tenim en un programa de govern, i un programa de govern és un contracte, un compromís amb la ciutadania, no amb la que ha votat un partit, sinó amb tota la ciutadania de Catalunya. I tant que ho complirem, com sempre. (*Veus de: «Molt bé!»*)

M'han parlat vostès del Mapa: «Hem de fer un mapa.» Escoltin, aquesta etapa és voluntària; és el municipi aquell que sap les necessitats del municipi en aquest aspecte: sap el grau d'atur, sap el nivell de treball, sap la població que té... Nosaltres també ho sabem, però el municipi té el coneixement real més proper; per tant, les seves necessitats, són ells que ens han de dir quines són. I si nosaltres obrim –que l'obrirem– amb un decret un ventall ampli, ho empararem per a protecció de l'infant, doncs, podran també creure que hi pot haver altres serveis bons per a això del que estem parlant. Per tant, els ajuntaments.

I per això nosaltres diem que creiem, no sé si ara o quan sigui, que la gestió d'aquesta etapa, la coordinació dins del municipi, la gestió hauria de ser del municipi, perquè creiem que és la institució que millor coneix i més propera. I això, ara per ara, tindria un cert encaix: educació infantil en aquesta etapa, ara al municipi, l'educació primària infantil; segona etapa, que ja saben vostès que està integrada, compartida, que és el que és ara l'educació secundària del Departament d'Ensenyament del Govern de la Generalitat. O sigui, que jo penso que és..., no sé si un criteri, però podria ser un objectiu. Ben segur que les competències educatives pròpies no es poden delegar; les de gestió, segur. Les educatives no es poden delegar, perquè l'Administració educativa és del Departament d'Ensenyament, però sí la de gestió i coordinació.

Quan parlem del Mapa i quan parlem de tot el que s'ha fet i de tot el que s'ha fet en educació infantil, de 945 municipis que conformen Catalunya, jo no voldria que oblidessin que gran part és zona rural, que la major part són municipis de menys de 1.000 habitants. És que no recorden que 515 municipis, de 945, tenen..., no arriben als 1.000 habitants? 515. Nosaltres farem una actuació sobre aquests 515, perquè, si no arriben a 1.000 habitants, n'hi han que hi neixen tres nens, n'hi han que hi tenen, conjunt entre els zero - tres, vuit nens. Hi farem una actuació, ben segur que la farem. Trobem la manera de regular-ho, la manera de gestionar-ho. No se'n ocorre pensar que un municipi de menys de 1.000 habitants és igual o té els mateixos recursos, les mateixes necessitats, les mateixes exigències, els mateixos desigs i ambicions que un de 20.000 o que un de 100.000. Per tant, no cal... Sabem perfectament la fesomia dels nostres municipis.

I jo demanaria que no s'obris en un arc parlamentari com el nostre una dialèctica entre grups determinats que sembla que parlen en nom d'ajuntaments o «dels ajuntaments», quan els ajuntaments som tots. Catalunya són ajuntaments, són comunitats; Catalunya és com una xarxa de nusos, petits, grans, units per uns lligams que mai no es trenquen; no hi ha espais que no siguin municipals quan formen Catalunya. Per tant, no me'n parli, no em vulgui posar aquí una dialèctica, senyora diputada del Grup Socialista, parlant dels ajuntaments i el Govern i Catalunya. Escolti, Catalunya som tots: els ajuntaments, nosaltres... Però què vull dir? Que quan nosaltres... (*remor de veus*), nosaltres negociem, parlem, consultem als ajuntaments en matèria educativa, com ho estem fent, doncs, són els nostres interlocutors naturals i així ho estem fent. I no sempre arribem a acords, clar que no sempre arribem a acords. Arribem a acords, no tots els acords i no de la manera, a vegades, desitjable, però hi arribem. I jo no tinc cap dubte que aquests cent primers que ja s'acullen a la nostra Ordre de convocatòria seran seguits per alguns més; n'estic segura, perquè, a més, el nostre compromís és, també, progressivament, anar incrementant aquesta col·laboració –anar incrementant-la. I estem d'acord que en algun moment hem d'arribar al 50%; buscarem les fórmules, si són de nova creació; no ara, no enguany, però ho farem. I arribarem al terç del cost –hi arribarem. Ara bé, al cost mitjà i al cost de cada ajuntament, però el mitjà, no el que passa del mitjà, perquè

no pot ser que quan val un milió, quan val 600.000, quan val 300.000, han de modular, també, aquest acord de col·laboració. I ho farem: després d'establir el cost mitjà, que és el que hem dit; llavors, ja parlarem amb cada ajuntament. Per tant, en un futur –en uns cinc anys–, arribarem a això que volem, però arribarem també a subvencionar de la mateixa manera aquella iniciativa privada que no té finalitat de lucre i que dona el mateix servei amb les mateixes condicions.

I si em permeten, senyor Boada, li voldria fer un apunt, perquè m'ha posat un exemple –un mal exemple, al meu entendre–: l'Ajuntament de Vic. Diu: «Ja es veu que un ajuntament de Convergència prefereix la iniciativa privada a la pública.» Escolti, precisament m'ha agafat un ajuntament que aquesta iniciativa privada, que no té finalitat de lucre i que, a més, ofereix uns serveis al mateix cost que oferiria la pública, amb les mateixes condicions i de la mateixa manera òptima, l'Ajuntament la subvenciona com si fos una d'ells. Perquè el que estem fent quan subvencionem no és subvencionar els ajuntaments, el que estan fent els ajuntaments, el que estem fent nosaltres, tots, cadascú dins les seves possibilitats, és fer un ajut a les famílies. El que estem fent és ajudar les famílies que tenen nens i nenes fins a tres anys. Això és el que estem fent. I quan nosaltres parlem de pagar el cost, no és «pagar el cost a...», sinó fer l'ajut a la família; d'això estem parlant, no confonguem.

I dic que era un mal exemple, Vic, perquè, precisament, per parlar de progressisme, és un dels ajuntaments més progressistes en una de les matèries... (*remor de veus*), en una de les matèries més candents d'aquest societat, que és la immigració, que és un exemple. (*Aplaudiments i veus de: «Molt bé!»*)

El president

Prego als senyors diputats que tinguin més tendència a la reflexió que no a l'expansió. Gràcies.

La consellera d'Ensenyament

Bé. Se m'ha parlat de la recomanació, com el Partit Popular, de la Comunitat Europea; algú més n'ha parlat. Ben segur que tot el que ahir vaig exposar era el desplegament de la recomanació sobre l'atenció a l'infant de la Comunitat, de la Comissió de la Comunitat Europea, de març de 1992. És segur, no cal que ho repeteixi; vostès ho han explicat molt bé i jo ahir també ho vaig explicar.

Quan parlem d'ajuts, quan parlem de recursos no és menyspreable el que estem fent ara; no és menyspreable perquè, si unim els ajuts a les famílies mitjançant subvenció que fem als ajuntaments i que fem a la iniciativa privada i la sumem, també, a la convocatòria d'ara, doncs, enguany vol dir que en aquest exercici pressupostari per al zero - tres tenim, hi hem invertit més de 5.000 milions de pessetes –més de 5.000 milions. El tres - sis és una xifra una mica superior als 40.000 milions d'inversió de la Generalitat, del Govern, que vol dir de tota la societat. Doncs, també el zero - tres iniciat estem ja als 5.100 milions.

I recordaria quelcom que a vegades oblidem: hi han més departaments que treballen a l'efecte. Ahir ho vaig mencionar, però ara ho torno a dir perquè la memòria és fràgil i convé que ho torni a repetir: dins de l'any 2001, i començant aquest trimestre amb 400 milions, el Departament de Benestar Social a final del 2001 haurà emprat 2.200 milions en ajuts a les famílies amb infants entre zero i tres anys, però, a les famílies més necessitades –les més necessitades. O és que no són les més necessitades les primeres? Les més necessitades, d'acord amb el seu nivell de renda, són aquelles que per unitat familiar no ultrapassen els 3 milions i mig. I a aquestes famílies és a qui s'adrecen els 2.200 milions; que vol dir que 36.665 nens i nenes entre zero i tres anys podran gaudir d'aquestes 60.000. És poc, però és un ajut; i si amb aquest ajut dels 6.000 van a una escola, a una llar d'infants de zero - tres, amb aquestes 6.000 i les 8.000 que el Departament d'Ensenyament hi aportarà, són ja 14.000; que si diem que el preu del cost són entre 35.000 –sense parlar dels dinars–, vol dir que per a les més necessitades ja hi estem gairebé al terç –gairebé–: ens falta, hi arribarem més, però gairebé hi estem. I no ho oblidem, recordem tot el que estem fent: 2.200 milions, 36.600 dels que menys ingressos tenen.

Però encara hi ha quelcom més, perquè nosaltres també tenim cura, des del Govern de la Generalitat, d'aquells infants amb risc, petits infants amb risc, que ens costa creure, però hi ha nens, gairebé des que neixen, del zero - tres, els de la motxilla invisible plena de risc absolut, de desemparança, de desamor, de tot. I per a aquests, el Departament de Justícia hi empra, anualment, gairebé 3.000 milions: 2.900 milions. Clar que ens preocupa la gent més necessitada, si ens estíem tothom, però aquests més que ningú. Per tant, els esforços primers van a aquests i quan ho sumem tot, doncs, són: 5.100, més 2.200, més 2.200, són moltíssims diners.

De totes maneres, és segur que hem d'avançar encara més i ho farem, i tenim cinc anys per fer-ho –tenim cinc anys per fer-ho–, tenim..., ja hem començat enguany, doncs, quatre anys més que ens quedaran. I nosaltres estem segurs que complirem no només aquest compromís, sinó que possibilitarem entendre, també, en una nova cultura que l'atenció als infants, sobretot als menors –als més menors–, pot tenir uns ventalls molt diferents. No hi ha ningú que posi en dubte que als dos anys és segur que la llar d'infants és el lloc, l'únic, el millor –també, potser, a partir dels divuit mesos–, fins a l'any –dotze, catorze mesos. Tots sabem que els nostres pedagogs i també els nostres professionals de la pediatria no hi estan absolutament d'acord.

En tot cas, per no allargar-me més –i demano disculpes si no he contestat exhaustivament cada una de les coses, però he agafat aquells punts que m'han semblat que donaven resposta comuna–, jo només els voldria dir que nosaltres –el Departament d'Ensenyament, el Govern– entenem col·laborar com ho entenen vostès, ben segur, com un mecanisme per articular l'interès comú. I voldria recordar allò que deia en Toynbee quan deia que «un país democràtic és aquell en què els homes i dones han dut a la màxima perfecció l'art de perseguir conjuntament els objectes de desig comuns».

I fent una paràfrasi jo els diria que aquest Parlament tan democràtic, plural, ha de ser aquell –i és aquell, ben segur– en què tots els grups parlamentaris puguin dur a la màxima perfecció l'art de perseguir conjuntament els objectes de necessitats comunes. La nostra col·laboració és permanent, no tinc cap dubte que la de vostès, la dels ajuntaments, la de la iniciativa de la societat civil treballarem conjuntament perquè ben properament puguem fer l'art de serveis a la primera infància i les llars d'infants i els llocs escolars suficients per poder fer un progrés per al nostre país a partir, ja, dels nens i nenes més petits.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, home!, a vegades les seves intervencions una mica provocatives sí que ho són, políticament provocatives (*rialles en un sector de la cambra*), no, no..., no em referia a una qüestió personal. Però, és clar, pot caure en el perill que les persones, els diputats i diputades que li repliquem, doncs, puguem ser tant o més provocatius, no tant provocatius, sinó explicar una mica més la realitat, la realitat que, a vegades, vostè una mica –i segur, perquè no té cap més remei– ha esbiaixat en tot aquest procés, no?

Miri, nosaltres hem de partir d'una situació clara: el Govern, com tot govern –sigui local o sigui nacional o sigui estatal– ha de donar suport o ha de donar resposta pública a unes necessitats que generen els ciutadans del nostre país. I en aquests moments al nostre país hi ha unes necessitats clares de donar serveis d'atenció als nens i nenes de zero a tres anys, i als seus pares. Manquen places. La resposta del Govern de la Generalitat a aquesta manca de places, que no és d'avui ni d'ahir, sinó de fa molt de temps, és: «Ajuntament, facin el que vulguin –el que puguin–, i iniciativa privada, doncs, encara facin més el que vulguin.» Perquè, a més a més, no hi ha massa control en aquest sentit. I aquesta és una realitat que vostè, ni amb aquesta intervenció ni amb la rèplica, doncs, ha pogut solucionar. La seva obligació, l'obligació de tot Govern, és planificar, consensuar el model i desplegar aquest model. Vostè ens ha fet tot un seguit de recomanacions, com si fossin del metge, doncs, de capçalera per tal de pal·liar una mica les necessitats que hi ha en aquests moments. Vostè ni ha posat el model, ni ha planificat, ni ha fet res de tot això: que la lliure iniciativa privada faci el que pugui, que els ajuntaments s'acabin de gastar els pocs diners que tenen i d'aquesta manera podrem fer alguna cosa.

I aquesta no és la solució, perquè, en tot cas, ja li podem donar la solució: «Home, ja que, fins i tot, els finlandesos vénen a estudiar la xarxa modèlica de Sant Feliu de Llobregat, vint anys governada per Iniciativa per Catalunya - Verds, doncs, miri, que l'apliquin a Catalunya.» (*Remor de veus.*) No que vinguin els finlandesos, no;

que hi vagin vostès. (*Veus de fons.*) Sí, doncs..., que hi tornin. Que hi tornin per intentar agafar almenys alguna cosa, «s'empapin», potser, d'alguna cosa del que estan fent, doncs, a Sant Feliu de Llobregat, però a altres pobles, a altres municipis del país... I miri, allà tenen un model. No volia, vostè, un model integrat? Allà hi ha un model integrat; doncs, que l'apliqui, i no comenci a dir: «Farem només unes cosetes per aquí, si Barcelona aplica tres...» –ara parlaré de Barcelona– «i altres qüestions.» No, no, que l'apliquin. Ja té un model. No el té? Doncs, l'apliquin, també, a la resta del país amb les diferències que calguin. Oh, i tant!, però que aquestes diferències no li tapin els ulls de l'acció política i no faci absolutament res, i que digui que hi ha, doncs, diferències.

Home, diu: «Aportació a Barcelona de 330 milions, i si n'aporta 330 més l'Ajuntament de Barcelona podrà tenir més d'un miler de places.» Tenint en compte les aportacions que ja fa l'Ajuntament de Barcelona des de fa molt de temps per tal de crear escoles municipals, escoles bressol municipals..., o és que vostès creuran que amb aquests 330 milions ja solucionen tota la demanda en aquests moments de 2.000 places que hi ha?

Però és que no s'entén. És ridícul això, que em digui, vostè, que amb 330 milions solucionaran –amb 330 milions ho solucionaran– la manca de places que hi ha en aquests moments, quan l'Ajuntament de Barcelona inverteix més de 2.000 milions –quasi 2.000 milions, no «més», quasi 2.000 milions– en la creació d'aquestes places i en el manteniment d'aquestes places. Això és enginyeria financera. Ja està bé que vostè... –en fi, en sap més que el senyor Mas, que ja és dir, no?–, però que, evidentment, això no es pot fer, no es pot aplicar d'aquesta manera, perquè, senyora consellera, no diu –no la diu– tota la veritat.

Diu: «Els municipis s'han acollit al Decret.» Més de cent municipis. És que no tenien cap més remei: o ho agafes, o tu mateix. I sap que, a més a més, no «tu mateix», sinó que hauran d'assumir la pressió ciutadana terrible que han d'aguantar en aquests moments de demanda d'escola de places de zero a tres anys. I, evidentment, jo li deia a un alcalde present aquí en aquest hemicicle, que seria bo que vostè anés al seu municipi –que hi ha una pressió en aquest sentit– i els fes el discurs que els va fer ahir, que ens va fer aquí en aquesta... I veurà la reacció dels pares i mares que li començaran a dir: «Escolti, deixi d'enrotllar-se –en el bon sentit de la paraula–, i digui com pensa crear aquestes places escolars, amb quins diners?» I d'això vostè ahir no en va dir absolutament res, sinó que va dir: «A anys vista.» A alguns d'aquells pares i mares que «a anys vista» vol dir que els seus fills tindran sis o set anys, aquella explicació que vostè els va donar quasi d'antropologia social, doncs, no tindrà cap sentit, perquè volen accions; volen, evidentment, activitat i gestió política que vostè no ha donat de cap de les maneres en les seves intervencions.

Home, els ajuntaments som tots; sí, certament, no? Són una xarxa de nusos units per algun lligam, però hi ha un nus aquí que no funciona: el Govern de la Generalitat. No, el Govern no és un nus, no, al contrari, és un problema, en aquest cas, no?, i certament, no? Perquè,

evidentment, no fa les actuacions necessàries –evidentment–, perquè aquests ajuntaments puguin fer aquesta gestió. Ja estem d'acord amb vostè: gestió municipal de l'educació infantil a la primària. Sí, discutim-ho, oi tant que sí!

I els diners? No n'ha parlat vostè. Se'ls ha descuidat? Discutim-ho, però amb finançament. No ara: «Miri, gestionin vostès mateixos ja que són els més propers als ciutadans, ja que coneixen els seus problemes, els problemes d'atur, les dificultats que tenen, etcètera; com que ho coneixen, s'ho facin.» No. Finançament. No n'ha parlat de finançament, les 80.000 pessetes miserables fins arribar a 200.000..., i no faci el joc que el cost no és el mateix cost entre un poble i un altre... Certament, però vostè posa a sobre la taula el cost miserable de 600.000 pessetes per plaça, i quan negocia amb la Federació i amb l'Associació posa aquest preu mig. Doncs, discutim sobre aquest preu mig. Ara no comenci a dir que hi ha pobles que costarien 20.000 pessetes plaça –una altra enginyeria financera, però, bé, és igual–, no, no... Bé, discutim-ho. Discutim aquesta diversitat també, ja hi estem d'acord, però on ho vol discutir? Només perquè vostè ho diu aquí, ho explica, ho anuncia ja en fem prou? No, no. Discutim de diners i quins són aquests diners que han de tenir, ja, per al curs que ve, doncs, aquests municipis. No, no, vostè continua fent, doncs, aquí, unes elucubracions que no acaba de concretar.

I miri, no em torni a treure Vic. Jo he dit l'exemple de Vic i el trobo demencial el tema de Vic amb tot el tema que s'ha fet en aquests moments. I si vol vostè..., no, no, vostè ha dit..., perquè l'ha tret perquè jo l'he tret, evidentment. Vostè ha dit –i ho ha dit– que «Estava molt contenta i que són progressistes, l'Ajuntament de Vic, amb la incorporació dels nois i noies amb necessitats educatives especials.» Si vol anar aquí, doncs, també veurem si és tan progressista, o el Decret de matriculació, doncs, que s'ha plantejat aquest curs on aquestes necessitats educatives especials o aquesta incorporació no queda tan clara.

I, en tot, cas, seria un altre tema, però li haig de dir que també hauríem de parlar del progressista que és, o que ha estat, en la campanya electoral –abans de les eleccions municipals–, el Grup de Convergència i Unió de Manlleu, sobretot, també amb aquests temes d'immigració, quan s'ha parlat d'aquests temes d'immigració. En tot cas, parlem de tot, si parlem d'Osona, parlem també d'actuacions que hi ha hagut en aquests moments. (*Remor de veus.*) No, perquè jo he parlat d'una cosa concreta i vostè ha parlat de la immigració, cosa de la qual jo no n'havia parlat, només havia parlat d'una situació concreta.

I evidentment que vostè s'ha dirigit a mi quan estava parlant de la privada, perquè hi tinc una especial visió de com ha de ser la xarxa pública, no pas la privada. Però vostès encara estan apostant en aquest tema del màxim possible que pugui avançar el sector privat, sense control –sense control–, amb centres, en aquests moments, no homologats, amb titulacions no controlades. I aquesta és una situació que es dona en aquest país i que vostès, evidentment, no hi fan front; mentre es vagin creant no importa com es creïn.

Miri, la memòria no és fràgil. El que és fràgil és l'acció política del Govern de la Generalitat. Vostè ens ha explicat l'acció de Benestar Social: que 60.000 pessetes a l'any, que eren aquests milions que vostès donen per a la famílies més necessitades, aquestes famílies de menys de 3,5 milions. Escolti, això és una partida de caire assistencialista. Això és caritat institucional. Nosaltres no volem caritat institucional. Nosaltres creiem que aquest és un dret que tenen tots els ciutadans, i vostès, davant d'aquest dret, el que han de fer és donar solucions i aportar serveis públics que farien innecessària la caritat institucional. Però no volen fer això, perquè no creuen en el servei públic; ja els ho he dit aquest matí a la primera intervenció: no hi creuen, i prefereixen que la privada vagi fent això, i d'aquesta manera vostès ja fan la seva aportació de caire –ho repeteixo– de caritat institucional. I no la volem, la caritat institucional no és una acció progressista, ben al contrari, i, per això, doncs, nosaltres ho rebutgem, en aquest sentit, i parlem que s'han de crear els serveis necessaris i no aquesta relació.

I, finalment, i acabo, miri, allò de «capdavanter en ensenyament» ja és un tòpic com aquells d'«Espanya va bien, Catalunya va bé», i aquestes històries. No, és un tòpic, i els tòpics no són reals.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Escolti'm, no pot dir que nosaltres som capdavanter en ensenyament quan encara tenim una quantitat de barracots insuportables en el nostre ensenyament, quan tenim una formació professional bàsica –bàsica per a tot país– que no està desenvolupada i la que n'està no n'està amb el suficient suport financer ni, evidentment, doncs, ni desenvolupats els cicles formatius –estem demanant, encara, que falten llocs de treball–, ni en educació especial, i, en tot cas, quin és el percentatge del producte interior brut que inverteix el Govern de la Generalitat amb relació a l'ensenyament? Quin és? Això, «capdavanter en ensenyament»? No arriba ni al 3%? Això som «capdavanter en ensenyament»? Quan aquesta Europa en què vostè s'emmirallava i el senyor Lladó diu que sempre miren cap al nord, doncs, que mirin, també, el producte interior brut que s'hi inverteix i veuran que no hauran de fer tanta assistència, sinó que faran molta més realitat i, evidentment, atendran les necessitats d'aquest país.

Per ara no ho fan i, evidentment, esperem que les resolucions que nosaltres presentem, posteriorment, doncs, ja que amb algunes coses coincidim, doncs, puguin ser aprovades i que veritablement es vegi la voluntat política de tirar endavant l'educació infantil de zero a tres anys.

Gràcies, senyora consellera, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, els que la coneixem de fa temps sabem, en la pràctica, de les seves ganes de lluita dialèctica; sabem de les seves ganes de brega; sabem que, a més a més, sap utilitzar el llenguatge adequat a l'hora de debatre amb les persones adequades, i que tot sovint les seves intervencions, que adopten un to belligerant, tenen la virtut d'exasperar la gent amb la qual vostè està debatent.

La cosa va molt bé, perquè aleshores, diguem, el debat se'n va cap aquí, cap a la forma, cap a les paraules... Nosaltres, diguem-ne, no caurem en la discussió ara de si els discursos que vostè fa són més o menys progressistes. Jo, per exemple, li he de reconèixer que ahir va fer servir, en algun moment del seu discurs, teories antropològiques molt, molt, molt modernes; algunes d'elles abans..., encara no publicades a l'Estat espanyol en forma de llibre i avançades pel diari *El País* fa tres setmanes en un resum –alguna d'elles–; en concret, sobre la del tema de la menopausa en la dona, poden haver estat..., molt, molt bé.

El que ens interessa –ja l'hi deia jo abans–, però, més enllà de les qüestions de forma i dels continguts teòrics..., ens interessava en aquest debat aclarir –ho he dit abans– la voluntat de compromís de les 30.000 places, l'on, el com, el quan, el qui i el què –que jo ja li he dit que era el canemàs de la voluntat del Grup d'Esquerra Republicana a l'hora de plantejar aquest debat, que jo recordaria que es diu: «Debat general sobre la política educativa referent al primer cicle d'educació infantil, zero - tres anys.» I el motiu del debat d'avui és aquest: el compromís que vostè ha dit que el Govern assumia. Doncs bé, si el Govern assumeix un compromís, anem a les preguntes clau i sortim d'aquí amb acords o amb desacords clars sobre les preguntes clau.

Primer, en l'ordre que vostè ha fet la seva intervenció, el tema del cost real de la plaça. Nosaltres ja sabem que el cost real d'un plaça a Barcelona ciutat és en aquests moments per a l'Ajuntament d'1.200.000 pessetes. Ho sabem, ho és, i, si s'ha fixat, no li hem retret aquesta xifra en la nostra intervenció, perquè sabem que és una xifra situada en un extrem dels costos a Catalunya en aquest moment, i aleshores nosaltres hem centrat les xifres entre 600.000 i 800.000, en la nostra intervenció, que creiem que és, pel que sabem, el cost real mitjà d'una plaça en aquests moments. Ja li hem dit que sabem que ens discutiríem sobre les hores lectives i sobre si el menjador sí o no, en aquest cost real; ja li hem dit que ho sabríem, que no ens posaríem segurament d'acord en aquests conceptes.

Anem a la diferència del país que abans fèiem esment. Tenim un país molt diferent; tenim un país on és fàcil que l'àvia o l'avi vagin a buscar el nen o la nena a la llar d'infants i se l'emportin a dinar a casa amb ells i el tornin a deixar a la tarda a la llar d'infants –on és fàcil, en un món rural–, i un país on és impossible gairebé que l'avi o l'àvia vagin a buscar el nen o la nena a la llar d'infants per portar-lo a dinar a casa, que és el món urbà. I, per tant, en molt bona part de la demografia del país, en un tant molt important dels nens i nenes, hi

haurem de comptar el menjador –hi haurem de comptar el menjador–, perquè si el pare i la mare treballen en unes feines en què a l'hora de menjar del nen..., que no li canviarem els hàbits de menjar, que d'això el conseller de Sanitat se'ns queixaria, si els canviéssim els hàbits de menjar a un nen de dos anys o a una nena –no els hi canviarem–, i si a l'hora de dinar del nen o la nena de dos anys, el pare i la mare estan treballant, perquè treballen en unes feines que aquella hora es treballa, aleshores hauran de dinar a la llar d'infants, i, per tant, haurem de comptabilitzar el cost del menjador en aquesta llar d'infants, en el cost d'aquesta llar d'infants –en el cost–; l'altre és que en la participació de la família a la llar d'infants puguem comptar o no la seva participació en aquest nivell.

Per tant –hi insistim des del Grup d'Esquerra Republicana–, les 80.000 pessetes per al curs que ve no s'apropen al terç i, per nosaltres, les 150.000 que proposen al final del procés, tampoc s'apropen al terç, tampoc serà el terç –tampoc serà el terç.

La dialèctica perversa que vostè ha dit: pública - privada..., a més la paraula, el concepte «dialèctica perversa» l'ha fet servir més d'una vegada. No hi ha cap dialèctica perversa pública - privada. Miri, si el nostre Grup té posicions refractàries davant el concepte d'ensenyament privat en d'altres etapes, en bona part és per la utilització de transmissió ideològica que pot fer l'escola privada, però estem parlant d'una etapa en què no hi ha transmissió ideològica. Per tant, aquest possible posicionament refractari del nostre Grup en aquesta etapa no hi és, en principi; no hi és. Sí que evidentment la ideologia va molt més enllà i el tracte, la separació nen - nena seria un component ideològic, però com que estem parlant d'una situació en què això no hauria d'existir, no hi entrem.

Ara, quan hem parlat de privades que s'han de controlar molt, hem estat parlant d'aquelles que tenen concepte només de guarda, que vostè sap, senyora consellera, que n'hi ha –que n'hi ha, diria que són minoria, però n'hi ha–, d'aquelles que no estan homologades, que n'hi ha. Segons les seves xifres, a Catalunya hi ha 630-640 escoles de llars d'infants, escoles bressol privades, i segons la Diputació de Barcelona, a la província de Barcelona, n'hi ha unes set-centes de privades, perquè vostè compta només les homologades i la Diputació de Barcelona compta les que ella sap que hi ha; per tant, aquesta diferència de no homologades és important.

I en aquests moments, doncs, que s'estan obrint moltes llars d'infants municipals, molts ajuntaments es troben que demanen poder treballar com a educadors o educadores o personal de llars d'infants municipals, persones que treballen en privades, i que els municipis no els poden acceptar en el concurs perquè no tenen la titulació suficient, i, en canvi, en la privada estan treballant, en alguna privada –en alguna privada.

No entrem en dialèctica perversa: volem que es controli igual la pública que la privada, que el personal tingui la titulació requerida, que els espais siguin els espais necessaris i que la funció de la llar d'infants sigui una funció educativa i socialitzadora, i que, per tant, si es compleix això, nosaltres, en principi, no hi tenim cap problema.

La municipalització. Nosaltres estem d'acord a municipalitzar els serveis educatius. Vostè abans parlava de programa electoral; com a programa electoral ho tenim i estem d'acord amb, a més a més, aquest nord espriuenc que Convergència i Unió ens citava abans... –el que passa és que el nord dóna el tomb: si van molt cap al nord, faran cap al sud, després–, però bé, aquest nord esperem nosaltres, que no tenim cap preferència específica, nosaltres que estem oberts al nord, sud, est i oest..., en tot cas, és ben igual: al nord, per exemple, hi ha Escòcia, on l'ensenyament és municipal –el primari i el secundari– i on només hi ha un 1% d'escola privada...; li ho signem: una Catalunya amb un 99% d'escola pública, un 1% de privada i ensenyament municipalitzat, ho signem ara mateix com a Grup Parlamentari.

Però, en tot cas, li diria: si comencem municipalitzant els serveis per a la llar d'infants –ja ho hem dit–, el nostre Grup hi està d'acord; comencem-hi, per les llars d'infants. Això vol dir delegació de gestió i de coordinació als ajuntaments –hi estem d'acord–, i de finançament –hi estem d'acord. Fem una llei d'educació infantil de Catalunya en la qual es posin les bases d'aquesta delegació de serveis, coordinació i de finançament, i fem-ho com a primer pas per a la municipalització d'altres serveis educatius –absolutament d'acord. Ara, fem-ho per llei, amb consens, deixant les coses clares; no ho fem per dir: «Ara us repartim les obligacions i que us vingui la gent a queixar-se.»

Amb aquest esperit serà que farem les propostes de resolució, en les quals estem convençuts que, en algunes, podrem arribar a acords, perquè és, realment..., amb la majoria de grups hem arribat a acords; amb d'altres, segurament, serà difícil; segurament, on serà més difícil arribar a acords és en el tema del finançament immediat de les obres i de les places.

Ja els ho he dit: nosaltres creiem que, en aquest finançament, la Generalitat ha de tenir un gran compromís, i ja els hem dit que estem en un atzucac en el qual nosaltres no vam entrar: en aquest atzucac, s'hi van posar vostès. Com que s'hi van posar vostès, en aquest atzucac, no ens demanin ara que..., grans salvadors de la pàtria, entre altres raons, perquè les pàtries no se salven per les persones i, a més a més, perquè últimament, posats a salvar pàtries, vostès trien de salvar-ne d'altres, de pàtries, que no són les nostres, i no els ajudarem a salvar aquestes.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, la veritat és que he trobat la seva resposta bastant excessiva en globalitat; s'ha centrat molt en una dialèctica amb la diputada socialista sobre el tema del finançament; entenem que això ha entrat en un debat directe entre ajuntaments i Generalitat.

Però el que sí que volia era no deixar de plantejar dues referències que s'han fet, i molt directes, que això no era un tema exclusivament educatiu i que hi ha molts factors d'anàlisi, i, molt especialment, la necessitat de crear polítiques d'ajut a les famílies. I quan vostè parla o quan vostè ha parlat de polítiques d'ajut a les famílies, i quan ha parlat el diputat del Grup que li dona suport, ha parlat, també, de polítiques del Govern de l'Estat.

Vull recordar-li que també ha parlat que, en l'àmbit natural per al desenvolupament dels fills en el si de la família com a ens socialitzador, és necessari fer plans integrals de protecció i d'atenció a la família. I volia recordar-li que va ser el Grup Popular l'únic que durant la passada legislatura va utilitzar tots els mecanismes al seu abast perquè aquests ajuts a les famílies tinguessin bons resultats. Per exemple, el xec escolar o la reducció de les 25.000 pessetes en el camp de l'IRPF són, ambdues, propostes del Grup Popular, i vostè ha parlat, també, que ha de ser l'Estat el que ha de portar a terme una autèntica política de suport a les famílies.

Jo li volia recordar, també, que el Govern del Partit Popular ha tirat endavant la primera llei de conciliació de la vida familiar i laboral després de molts anys de govern que no van fer res per aquest tema, i, en canvi, el Govern de la Generalitat ha tardat vint anys a crear l'única secretaria de política de família, que s'ha creat després d'una comissió interdepartamental que va tenir poc a fer.

Però també volia dir-li que ahir va parlar, també, del Pacte de Toledo i de la possibilitat que allà es parlessin o es redrecessin les converses sobre nous temes d'ajut a les famílies. I, perquè quedi tranquil·la, li diré que el Govern de l'Estat ha promogut ja un pla integral de suport a les famílies i que dintre d'aquest marc ha inclòs, també, programar o promoure un programa nacional de guarderies, impulsant acords entre les comunitats autònomes i els ajuntaments. Aquí, vostè va fer referència també que no era només vostè la que tenia competències en el tema dels ajuts als infants, i va parlar que les competències s'havien de repartir –i així ho deia la Llei– entre l'Administració de l'Estat, els ajuntaments i la Generalitat.

També volia dir-li que he trobat a faltar, en la seva intervenció, la possibilitat que aquest debat que avui s'endega des del Parlament fos un sistema d'impulsar la creació de llocs d'ocupació. I vostè va parlar de nous sistemes, d'atenció de les mares de dia, el foment, però no ha fet cap referència a la possibilitat que això fos un mitjà per absorbir el personal o els professionals adequats i molt qualificats que surten de la formació professional, com una sortida natural d'aquests professionals cap al món laboral.

I després, els diputats que han intervingut, i vostè mateixa, ha fet també una llarga referència, des de la discrepància política, de la defensa del contracte de gestió que jo he fet esment i que, per nosaltres, era tan important. La veritat és que nosaltres considerem que si el que es necessita és ampliar i dotar i magnificar el servei d'atenció als infants, considerem que aquest és un bon sistema i que la Generalitat hauria d'augmentar

de manera sistemàtica i progressiva, encara que sempre amb termes provisionals, per tal d'augmentar el servei públic, els ajuts als centres que sense ànim de lucre poden donar una resposta ràpida i eficaç a la necessitat que es crea.

Ja he dit abans que aquí s'estava parlant de noves construccions, que, és clar, això ens emplaça un termini molt llarg, de rehabilitacions que són a mig termini, però, què passa amb el problema que es genera ara? El problema que es genera ara necessita una solució immediata, perquè potser el que ara és un problema d'aquí endavant ja no ho serà, i per això entenem que els ajuntaments en això hi haurien d'estar d'acord. Per tant, nosaltres considerem que –dintre de la nostra discrepància normal, des d'un punt de vista polític, ho considerem– aquest és un sistema vàlid.

Vostè ha parlat, també, del cost mitjà de les places, i és veritat que hi ha molta diferència. Nosaltres pensem que sí que s'ha de tractar des de la resposta que s'ha de donar a la creació d'aquestes places en l'àmbit rural i la creació d'aquestes places en l'àmbit urbà. La diferència és clara, perquè les necessitats també són clares i la situació dels infants és molt diferent, i també la de les famílies. Però el que sí que li hem de dir és que no tiri a la rebaixa quan parli de cost mitjà de la plaça. És important que faci un càlcul adequat. I quan parlem d'adequat entenem que s'ha d'adequar a les necessitats de cada lloc, però que s'ha d'equilibrar i que hem de tenir un cost mitjà adequat, no tirant cap a la baixa, perquè, si no, sempre anirem amb un mal finançament.

Després, ha parlat vostè, també, del tema de les polítiques transversals, i ha dit que no solament el seu Departament feia inversió i que les inversions eren més àmplies i que des del Departament de Justícia es finançava, també, per als nens més desfavorits. I nosaltres considerem que l'esforç no ha de venir només del Departament de Justícia o del d'Educació, sinó que l'esforç l'ha de fer el Departament de Finances.

Entenem i esperem que dintre del proper exercici pressupostari es mostri la iniciativa i la prioritització d'aquest tema en els pressupostos de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, il·lustre diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hi ha molts moments de la intervenció de l'honorable consellera que he tingut la sensació de no estar ben ubicada, perquè em sembla que ens volen portar a una doble trampa.

El dia 25 de febrer de 1999 ens van escamotejar el debat sol·licitat per nosaltres de política educativa i, bàsicament, en el tema de l'aplicació de la LOGSE en l'ensenyament secundari, i ens van fer fugir d'aquell debat amb la promesa de 30.000 places d'escoles bressol. Avui, 28 de juny de l'any 2000, ens tornen a esca-

motejar el debat i ens fan trampa i fugen d'aquest debat sobre escoles bressol amb la coartada que en vint anys han transformat el país. I només faltaria, senyora consellera, que encara estiguéssim igual, segurament els ciutadans i ciutadanes d'aquest país haurien passat comptes a aquest Govern.

Però no ha sigut només obra del Govern, també han estat els ajuntaments i ha estat la societat civil, i ha estat tota la societat qui ha fet aquest tema. Quina llàstima! (*Remor de veus.*) Quina llàstima que avui o, més ben dit, a partir d'ahir i a partir de la política d'educació infantil del zero - tres hagin descobert els ajuntaments; sortosament ja han descobert els ajuntaments, llàstima que ha sigut ara quan els necessitaven. Però sàpiga, senyora consellera, que els ajuntaments han sigut i continuaran sent els qui han fet i han produït política d'educació infantil de zero a tres anys, i ho continuaran fent, evidentment –i ho continuaran fent responen a diverses realitats–, i això volem que continuï; que no és el mateix atendre l'infància de zero a tres anys a la ciutat de Barcelona..., i per això també té costos diferents, no només per a la gestió –també té costos diferents–, perquè no és el mateix atendre la ciutat de Barcelona que atendre en pobles de terme mig d'habitants o en pobles petits i rurals. I vostè, ha basat una part d'aquesta intervenció en el tema del poble petit, però no ha donat opció, ha dit: «Ja ho farem.»

Sàpiga, senyora consellera, que molts d'aquests pobles tenen solucions, algunes de més qualitat, altres de menys, però han trobat solucions per a la seva gent. I quan jo li plantejava aquest tema, el plantejava molt i molt centrat en el que és el terme d'una ciutat mitjana i, sobretot, en el terme del segon cinturó, perquè ens hem de mirar les coses amb la realitat d'avui i amb perspectives de futur. I la realitat d'avui i les perspectives de futur ens diuen que la falta de places més importants està en aquest segon cinturó de Barcelona on està arribant massivament gent, eh?, i on han acabat les possibilitats, i no pot ser solament l'Ajuntament qui hagi de trobar aquesta solució.

I amb això m'agradaria, evidentment, recolzar el que ja va sent un fet, però recolzar-ho des del suport de la Generalitat, que l'etapa de zero a tres anys la gestionin els ajuntaments, però que sigui amb l'impuls i la coordinació del qui en té totes les competències, que és l'Administració educativa corresponent, i, per tant, el Govern de la Generalitat.

I em preocupa quan diu: «Arribarem al terç del cost mitjà.» Hi arribarem, però quan? Els ajuntaments coneixem bé i coneixen i tenen l'experiència... –i ara no veig el conseller anterior d'Ensenyament, també diputat del Grup de la majoria–, coneixem molt bé que també en una ocasió, l'any 93, se'ns va dir: «Arribarem al terç del cost de les escoles de música.» I sap quan hi hem arribat? L'any 2000! Espero que ho paguin, l'any 2000! No pot ser, al terç del cost s'hi ha d'arribar molt més aviat. Per això, ara, nosaltres li estem dient quan i com –quan i com. I no podem esperar el terç l'any 2006, perquè no serà aquest terç. I, a més, hi veiem una certa trampa en el tema del cost, perquè vostè ens ha dit: «Ens estimem molt els desfavorits.» Oh, i tant! Tots. I tots hem de pensar en aquest sentit. I què es pensen que

fan els ajuntaments quan estan posant aquests «i tants recursos» en aquesta etapa? Que es pensa que paguen els que ja poden pagar? No, no, no. El que ens preocupa realment és que mentre no posi els recursos econòmics la Generalitat, els costos de les escoles municipals ens surten massa alts. I llavors, i aquí hi ha la trampa del terç, les beques les estan posant els ajuntaments. Per això no podem caure en les trampes del terç, perquè després sabem, quan fem els números –sumar, restar, multiplicar i dividir–, que els ajuntaments estan posant el 50%. I, per tant, siguem realistes, i comencem i donem el suport als ajuts i en les nostres resolucions hi haurà, evidentment, que els 2.200 milions de Benestar Social han de ser en política de beques per tal que hi hagi «equitat» en el procés d'entrada a l'educació infantil de zero a tres anys, no un ús indiscriminat perquè les famílies després puguin fer-ne l'ús que creguin oportú –considerem escassos aquests recursos–, però ha de ser per política de beques, per a aconseguir l'equitat en l'admissió dels alumnes.

Per tant, ens sembla que hem de continuar incidint en aquest tema de la qüestió dels recursos econòmics, perquè realment la gestió la puguin fer els ajuntaments, però la puguin fer amb aquest recolzament. I, en aquest sentit, jo també li vull recordar que l'ordre de subvenció –me l'he tornada a llegir, la porto, sé llegir, vaig aprendre a llegir als cinc anys i sé llegir– diu: «La subvenció es concedeix quan l'activitat efectuada per promoure la creació de places escolars sigui l'actuació d'obres en edificis de nova planta o l'adequació d'edificis preexistents.» I més avall diu: «Acreditació de la propietat del solar on estigui previst construir la llar d'infants o l'immoble que s'adeqüi o es rehabiliti.» Per tant, això ho està dient la seva Ordre d'aquest any, no la de dintre de tres anys com vostè ens va dir. Ho està dient. I, amb un 50%, perdoni'm, amb 8, 10, 16 milions no es construeixen escoles bressol de qualitat, o és que potser és que hi posarem un barracot, també, i no en tenim prou, de diners, per posar barracots aquí tampoc, eh?

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tant, senyora consellera, quan jo he parlat de la cuina de casa meua no ho he fet amb un discurs masclista. Som –som– i vol dir que jo tinc incorporat que a la cuina hi va l'home i la dona. I, si ho vol, algun dia li faré el discurs de les últimes obres de cuina que hem fet per tal de fer política de família també. La política de família també es comença fent en la família pròpia, senyora consellera.

Jo començo, i voldria acabar, dient: «Vostè, senyora consellera, em sembla que té un parell de problemes.» (*Remor de veus.*) Sí, té un problema de passat –un problema de passat–, vint anys d'omissió en l'acció de govern de Convergència i Unió en polítiques de zero a tres anys, i una creu, 30.000 places a posar; i un problema de present que vol complir aquestes 30.000 places, però no té els recursos suficients per poder-ho fer. I, per tant, el que volem lamentar és que aquest suport, aquest acompanyament que ha tingut per part de tota aquesta cambra, de la demanda d'aquest debat, vostè no l'hagi sabut aprofitar per realment fer comprometre el Govern de la Generalitat, el seu Govern, amb més recursos eco-

nòmics per poder comprometre's a tirar endavant les polítiques de zero a tres anys.

Nosaltres ho hem intentat. Nosaltres continuarem ajudant perquè sigui possible, i, evidentment, els que més ho faran i per als qui els demanem els recursos és per als ajuntaments, perquè afecta, després, tota la realitat d'una ciutat.

Senyora consellera, el zero a tres també hi és i cal donar-hi compliment.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument. Honorable consellera, volem reiterar des del nostre Grup Parlamentari el nostre suport a la política educativa del Departament en aquest tram de l'educació infantil del zero a tres anys.

Avui, vostè, en la seva exposició ha concretat i ja no es pot dir el que hom deia aquest matí que, doncs, potser es podria parlar molt de filosofia i de concretar poc en números, per exemple; i, efectivament, avui, el zero a tres anys no és només una qüestió –com vostè molt bé ha dit aquest matí– que afecti només el Departament d'Ensenyament, sinó que també afecta altres departaments com poden ser Benestar Social, Treball, etcètera, gairebé 1.300 milions de pessetes; i les 60.000 pessetes per als nens de les famílies de renda inferior a 3 milions i mig són els primers passos perquè, una vegada més, Catalunya pugui ser capdavantera en educació i, en aquest cas, en educació infantil, i que continuem essent, evidentment, també, en els primers llocs de l'aplicació de la LOGSE.

Aquest Programa que vós ens vau presentar, el Programa d'educació 2000-2004, era un programa, doncs, ambiciós, que afectava la globalitat del nostre país, i que, evidentment, doncs, tenim tota una legislatura per portar-lo endavant i poder comptar amb el nostre decidit suport.

Efectivament, els passos de progrés els han protagonitzat els ajuntaments, la Generalitat, la societat civil, i aquí no es tracta de fer cap mena de retret de si aquests ho han fet bé o aquells ho han fet malament. En el nostre programa electoral, que –ho repeteixo– no era del mes de febrer, sinó que era d'aquest mes d'octubre, hi figura promoure 30.000 places de llars d'infants.

Endavant, honorable consellera! En aquest camí segur que hi trobarà més d'un entrebanc, si més no entrebanc parlamentari, però avui la societat ens demana que donem, doncs, alguna resposta d'acord amb el nostre programa que vam presentar a les eleccions.

Presentarem resolucions amb ànims de pactes, sense parlar de cuines, senyora Baig, perquè, potser, els me-

tres quadrats d'una cuina no ens deixarien veure si realment és efectiva o no és efectiva, si funciona bé o no funciona bé, però, en tot cas, nosaltres buscarem el màxim consens. Estem oberts al diàleg i estem convençuts que podem trobar punts d'acord.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Si no hi ha més intervencions els he de recordar, diguem-ne, quina és la seqüència actual. Prego una mica d'atenció perquè els aniré donant els horaris preestablerts.

El termini per presentar les propostes de resolució serà aquesta tarda a les dues –a les dues. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà al cap de deu minuts, a les dues i deu. El termini per presentar les propostes transaccionals serà a les 15.30 h. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a dos quarts i cinc de quatre –les 15.35 h. La comunicació a la Mesa de les propostes de resolució que els grups parlamentaris sol·liciten i que es votin separatament, a dos quarts de cinc. I la sessió del debat i la votació serà a les cinc de la tarda. Queda tot clar? (*Pausa.*)

Se suspèn la sessió fins a les cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart d'una del migdia i catorze minuts i es reprèn a les cinc de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia, la consellera de Benestar Social i els consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 124.2 del Reglament, per a la defensa de les resolucions presentades, s'ha establert el següent ordre d'intervenció, que es correspon amb el de presentació de les resolucions. Primer, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. (*Remor de veus i pausa.*)

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyores i senyors diputats, anem a començar, ja, la intervenció; pregó silenci, si us plau.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, membres del Govern, intentaré, en cinc minuts –que és el temps que tenim concedit–, explicar quines són les resolucions nostres, del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i quin és el posicionament amb relació a la resta de resolucions presentades pels altres grups parlamentaris.

Bé. Les nostres resolucions, el que intenten és donar resposta a la demanda social que s'ha creat al nostre país, des de fa molt de temps, de creació de places d'educació infantil en el cicle zero - tres anys. Hem intentat a cada un d'aquests punts, doncs, explicar quin és el nostre model, explicar la necessitat d'aquesta planificació a través d'un mapa escolar, i que aquest Mapa escolar pogués estar enllestit en sis mesos, per la necessitat que hi ha en aquests moments, i, a partir d'aquest Mapa escolar, un desplegament. Al mateix temps, doncs, hem posat tot un seguit de punts que fan referència a la necessitat de recursos per invertir en aquesta etapa, destinats a nova creació i a manteniment, recursos que, bàsicament, haurien d'anar als ajuntaments i a creació pròpia. I, evidentment, també utilitzant els criteris d'universalització i temporalització: universalització, perquè pugui arribar a tots els nens i nenes, i, sobretot, posant un temps concret de creació i no deixar-ho *in tempore*, com sembla que hi ha en altres propostes que després analitzaré.

Però, una vegada definit aquest model, aquesta planificació i aquest desplegament –que em sembla que són elements importantíssims, si es vol governar i governar bé–, el que sí que notem és que, transitòriament –transitòriament–, és necessària i urgent una renegociació amb els ajuntament per tal, doncs, que puguin tenir els recursos per continuar fent aquesta feina que han fet en solitari des de fa molt de temps, no? Per això, les nostres propostes anaven en el sentit que hi hagués una subvenció d'un mínim del 50% de creació i manteniment de places –places d'acord amb el cost mitjà real– i, alhora, també, aquest 50% per a les obres que s'hagin de fer, o per a habilitació.

Aquest és el mínim que nosaltres plantejem, que ens podria permetre mantenir aquestes places i, sobretot, obrir-ne de noves. I que aquesta activitat s'ha de fer a partir del curs 2001-2002 vol dir que als pressupostos de l'any que ve ja haurien d'estar consignades aquestes partides. Alhora, la incorporació a la xarxa pública d'aquelles altres escoles privades, formació del professorat, participació democràtica, control, també, dels centres que ara no tenen cap tipus de control per part de l'Administració pública.

Amb relació a les resolucions dels altres grups parlamentaris, sobretot de Convergència i Unió i del Partit Popular –les resolucions de Convergència i Unió no ens han sorprès, de cap manera, perquè ja ha set el que se'ns ha explicat fins aquest moment: cap concreció, cap finançament, cap proposta, cap model, cap planificació, cap desplegament del que hauria de ser aquesta necessitat educativa... Home, sí que hi ha una explicació prou clara en alguns dels punts: un suport a la xarxa privada. Aquí sí que s'hi han, altra vegada, esmerçat

en quantitat –aquesta idea, aquesta ideologia pròpia del Grup de Convergència i Unió de fomentar la xarxa privada–: finançament del segon cicle a la privada concertada –no fos que quedessin en condicions difícils–, finançament d'un terç de les privades sense ànim de lucre immediatament i, fins i tot, diner públic, de l'Institut Català de Finances, per a crèdits o avals per creació de places privades. Això ja és el «colmo»! Aquesta és una regressió total i absoluta del que havíem tingut fins aquest moment.

Fins i tot diner públic de l'Institut Català de Finances per fomentar..., no per tenir diners per crear noves places públiques, sinó perquè se'n puguin crear de privades i que, a més a més, hi tinguin incentius fiscals. Això, quan arribi a les orelles dels ajuntaments, dels alcaldes i regidors, segur que faran un crit al cel sobre aquesta situació, que és increïble.

Bé. A part d'això, el mateix amb les propostes del Partit Popular, que s'assemblen com dues gotes d'aigua: tampoc s'especifica ni quan, ni com, ni amb quins recursos i, a més a més, sí que es tenen en compte les dotacions pressupostàries només per als centres privats.

Bé. En definitiva –i acabo perquè se m'acaben els cinc minuts i és impossible dir gaires més coses; ja ho hem dit prou–, nosaltres creiem que es visualitzen, a partir d'aquestes resolucions, dos models, dues accions polítiques per donar resposta a una necessitat social: la del bloc conservador, de dretes, que es treu de sobre la responsabilitat i la delega al sector privat i als municipis, i una altra, el bloc progressista, d'esquerreres, que proposa un model, una planificació i un desplegament per a la universalització de l'educació infantil en el cicle zero a tres anys. També fem una concreció en el temps i en el finançament. En definitiva, estic convençut que aquest debat haurà ajudat que els ciutadans d'aquest país vegin qui dóna solucions als seus problemes o qui s'entesta a continuar el model de país carrincló, injust i insolidari.

Per totes aquestes qüestions, nosaltres votarem tots els punts –un per un– del Grup Parlamentari PSC - Ciutadans pel Canvi i d'Esquerra Republicana, i no en votarem ni un de Convergència i Unió i el Partit Popular. (*Forta remor de veus.*)

Gràcies.

El president

Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Boada, de carrincló, injust i d'insolidari, res de res. Vostè sap, perfectament, que a cada Ple hi ha un munt de mocions de tota mena i que, objecte del treball conjunt dels grups, arribem a acords, i això és així, i els grups parlamentaris d'aquesta Cambra ho saben.

Però, en aquest tema, els tres grups sol·licitants del debat no han volgut cercar acords; ans al contrari, han buscat una confrontació. Per tant, no s'estranyi ara que,

entre la petició unilateral del debat, les intervencions realitzades i les propostes presentades, no hi hagi acords amb vostès, però, aquest Parlament, sí que en prendrà, d'acords. Aquest Parlament prendrà acords, però en la línia de les resolucions que el nostre Grup presenta: ratifiquem el nostre compromís electoral de promoure la creació de 30.000 llocs de llars d'infants, que aquesta va ser una proposta –com ja he dit aquest matí– que no només era present en el debat de política educativa del mes de febrer, sinó que el nostre programa electoral, el mes d'octubre, la va ratificar.

També, en el sentit que els municipis –la Resolució 3– petits que no permetin la constitució d'una llar d'infants, al primer cicle d'educació infantil, doncs, ho pugui fer d'acord amb l'Ajuntament, pugui tenir finançament per part del Departament d'Ensenyament; que el tres a sis anys pugui ser gratuït universalment –en aquests moments, saben vostès que només ho són els públics–; afavorir el finançament de l'ampliació de llocs en centres privats sense ànim de lucre, i, finalment, en aquest ventall de possibilitats d'atenció als infants, cercar nous jaciments d'ocupació, com poden ser les mares de dia, a les quals ja ens hem referit, el nostre Grup Parlamentari, aquest matí, i n'hem parlat extensament.

Per tant, nosaltres hem presentat les nostres propostes de resolució; vostès, en tot cas, han volgut buscar una confrontació directa des del moment en què presentaven aquest debat els tres grups parlamentaris, i nosaltres, certament, el que farem serà votar les nostres propostes de resolució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Senyor president, és absolutament fals, radicalment fals –i vostès ho saben–, que per demanar un debat es busqui la confrontació directa. Els debats monogràfics de política general, els conté el Reglament del Parlament i són un dret dels grups parlamentaris. Exercir un dret no és buscar la confrontació directa: buscar la confrontació directa, en tot cas, deu ser no fer ni una sola passa per arribar a acords amb els grups, i això és el que vostès, senyores i senyors de Convergència i Unió, han fet avui. No han fet ni una sola passa per arribar a un sol acord amb cap Grup Parlamentari dels que van demanar el debat. I els seré sincer: els diputats que hem intervingut en nom del Grup Socialista, del Grup d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa, des de les dues érem aquí, al Parlament, esperant que algú del Govern, que algú de Convergència i Unió ens digués alguna cosa. És el primer debat monogràfic en el qual jo participo, des del 1992, que no ens diuen absolutament res, o que, en tot cas, l'únic que hi ha és una truca en la qual se'ns diu que no es transaccionarà res. Trucar per dir que no es transacciona res és voluntat de

no arribar a cap acord. Per tant, és absolutament fals que siguem els grups signants els qui no hàgim volgut arribar a cap acord; són vostès els que no ho han volgut; els empara una majoria de vots en el Ple del Parlament –és una majoria democràtica–, però no ens carreguin la responsabilitat a nosaltres.

Vostès han decidit tirar endavant unes resolucions que són inconcretas pressupostàriament: inconcretes pel que fa a calendari i inconcretes pel que fa a planificació. No hi ha concreció pressupostària, no hi ha concreció de calendari, no hi ha concreció de planificació. Continuem sense saber ni on, ni quan, ni qui farà les 30.000 places. Estem, avui, igual que estàvem ahir al migdia: amb una promesa de 30.000 places que encara no sabem com es concretarà, ni quan es concretarà.

És per això que el nostre Grup Parlamentari votarà a favor de les propostes de resolució del Grup Socialista, del Grup d'Iniciativa i de les pròpies, perquè aquí, en aquestes propostes, sí que es concreta. I no són idèntiques al cent per cent: hi ha diferències, en algun moment, pressupostàries; diferències, en algun moment, de calendari, però és que tots érem conscients que, des de les diferències pressupostàries i des de les diferències de calendari, era com podíem arribar a algun acord, si hi havia voluntat. No l'han tinguda, però, en canvi, ha aparegut en la Proposta de Resolució número 7, del Grup de Convergència i Unió, un aspecte que, literalment, no havia aparegut en el debat, que és la possibilitat que l'Institut Català de Finances efectui crèdits tous per a les llars d'infants i escoles bressol d'iniciativa privada que s'hi vulguin acollir. Aquesta és, realment, l'única concreció que sortirà del debat d'avui. Aquesta és, realment, l'única concreció que sortirà del debat d'avui. No és la resposta a la demanda social existent, no és la resposta a les inquietuds municipals, no és la resposta a les inquietuds dels grups parlamentaris.

Ens han tirat damunt de la taula el tema de les mares de dia, el tema de les llicències parentals. La impressió del Grup d'Esquerra Republicana és que continuem donant toms al voltant d'un tema, sense entrar-hi. En el debat de política educativa general ens van treure l'esquer de les 30.000 places. Ara, en el debat de les 30.000 places ens han tret l'esquer de les llicències parentals de les mares de dia. Quan fem el debat de les llicències parentals i de les mares de dia, quin esquer ens trauran? Qui serà el responsable? Madrid? Els ajuntaments? Els pares? Les mares? Els professors? Les professores? Els nens? Les nenes?

Hem perdut una oportunitat. Vostès han perdut una oportunitat. Si algun dia ho volen concretar, ja saben on ens tenen: en el Ple del Parlament, que és el lloc per concretar la política educativa del país que vostès encara no s'han decidit a fer.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Caridad Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar les propostes de resolució presentades pel meu Grup Parlamentari en el debat celebrat avui sobre política educativa pel que fa referència al primer cicle d'educació infantil. La nostra primera proposta fa referència a la Resolució presentada pel nostre Grup Parlamentari i aprovada pel Ple del Parlament durant el debat general sobre política educativa, que va quedar recollida en la Resolució 848/V, que feia referència a la necessitat d'endegar pel Govern les accions necessàries per promoure la creació i l'oferta, en el termini de cinc anys, de 30.000 places escolars per a nens i nenes de zero a tres anys, amb la col·laboració dels ajuntaments, dels consells comarcals i de la iniciativa privada. Així va quedar reflectit en la Resolució que va ser aprovada i assumida com a compromís pel Govern en els acords d'investidura i per tal que aquest compromís tirés endavant, i es va donar així una resposta a la demanda creada. És per això que el meu Grup ha considerat que era necessari que en les propostes de resolució que presentem en aquest debat quedés palès el compromís existent i que es dugui a terme.

Pel que fa a la segona proposta, considerem que, segons disposa la LOGSE, en el seu article 7.3 –el que diu que «les administracions educatives coordinaran l'oferta d'educació infantil»–, per tal que la creació d'aquestes places es faci de forma ordenada i atenent criteris de qualitat –i, molt concretament, donades les característiques pròpies dels infants–, el Departament arribarà a acords amb la resta d'administracions públiques per tal que aquesta oferta s'adeqüi als criteris que marca el Decret 1004, del 91, que estableix els requisits mínims que ha de reunir tot centre de primer cicle d'educació infantil per oferir un servei d'atenció a la infància de qualitat. Aquesta qualitat vindrà determinada no tan sols pel que fa als recursos econòmics, sinó també pel que fa als recursos humans, amb la qualificació professional adequada, que permeti als infants d'aquest tram d'edat el seu desenvolupament personal i que es respecti el seu ritme personal i la seva relació amb la família.

Pel que fa a la tercera proposta, la creació d'aquestes places s'havia fet de manera desordenada i desigual, i considerem que és necessari fer una planificació per tal de coordinar l'oferta, establir uns criteris de prioritat en aquelles zones més desfavorides, i atendre, també, els criteris d'equilibri territorial per tal de concretar el que fa falta a cada lloc i orientar polítiques assistencials i educatives. Aquesta planificació es farà, per tant, amb objectius globals, amb criteris de prioritització d'ubicació i fixant un calendari d'aplicació que permeti tenir una orientació sobre l'oferta que es pot assumir. Amb aquesta proposta donarem, també, resposta a totes les propostes de planificació que s'han fet des de la Comissió d'Ensenyament sobre els serveis educatius d'atenció a la infància, des de fa molts anys, sense obtenir un resultat concret.

Pel que fa a la proposta de resolució número 4 –crec que n'han parlat tots els grups–, fa referència a la possibilitat d'optimitzar els espais dels centres d'ensenyament infantil i primari que queden lliures per la manca d'alumnes, i on es podrien ubicar les llars d'infants.

Aquesta proposta inclou la necessitat d'adequar i condicionar aquests espais a les necessitats de l'infant que, per les seves característiques pròpies, necessita una infraestructura adequada, una dotació de material i equipament necessari per poder desenvolupar les tasques en un espai adequat.

La Proposta número 5 fa referència a la necessitat de regular l'educació infantil per tal de sotmetre-la a un control adequat i a tots els centres que ofereixen aquest servei, a més de donar, així, compliment al que estableix el Decret, que va determinar un període concret per tal que les llars d'infants –sigui quina sigui la seva titularitat– s'hagin d'adequar a la legalitat. Atès que en els últims anys han proliferat sense gaire control locals o centres que desenvolupen activitats relacionades amb l'atenció als infants d'aquest tram d'edat, considerem que seria bo que aquesta regulació es fes de manera integrada a totes aquelles altres activitats que no desenvolupen les llars d'infants. I aquí ens referim als serveis d'atenció no escolar: les ludoteques, espais de socialització o guarderies laborals. La regulació que demanem pretén establir uns requisits necessaris a complir per aquests centres, amb la finalitat de preservar la salut, la higiene, la seguretat i el desenvolupament dels infants.

La Proposta número 7 fa referència a fer extensiu el model de gestió de servei públic, amb dos objectius molt clars: el primer, augmentar l'oferta, de forma àgil i ràpida, de la demanda dels zero a tres anys i, molt especialment, a les zones urbanes, on la demanda és més gran –i de manera provisional.

La Proposta número 8 fa referència a la creació de noves places de llars d'infants de titularitat municipal a través dels convenis amb els ajuntaments. Això comporta, necessàriament, un cost important per als ajuntaments a l'hora de realitzar les obres i, per tant, la contribució al cost de les obres per part del Departament ha d'arribar al 50%.

Pel que fa a les places creades i que comporten una forta despesa per als ajuntaments, creiem que el Departament ha de contribuir al seu finançament amb una aportació d'un terç, tal com correspon a les altres institucions implicades, així com a l'aportació dels pares, atès que aquest és un cicle educatiu no obligatori. Però nosaltres entenem que el Departament hauria de fer un esforç de finançament més alt per a aquelles famílies amb situacions més desfavorables i amb un nivell de renda més baix per tal de contribuir al finançament del cost de les places en un 50%, amb criteris de prioritat i d'equitat per a aquelles famílies.

Considerem que les nostres propostes són molt adequades a la realitat existent i perfectament assumibles dintre dels criteris pressupostaris del Govern per tal de donar una resposta a la demanda social existent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, surto gairebé des de la decepció més profunda d'aquest debat. (*Remor de veus.*) Decebuda..., decebuda des del món educatiu, des de les esperances de tota la ciutadania que té aquests problemes i que busca solucions a aquests problemes. I deixi'm dir-los que, mentre anava llegint les propostes de resolucions, jo m'hi havia posat, evidentment, amb la il·lusió de poder arribar a acords de transacció que donessin passos endavant, tal com ens deia la consellera: que avançàvem, que avançaríem, que faríem passos... I m'ha fet tota la impressió, sobretot quan he arribat a la Proposta de resolució número 7, de Convergència, d'un acudit que vaig veure fa pocs dies: «Farem això, i allò, i el de més enllà.» I el periodista preguntava a aquest personatge de «farem això, allò, i el de més enllà»: «—Amb quins calés, senyor? —Amb els dels ajuntaments. —I si aquests no ens deixen?» Doncs la Proposta de resolució número 7: «Si no ens deixen, ja habilitarà la Generalitat crèdits de l'Institut Català de Finances perquè, aquestes places, les facin els titulars de centres privats.»

Decebedors des de les forces progressistes polítiques que defensem el servei públic! I és el servei públic el que mai hauríem de convertir els polítics en subsidiari del privat. Per això, és realment decebedor haver perdut aquesta possibilitat, senyora consellera, de poder tirar endavant el servei públic amb l'esforç, la col·laboració que segur que hauria obtingut, perquè ho continuaran fent els ajuntaments de Catalunya que estan a la primera línia de foc i donen resposta, evidentment, a la ciutadania. I ens treu, també, en la Proposta de resolució número 8, el que ha sigut la gran estrella d'aquest debat: la fórmula de mares de dia. La fórmula de mares de dia, senyora consellera, que ara ens dona com un tema tan important, tan innovador, sàpiga que va començar a Europa després de la Segona Guerra Mundial —després de la Segona Guerra Mundial!

Busquem propostes més innovadores; no hi estem en contra: si moltes persones hem utilitzat aquest sistema, ja, en els anys en què els nostres fills eren petits! Però, per favor, pensem en fórmules, pensem en innovació, vulguem ser capdavaners, però siguem-ho realment. No vulguem, ara, agafar com a innovador allò que ja n'estan de tornada en aquests països, perquè en aquests països està en retrocés, perquè, precisament, del que s'han adonat —i no pas ara, ja des dels anys 90, quan jo vaig fer la primera visita per veure aquests temes— és que hi ha un tancament, un abandó del que és la vida social, i, per això, han hagut de gastar-se molts i molts recursos, tants com el que ens està costant les escoles bressol públiques per poder fer aquesta socialització dos, tres, quatre dies a la setmana, a la tarda, aprofitant espais oberts. No, la nostra tradició és una tradició pe-

dagògica, de cultura del Mediterrani, d'una cultura d'una vida social intensa i col·lectiva, a la qual un govern —el Govern de la Generalitat— ha de donar acollida, i ha de fer país i se n'ha de sortir endavant.

I deixi'm recordar-li, al senyor Pere Lladó, diputat de Convergència, que ha dit i ha posat en entredit el tema de com i de quina manera podíem haver arribat i no hem arribat a transaccions, el que ha dit el portaveu de Convergència i Unió al nostre portaveu al moment de començar una possible negociació: «No farem negoci!» Cregui'm, avui han decebut una gran part del poble de Catalunya i, evidentment, han perdut qualsevol credibilitat en la línia de progrés i línia de futur de Catalunya. Vostè, senyora consellera, i tot el seu Govern.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El president

Ha arribat a aquesta Mesa la petició de tres grups de la cambra —concretament, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, d'Esquerra Republicana i del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds— de votar conjuntament les seves resolucions. Ho farem si no hi posa ningú inconvenient. Després, votarem per ordre de presentació les resolucions del Grup de Convergència i Unió i, després, les del Grup Popular.

Per tant, hi haurà, en principi, tres votacions, si no hi ha petició de votacions separades. Comença la votació dels tres grups abans esmentats.

Comença la votació.

Aquestes resolucions han estat rebutjades per 65 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació posarem a votació les resolucions presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes resolucions han estat votades i acceptades per 67 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació sotmetem a votació les resolucions presentades pel Grup Popular

Comença la votació.

Aquestes resolucions han estat aprovades per 67 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Si no hi hagués explicació de vot —que no n'hi ha—, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 19.1

La sessió s'obre a dos quarts de sis de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i pel lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Governació i Relacions Institucionals, d'Economia, Finances i Planificació, de la consellera d'Ensenyament, dels consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, de les conselleres de Justícia i de Benestar Social i dels consellers de Medi Ambient, d'Interior i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de llei de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya. Tram. 200-00002/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 76, 2).
2. Projecte de llei sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial. Tram. 200-00007/06. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 77,2).
3. Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Tram. 270-00008/06. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 77,2).
4. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals. Tram. 271-00007/06. Grups parlamentaris. Designació dels diputats.
5. Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Tram. 284-00007/06. Grups parlamentaris. Designació.
6. Designació d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. Tram. 284-00008/06. Grups parlamentaris. Designació.
- 6 bis. Interpellació al Consell Executiu sobre el retard en l'aplicació de la justícia. Tram. 284-00008/06. Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. Tram. 300-00080/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpellació al Consell Executiu sobre la lluita contra la pobresa, especialment pel que fa a la renda mínima d'inserció. Tram. 300-00202/06. Sra. Pilar Malla i Escofet, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.
9. Interpellació al Consell Executiu sobre el balanç del pacte per a l'ocupació. Tram. 300-00203/06. Sr. José

Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política cultural, especialment pel que fa a la coordinació amb altres administracions i amb entitats públiques i privades. Tram. 300-00226/06. Sr. Francesc Vendrell i Bayona, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ampliació de les despeses previstes en el pressupost. Tram. 302-00039/06. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 67)

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació infantil. Tram. 302-00040/06. Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 68).

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, amb especial referència al reequilibrament territorial en relació amb la reforma de la formació professional. Tram. 302-00043/06. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 69).

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat pública, especialment pel que fa a l'exposició als raigs ultraviolats. Tram. 302-00041/06. Sra. Caterina Mieras i Barceló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 68).

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el transport sanitari. Tram. 302-00042/06. Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds (IC-V). Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 69).

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i lluita contra les drogues de disseny. Tram. 302-00044/06. Grup Parlamentari Popular. Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 70).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària. Tram. 302-00045/06. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació (Presentació: BOPC, 73, 71).

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Preguntes

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple s'ha inclòs a dins del dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades a continuació.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que Catalunya esdevingui un gran centre logístic de distribució empresarial, de construcció de parcs tecnològics i de recerca i formació tècnica (tram. 317-00106/06)

Per tant, la primera pregunta al president de la Generalitat l'adreça el Grup de Convergència i Unió a través del seu portaveu, l'il·lustre diputat senyor Ramon Camp. Comença la pregunta.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. I abans d'entrar en la formulació estricta de la pregunta, voldria, en primer lloc, manifestar el reconeixement del nostre Grup Parlamentari a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per la decisió que ha pres de retransmetre aquesta fase del Ple, que, ben segur, permetrà que a les llars dels nostres conciutadans tinguin una presència important les discussions del Parlament de Catalunya.

Quant a la pregunta en sentit estricte, senyor president de la Generalitat, és evident que l'economia catalana viu un moment excel·lent i la vitalitat de les nostres empreses és ben palesa. Des de fa més de sis anys, presenten nivells de creixement per sobre la mitjana espanyola i per sobre la mitjana europea. La indústria catalana porta vint-i-sis trimestres seguits de creixement, i durant els darrers cinc anys la inversió industrial catalana ha augmentat d'una forma espectacular, en un 73%. El fort creixement de les exportacions i el fort creixement de les importacions marquen una fase d'acceleració de la nostra economia. Quant a les importacions, en el darrer mes de febrer podíem constatar que l'augment havia estat, respecte al febrer de l'any anterior, d'un 25,1%, i això ens situa en un creixement acumulat d'un 29,5%, que representa que la posició de les exportacions catalanes respecte del conjunt de l'Estat és d'un 25,4%.

La setmana passada, senyor president, dues prestigioses revistes americanes, esmentant zones ben situades, i no només geogràficament, per afrontar els reptes de la nova economia, hi inclouen Catalunya. Però de tots és ben conegut, senyor president, que aquesta base tan sòlida de la nostra economia ha de ser conreada i adobada constantment; és per això que li preguntem: quina és la visió del Govern amb relació al fet que Catalunya esdevingui un gran centre logístic a nivell de la distribució empresarial, de la construcció de parcs tecnològics i de centres de recerca i formacions tècniques?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Bé, com vostè diu, senyor diputat, l'economia catalana coneix, de fa anys, una molt bona evolució, però això no ens pot fer perdre de vista que el moment actual significa, comporta un gran repte, perquè hi ha unes tec-

nologies noves, hi ha tot aquest fenomen de la globalització, de fusions d'empreses, etcètera, que configuren això que se n'ha dit, per entendre'ns, la nova economia. I això és un repte gran i no n'hi ha prou amb simplement créixer, sinó que el que cal és aprofitar aquest moment, que, certament, és favorable, molt favorable, fins i tot, per tal de preparar el futur. I en aquesta línia hi ha tota una sèrie d'actuacions, de línies d'actuació.

Vostè, concretament, ha plantejat el tema de centre logístic. És cert; ja fa anys que, des del Govern de la Generalitat i a través d'altres institucions, s'intenta que Catalunya sigui un gran centre logístic. Primer, per començar, en el sentit més tradicional del mot, és a dir, tot aquell centre logístic que es mou vinculat als transports, a les carreteres, als aeroports, als ports, etcètera, i en això hi ha hagut moltes empreses que ja, fins i tot fa una pila d'anys, elles mateixes ens van indicar, ens van ajudar a entendre el paper que, doncs, podia jugar Catalunya. Parlo ara de Sony, de Hewlett Packard, en el seu moment, i decisions molt recents de moltes empreses, una de les últimes, també en aquesta línia de centre logístic, i no únicament de fabricació, per exemple, ha estat l'última decisió de Coca-Cola pensant, concretament, en tot el sud d'Europa, i iniciatives que s'han pres a nivell del port de Barcelona, de la Zona Franca, etcètera.

Bé, el que passa és que, en un sentit més modern, també ens cal ser un gran centre logístic en un sentit més lligat a Internet, més lligat a les telecomunicacions modernes, tot el que fa referència als *call centers*, a la distribució del comerç electrònic, etcètera. Ahir mateix, per exemple, vàrem assistir a la presentació d'una nova companyia, filial de Telefònica, Zeleris, que és una, diguem-ne, demostració que Catalunya ha intentat jugar, aquest país, ha mirat de convèncer les empreses que aquest era un lloc bo per fer-ho, i evidentment, doncs, amb uns resultats positius. El de Zeleris d'ahir n'és un altre, però el de fa pocs dies, Agilent, que, en realitat ve a ser, que al cap d'una pila d'anys Hewlett Packard segueix creient que som un gran centre logístic, i no únicament per al sud d'Europa, ara ja, sinó que amb les noves tecnologies, en molts aspectes, fins i tot per a tot el món. Lligat amb això hi ha hagut l'esforç de la Generalitat, de les universitats, de les empreses...

El president

Honorable president, s'ha acabat el temps; moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures de liberalització dels horaris comercials (tram. 317-00109/06)

La següent pregunta, la formula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, el nostre Grup volia conèixer quina és la posició del Govern que vostè presideix sobre les

mesures de liberalització en l'àmbit dels horaris amb relació al comerç, que ha pres el Govern de l'Estat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

La posició del Govern de la Generalitat, ara com sempre, ha estat, és una posició de defensa, de suport del que en diem el comerç urbà; de vegades se'n diu el petit comerç, comerç tradicional, però ens sembla que aquesta no és la paraula exacta: del comerç urbà. Que ha fet que, per exemple, Catalunya sigui un país on tenim menys de la meitat, per habitant, de metres quadrats de grans superfícies, menys que València, menys que totes les zones d'Espanya amb concentracions urbanes, moltes menys que França. És a dir, és una manifestació concreta d'aquesta política, que seguim fent i seguim mantenint i seguirem defensant com a Govern i com a forces polítiques.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'il·lustre diputat pot repreguntar.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Les mesures del Govern Popular poden ser, com ja s'ha dit, la sentència de mort per al petit i mitjà comerç català, que té un model propi, un model de ciutats compactes, de centres urbans vius, ben diferent al d'altres indrets de l'Estat. Quan a Europa s'està debatent les trenta-cinc hores per als treballadors, resulta que es vol fer anar el petit comerç cap a les noranta hores setmanals. Aquestes mesures semblen dictades directament des del consell d'administració d'alguna gran superfície per arruïnar els botiguers, i poden tenir, si no les parem, conseqüències nefastes sobre l'estructura del comerç català. Una estructura bàsicament familiar on treballa la immensa majoria de la gent que està ocupada en aquest sector, un sector a qui ja han carregat massa neulers; els preus del combustible, els peatges, els impostos de tota mena, les comissions pels pagament amb targeta de crèdit i tants altres.

La posició del Govern de Catalunya ha de ser defensar inequívocament el comerç del país enfront dels interessos dels grans grups de distribució comercial, bàsicament avui espanyols i francesos. Nosaltres, des d'Esquerra, promourem un recurs d'inconstitucionalitat, no només per defensar uns interessos econòmics: també polítics, senyor president. L'article 12 de l'Estatut deixa en mans de la Generalitat les competències exclusives en comerç interior. La Generalitat té un Govern: que es noti; té un president: que en faci; té unes competències: que les exerceixi. Impugni aquest Decret, un decret que va contra el comerç català. No cedeixi més competències per passivitat. Ja fa temps que el comerç català no és una prioritat per al Govern de

Catalunya, i la desaparició d'una conselleria específica n'és un símptoma clar. Vostès, que en altres èpoques es vantaven de ser el partit dels botiguers, ara poden deixar els botiguers a l'estacada. El ministre Piqué deia, el febrer d'enguany, que no hi hauria llibertat d'horaris. Ara sembla que n'hi haurà. I vostès en el seu programa parlaven de no treballar els festius. La política, senyor president, no és només pacte permanent, també és coratge. Tingui el coratge per subscriure el recurs d'inconstitucionalitat, tingui el coratge per crear un servei català de defensa de la competència. Vostè ha de triar: o PP o botiguers.

Gràcies, senyor president.

(Rialles i remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Escolti, nosaltres fa molt de temps que vam triar botiguers. *(Rialles.)* Perquè, per altra banda, això de botiguers ens ho deien moltes forces polítiques aquí presents –moltes, no dic totes, moltes– amb to absolutament despectiu. Per tant, si érem el partit que defensava aquest comerç, quan ens ho deien en to despectiu, naturalment, també el defensem ara, que sembla que tanta gent s'hi apunta. Que li agraeixo molt, agraeixo molt que, finalment, l'oposició, diguem-ne, doni suport al Govern en aquesta lluita, que en alguns moments hem hagut de fer prou en solitari, de defensa del comerç urbà de Catalunya. I que aquesta política l'hem fet, s'ha notat en moltes coses, però en una d'elles, una d'elles, per exemple, és el que li he dit abans: tenim menys de la meitat de metres quadrats de superfície per habitant, per exemple, que Madrid, però també que València, que altres indrets d'Espanya i que altres indrets d'Europa i, sobretot, França. Sense aquesta nostra política, a nivell de Catalunya, i amb la influència que hem pogut tenir en el conjunt de l'Estat, això no hauria estat així. O sigui que hem defensat aquest model. Aquest model se'ns va esquarterar en un moment determinat, quan la Llei Boyer, l'any 1985 *(forta remor de veus)*..., sí senyor, perquè aleshores se'ns va esquarterar per la Llei...

El president

Silenci, si us plau!

El president de la Generalitat

Se'ns va esquarterar per la Llei, i perquè, a més –i ho hem de dir–, el recurs que vàrem fer no el vàrem guanyar, o no el vàrem guanyar prou perquè ens van introduir aleshores la idea que, sí que és cert que en comerç interior teníem competència exclusiva, hi havia allò que en deien l'ordenació econòmica de l'Estat. Quan hem pogut, hem aconseguit, per dir-ho així, rectificar aquest tema, per exemple, amb la Llei de l'any 96, en el qual vàrem aconseguir la codecisió entre el Govern de la Generalitat...

El president

President, president Pujol...

El president de la Generalitat

...i el Govern de l'Estat, a través de la Llei...

El president

S'ha acabat el temps; moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els temes tractats en l'entrevista amb el president del Govern de l'Estat que poden afectar l'interès general de Catalunya (tram. 317-00112/06)

La següent pregunta, la formula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall.

El Sr. Maragall i Mira

Molt honorable president, encetem avui el que ja hauria d'haver estat costum fa temps, se'n va parlar el 15..., no se'n va parlar, es va publicar en el *Bulletí Oficial del Parlament*, el 15 de juny del 97, en la reforma del Reglament. Ja es proposava aleshores que els ciutadans de Catalunya poguessin veure aquesta sessió per la pantalla, en directe, i que avui, finalment, tres anys després, resulta que això és veritat, ens en felicitem i esperem que la puguin veure en el futur en directe un de cada dos dimecres a dos quarts de cinc de la tarda, si no canviem d'horari.

Li pregunto avui per la seva conversa amb el president Aznar, senyor Pujol, tot suposant que no sols va parlar del Marroc, sinó –espero– que van entrar en temes de vital importància per a Catalunya, com ara els processos de liberalització, dels quals s'acaba de parlar, les inversions de Telefónica i Retevisión a Catalunya, el tren d'alta velocitat o la desproporció dels plans aeroportuaris del Ministeri de Foment.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, escoltin, com poden comprendre, en una conversa amb el president del Govern, tot, excepte quan ens demanem mútuament per la família, doncs, tot té referència amb temes relacionats amb Catalunya. Aquí, evidentment, sobretot aquests temes i molts d'altres, varem tenir els canvis d'impressió que calia, varem fer ell i jo les presentacions de propostes que vostès, per altra banda, ja coneixen. El que passa és que la negociació no es fa pròpiament en aquesta conversa, sinó que es fa a través d'un procés llarg, que el tenim iniciat, que no sabem quin serà el resultat final, però sobre el qual els punts de partida del Govern de la Generalitat són prou coneguts.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. L'il·lustre senyor diputat té la paraula.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor Pujol, el vaig advertir fa unes setmanes que, possiblement, en aquestes converses li donarien alguns calerons, fotos a peu de Moncloa i algun consell d'administració. Potser això és prou per a vostè i per al seu partit, però, cregui'm, això és absolutament insuficient per a Catalunya. També li vaig dir que intentarien prendre-li ministres, vots i potser, fins i tot, una mica el pèl, com ho van fer amb el finançament autonòmic, oferint una porció més gran d'un impost que anaven a rebaijar. Que no ens passi ara igual amb l'IVA el que ens va passar amb l'IRPF l'última vegada.

Senyor Pujol, no sembla que hagi tret l'aigua massa clara de la seva conversa a Madrid. Aquí vostès estan demostrant una certa incapacitat de govern: si ara, si ahir eren les residències geriàtriques, avui són les escoles bressol, o les llistes d'espera a la sanitat, o les cues a la justícia amb un munt immens de casos pendents de tramitació, com va dir el president del Tribunal Superior, Guillem Vidal, l'altre dia, en la seva compareixença a la Comissió de Justícia. Catalunya corre el risc de perdre pistonada amb vostès. Facin alguna cosa. Governin; pactin amb Esquerra, si volen, reaccionin, perquè el problema no és que vostès perdin el tren, el problema és que el temps el perdi Catalunya.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps; moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, jo tinc una certa experiència de visites a la Moncloa, sap?, i, aleshores, el que li puc dir –amb el senyor Felipe González, per exemple–..., i el que li puc dir és que la impressió que tinc després d'això tampoc és aquesta que vostè m'acaba de dir. Sempre són difícils, sempre ens ho regategen tot, sempre ens fan propostes que hem de rebutjar –per exemple, la de la llibertat d'horaris ja l'havia feta el senyor Felipe González i aleshores s'hi va oposar el PP, per cert; ja veu quines coses més estranyes– i sempre ens hem hagut d'oposar als uns i als altres.

I li he de dir, per tant, amb aquesta experiència que tinc –i, en aquest sentit, em permetran que digui que en tinc més que vostè–, que li digui que, de fet, la impressió que tinc no és pitjor –en altres aspectes és millor, però tampoc voldria llançar cap campana al vol–, de fet, no és pitjor que les que he tingut tantes altres vegades que hi he anat, a través –ho repeteixo– d'aquesta llarga experiència en tot això que vostè ha dit: en el TGV, en el Pla hidrològic o bé en temes europeus, o bé en temes del Marroc, que també n'hem de tractar. Perquè, a més, si no parlem d'aquestes coses, després vostè mateix ens dirà que som una colla de tancats i que no ens movem de casa, i, en realitat, nosaltres el que demostrarem és que Catalunya té una capacitat de visió del que ha de ser la política del món, d'Europa i de la Mediterrània, que és

positiu..., en el tema de l'avellana, en el tema de l'ampliació, doncs, d'Europa i en les repercussions que això pot tenir; en totes aquestes coses.

I, evidentment, en tot això és que nosaltres anem fent aquesta política, que vostè ens nega i que ara no tinc temps de contestar-li, que és la del Govern, perquè tenim una certa base per pensar que podem tirar endavant la nostra política, que està anant bé, de geriàtrics; la nostra política, que està anant bé, que estem fent el que hem de fer, el que ens vam comprometre a fer, de sanitat mental; la nostra política, concretament –la nostra política, concretament–, en el camp de regadius; tot això ho estem fent. Per què? Perquè el tipus de relació que...

El president

Senyor president, senyor president...

El president de la Generalitat

...en aquests moments estem mantenim ens permet fer aquesta proposta de futur.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la gestió dels recursos econòmics del Govern d'ençà de l'assumpció de noves competències i de l'increment d'aquests recursos (tram. 317-00117/06)

La següent pregunta, la formula, pel Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Esta pregunta, senyor president, sí que li agradarà (*rialles*), perquè nosaltres hem observat, senyor president, que cada vegada que el Grup Popular li ha plantejat qüestions relacionades amb la gestió, ja siga en debats passats de política general, ja siga en accions de control, cada vegada que se li ha parlat de gestió, hem observat, en vostè, dues reaccions. La primera és que se sent visiblement incòmode, i la segona és que, moltes vegades, amb evasives intenta escapar-se de col·legi, o fer campana, o allò que els valencians ne dirien pegar a fugir, i per això, senyor president, una vegada més, a lo Grup Popular l'interessa saber com orientarà la seua gestió, sobretot a partir del major volum de recursos que vostès han rebut de l'Administració de l'Estat.

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Escolti, això que diu que em sento incòmode, no, home; no sap el que li agraeixo que m'hagi fet aques-

ta pregunta (*rialles*), precisament avui –precisament avui–, perquè, miri, acabem de rebre un informe de l'Standard & Poor's, que ha fet allò que ells en diuen, en aquell llenguatge dels entesos, l'*up rating*: ens han pujat el *rating* de la Generalitat de Catalunya. I aquests senyors es miren aquest tema de la gestió de la Generalitat amb molta més objectivitat, com és lògic –i no és cap crítica–, que vostè, i abans, que teníem allò que se'n deia «AA menys»..., doncs, ara el tenim «AA»; què vol dir, això d'«AA», l'hi diré exactament, què vol dir: vol dir que reconeixen a la Generalitat una molt forta capacitat de pagar interessos i amortitzar el principal.

Per tant, ja veu si li agraeixo que em doni l'oportunitat de comunicar, i més encara avui que ho fem a través de la televisió, que, de fet, els organismes internacionals, diguem-ne, que calibren la qualitat de gestió dels organismes públics, ens diuen que anem bé, que estem millorant i que estem en un bon nivell, una bona nota.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president de la Generalitat, és que quan nosaltres li plantejem o li parlem de gestió o de direcció política en la gestió, en este moment, és perquè..., ho fem perquè tenim temor que la debilitat actual de les seues estructures no servisca per a neutralitzar la negligència històrica de la seua Administració. I com siga que, en los exercicis 99 i 2000, la Generalitat ha rebut de l'Estat 192.000 milions de pessetes més que el 99, inclosos los 43.000 milions de Sanitat, lo Grup Popular, avui, li volem formular, li volem expressar dos prioritats que es fonamenten en una gestió ordenada de recursos i de competències. A molt curt termini, nosaltres proposem dèficit zero des del punt de vista pressupostari, i a molt curt termini, proposem, des del punt de vista econòmic i social, consecució de la plena ocupació.

Dic això, senyor president, perquè a partir d'aquí li prego que aboque vostè la seua curiositat al discurs constructiu que nosaltres li formulem, i d'alguna manera compare el nostre discurs amb lo seu discurs més recent, quan en parlar de la imatge de Catalunya, *hoy*, expressant no sé què del poder i de la «calderilla», incorpora vostè, implícitament, la típica reivindicació i plantejaments d'enfrontament, de disputa i de crispació. I quan vostè parla de tot això, senyor president, nosaltres li preguntem, i de la informació?, i de l'Administració?, i de la seua gestió? Sap, senyor president, que per una mala gestió la inversió estrangera a Catalunya el 1999...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Curto i Casadó

...ha caigut un 13%...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps; gràcies. Molt honorable president...

El president de la Generalitat

Miri, escolti, com que la primera pregunta vostè me l'ha feta sobre la gestió financera i li he contestat amb paraules de l'Standard & Poor's, que, repeteixo, tenen molta més, diguem-ne, credibilitat que vostè i jo a l'hora de parlar d'aquestes coses, perquè ho fan amb molta més objectivitat, sobre l'acció del Govern ja en parlar el dia que vulguin, perquè ja sabem que és molt llarga, vull dir, és tanta i tan important, i jo crec que, en conjunt, doncs, tan d'acord amb el que hem promès en les nostres campanyes electorals, cosa que abans tampoc no he tingut temps de contestar al senyor Maragall, i ara tampoc a vostè, que crec que, realment, passaríem amb una molt bona nota –el passarem el dia que en el debat de política general hàgim de discutir això.

Però per la resta, li vull dir, tornant al tema de la gestió, que la nostra gestió deu ser prou bona quan, per exemple, tenim més competències i des de més temps que no pas, per exemple, Galícia, que suposo que, per vostè, deu ser d'un exemple quasi perfecte. Resulta que nosaltres tenim un endeutament respecte al PIB inferior al de Galícia –inferior al de Galícia–, o bé que el tenim pràcticament igual que el de Navarra, que vostè sap quin tipus de finançament té, o bé quan li puc dir que, així com hi ha hagut èpoques que realment ens hem endeutat de més de 100.000 i en algun moment quasi 150.000 milions de pessetes, que és veritat, en canvi, en aquests moments, ens estem endeutant per 7.950 milions i tenim l'esperança, tal com van les coses, que podrem arribar, efectivament, a un equilibri pressupostari a partir de l'any, concretament, de l'any 2001.

Per tant, aquesta és la gestió que fem, i aquesta és una bona gestió; que ho certifiquen els números, i que per altra...

El president

Honorable president..., moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la política amb relació a Telefónica i la implantació d'aquesta empresa a Catalunya (tram. 317-00119/06)

La següent pregunta, la formula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds, l'illustre diputat senyor Rafael Ribó. Té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Pujol, jo també li preguntaré sobre una entrevista que ha tingut recentment al Palau de la Generalitat, no pas amb un botiguer, sinó amb el senyor Villalonga. Va ser una entrevista secreta, personal, no pas amb videoconferència com li agrada al senyor Villalonga, de vegades, en les seves reunions, i li demanaria, a banda de les polèmiques que no pertanyen al domini de competències de la

Generalitat, els temes que afecten Catalunya d'aquesta entrevista. Coneixem Lycos-Terra, coneixem Zeleris; però m'agradaria que ens centréssim en el capital públic, i el capital públic es diu Media Park, i a Media Park ja parlem de vora un 30% de participació de Telefónica.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Molt honorable president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Les entrevistes que tinc amb presidents de grans multinacionals tampoc no es fan amb bombos i platerets, vull dir..., perquè no forma part, diguem-ne, del que podríem dir la cultura d'aquest tipus d'entrevistes. Amb el senyor Villalonga he tingut aquesta entrevista, que sí que la vaig tenir, naturalment que sí, com la tinc amb tota aquella gent a través de la qual puc intentar..., pot el Govern de la Generalitat aconseguir inversió a Catalunya del nivell més alt possible, per llocs de treball, innovació, centres de recerca, o bé potenciació d'una empresa que, justament, en aquesta línia que reclama tant, que tinguem més potència en el camp audiovisual..., bé, aquí tenim una empresa: Media Park, i que aquesta empresa a través de la presència de Telefónica es pugui convertir en una empresa que pugui, diguem-ne, fixar-se com a horitzó estar present a tot el món, i sobretot a tot el món de parla espanyola, a mi em fa l'efecte que és un fet positiu, un bon servei, concretament, a l'economia i, fins i tot, a la cultura de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Té la paraula l'illustre senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, vostè té tot el dret d'entrevistar-se amb qui li sembli, però és el president de la Generalitat i, com pot comprendre, fins i tot, qüestions familiars poden afectar la vida pública en les seves entrevistes; això, ho ha de tenir molt present, perquè ha de ser ben transparent.

Jo li pregunto molt en concret sobre una entrevista amb un personatge que, en aquests moments, està a l'ull de l'huracà de moltes polèmiques. No és la primera vegada que vostè s'entrevista amb personatges que estan a l'ull de l'huracà, ni seria la primera vegada que vostè dona suport a un personatge que està a l'ull de l'huracà i després està una mica més enllà de l'ull de l'huracà, fins i tot acaba en situacions molt difícils respecte a la llei. Jo em refereixo, en concret, al que vostè podia parlar en aquesta entrevista sobre una qüestió pública que a més es pot taxar en valor financer.

El seu portaveu, el senyor Mas, ha tingut urgència, en haver entrat aquesta pregunta nostra en el Parlament, a respondre, ja, amb un comunicat que el Govern de la

Generalitat no té res a dir sobre el que succeeix a Telefónica.

Jo demano molt precisament, li demano sobre les inversions de Telefónica en una empresa creada per aquest Govern i que en aquests moments encara té participació pública. Com valora l'operació financera? És pura i simplement el que li demano, i quina transcendència tindrà.

(El president dona la paraula al president de la Generalitat.)

El president de la Generalitat

Bé, dic: la valoro molt positivament, si és això el que vol saber, perquè dona força a una empresa situada aquí, a Catalunya; li dona impuls, li dona potència. Per què no hem de fer això amb Telefónica? Amb un president que, per altra banda, durant molt de temps ens semblava, almenys, que gaudia de tota mena de benediccions, benediccions també per part del Govern central. Bé, per què no ho hem de fer? I per què no hem d'aconseguir que aquí s'instal·li una de les seus de Terra-Lycos? Per què no hem de veure d'aconseguir que hi hagi, doncs, un bon acord entre la Universitat Oberta i Telefónica? Per què no hem d'aconseguir Zeleris? Per què no hem de mirar de reforçar Media Park? Per què, realment, no hem de mirar a veure si Telefónica pot crear a Catalunya un centre de recerca en alta tecnologia?

Tot això, que puc fer, segons sembla, amb el senyor de Tronchetti, de Pirelli; que puc fer, per exemple, amb el senyor Schweitzer, de Renault, que vam anar a veure en Subirà i jo, perquè..., i abans-d'ahir es va veure l'èxit d'aquesta gestió, juntament amb altres gestions que segurament es van fer, per tal que, ara que Nissan pertany a Renault, el nou model, que volien fer a Anglaterra, es fes aquí, i a partir d'abans-d'ahir es fa, concretament, ja, a Montcada i Reixac. Per què, si tenim el contacte amb el senyor Cortina, per Repsol, o tenim el contacte amb la gent de Samsung, que fins i tot els aniré a veure a Corea, per què no hem de tenir contacte amb una empresa que té tanta importància per al desenvolupament de Catalunya, si més no, pel que representa la telefonia, i que, per altra banda, pot tenir tanta importància des del punt de vista de fer inversions d'aquelles que, precisament, se'ns reclamen, d'aquelles que estan a la línia de la nova economia, de les noves tecnologies, de les telecomunicacions? Per tant, no veiem que en això hi hagi absolutament res –absolutament res– a amagar.

El president

Honorable president, se li ha acabat el temps; gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el responsable de l'autorització de la venda de l'empresa Cinet a l'empresa Serviaccso, SA, del Grup Retevisión (tram. 310-00121/06)

La següent pregunta, la formula al Consell Executiu l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera, del Grup Parla-

mentari Popular, a l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, sobre el responsable de l'autorització de la venda de l'empresa Cinet a l'empresa Serviaccso, SA, del Grup de Retevisión. Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor Triadú, el proppassat dia 14 de juny, en una conferència que vostè mateix va fer al Círculo Ecuestre de Barcelona, va manifestar públicament que el Govern de la Generalitat no va donar suport al cercador d'Internet anomenat Olé com a conseqüència de l'escassa visió per part dels parlamentaris i els governants del moment.

La veritat, honorable conseller, és que el seu Govern, el Govern de Convergència i Unió, no només no va donar suport a aquest cercador, sinó que el va regalar a un membre de Cinet, empresa dependent de la Fundació Catalana per a la Recerca, que posteriorment el va vendre a Telefónica per 3.000 milions de pessetes. Senyor Triadú, he repassat els diaris de sessions del moment i no he trobat cap moció, cap proposició no de llei, cap resolució d'aquest Parlament, amb la qual s'obligués el Govern de la Generalitat a desfer-se d'aquest cercador. Per tant, va ser el seu Govern, i només el seu Govern, qui va permetre que l'any 98 Catalunya perdés l'oportunitat de situar-se al capdavant de les comunicacions mundials per Internet.

Qui va ser, honorable conseller, el responsable del Govern que, amb una escassa, per no dir nul·la, visió sobre els efectes que les noves tecnologies de la informació podrien tenir en l'economia i la societat catalana, va permetre o va autoritzar que l'empresa Cinet es desfés del cercador Olé?

El president

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Volia recordar-li que s'adreça al Govern, la seva pregunta, i que, per tant, respondrà qui el Govern cregui oportú, que no sé en aquest cas qui serà. *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Andreu Mas-Colell)

Bé, jo sóc nou en aquestes coses... Ara, sí. Jo sóc nou en aquestes coses i em permetran que contesti la pregunta que se m'havia formulat, que és: qui va ser responsable de la venda de l'empresa Cinet.

L'empresa Cinet, que en el moment de la seva venda no era, no tenia entre els seus actius l'empresa Olé, va ser venuda per qui tocava, que era la Fundació Catalana per a la Recerca, i en particular va ser aprovada pel seu Patronat, que era la instància superior a aprovar-ho. La seva venda va ser aprovada a la sessió del 23 d'octubre del 97, va ser venuda el 7 d'agost del 98; la venda va ser ratificada el 18 de setembre del 98, la venda va ser intermediada per Coopers & Lybrand per part de la Fundació Catalana per a la Recerca i per Andersen Consulting per part de Retevisión, i fou venuda per 300 milions de pessetes, amb un preu que s'hi va arribar

amb un índex que depenia del nombre de clients, del nivell de consum, de la facturació i tresoreria. M'he mirat aquesta operació; sembla una operació que no veig particularment complicada; fins i tot, si m'ho pregunta, em sembla que aquesta empresa es va vendre a molt bon preu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. L'il·lustre diputat, per repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Vostè diu avui, senyor conseller, que la Fundació Catalana per a la Recerca va desenvolupar..., o que Olé va ser desenvolupada per personal vinculat a l'empresa Cinet, i que van desenvolupar aquest projecte de manera independent a la pròpia empresa. Malauradament, fa quatre mesos, el conseller de Presidència, en una resposta a aquest diputat, deia concretament que l'empresa Cinet va desenvolupar el cercador Olé, per tant, senyor conseller, jo no sé qui és que diu o no diu la veritat, si la Fundació Catalana per a la Recerca, si el conseller de la Presidència d'aleshores, però el que sí que sabem és que l'estreta visió del Govern de Convergència i Unió, i, més concretament, dels titulars dels departaments de la Presidència, d'Economia i Finances i d'Indústria i Energia, com a representants del Govern de la Generalitat en el Patronat de la Fundació Catalana per a la Recerca, ha provocat que Catalunya hagi perdut una oportunitat d'or per situar-se al capdavant d'una indústria internacional creixent. El seu Govern, honorable conseller, es va desfer d'Olé perquè aquest cercador d'Internet, tan català com l'escudella, com el pa amb tomàquet o la sardana, utilitzava com a idioma el castellà. A nosaltres, senyor conseller, ens preocupa, i molt, que el seu Govern hagi desaprofitat l'oportunitat històrica d'un negoci que ha arribat a aconseguir una capitalització en borsa d'1,7 milions de pessetes.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Gràcies.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per contestar, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Sí, li repeteixo que l'empresa Cinet, quan es va vendre, no tenia Olé entre els seus actius. Tothom sap que Olé no va acabar a Retevisión, i Cinet es va vendre a Retevisión. Efectivament, Olé es va independitzar, d'alguna manera, abans de la venda de l'empresa Cinet. Olé hauria acabat, en qualsevol cas –en qualsevol cas–, en

una empresa a l'estil Telefónica, perquè aquesta és la llei del mercat de telecomunicacions. Si no hagués sigut Telefónica hauria sigut una altra. Evidentment, m'atreveixo a pensar que si en aquell moment s'hagués sabut el que sabem *now*, el que sabem ara, aquesta venda s'hauria fet mantenint una participació, i li puc ben assegurar que si mai hi han altres vendes de la Fundació Catalana per a la Recerca –i, de fet, ara s'està pensant, sé que s'està pensant a vendre l'empresa Nominalia–, això es farà mantenint un interès en aquesta, perquè...

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives als convenis entre Ferrocarrils de la Generalitat i el Govern de Cuba (tram. 310-00123/06 i 310-00124/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre la venda de diverses unitats de material mòbil de Ferrocarrils de la Generalitat al Govern de Cuba. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies, senyor president. Agruparem, si ho considera escaient, les preguntes 7 i 8, que fan referència a la mateixa matèria.

El president

Molt bé.

El Sr. Rull i Andreu

L'empresa Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya està prioritzant de manera constant i sistemàtica la millora del servei als usuaris. Aquest increment d'eficiència queda perfectament palesat amb la millora de les diverses línies que explota, i n'és un cas molt emblemàtic la línia del Vallès, el metro del Vallès i el metro del Baix Llobregat. Això és una constatació. Però, paral·lelament a aquesta actuació interna, a nivell de Catalunya, l'empresa Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya ha obert altres àmbits, i en la línia de cooperació internacional, ara fa tres anys, es va iniciar tot un seguit de tractes amb Unió de Ferrocarrils de Cuba. Així, l'any 1997, arran de la renovació de la flota dels ferrocarrils, justament de la línia del Vallès, es va realitzar un contracte amb Unió de Ferrocarrils de Cuba pel qual es venien vuit unitats del tipus 400. La col·laboració, tanmateix, no es va cloure aquí, sinó que hi han hagut altres tipus de col·laboració, com un conveni de formació, especialment adreçat al personal cubà que ha d'explotar aquestes unitats. La pregunta del Grup Parlamentari de Convergència i Unió es planteja en els següents termes: com valora el Consell Executiu

les dues iniciatives, tant aquesta venda d'aquestes unitats dels Ferrocarrils de la Generalitat, per una banda, com el conveni de formació, d'orientació del personal cubà que ha d'explotar aquestes unitats?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Pere Macias i Arau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, la valoració del Govern no pot ser més positiva per moltes circumstàncies. En primer lloc, perquè Ferrocarrils de la Generalitat es tracta d'una empresa pública, però, a la fi, una empresa, i, per tant, té l'obligació de rendibilitzar al màxim els seus actius, fins al punt que, en el moment en el qual deixin de ser ja útils per a la vida activa en la nostra xarxa, d'alguna manera, puguin prestar servei en algun altre lloc. I des d'aquest punt de vista, aquestes unitats, que diem tècnicament les tipus 400 però que són les populars «granotes», com vostè i els usuaris dels Ferrocarrils de Sarrià saben molt bé, van quedar fora de servei, però, com que la feina de conservació que fan la gent dels nostres tallers és molt positiva, estaven en perfecte estat per poder continuar prestant servei, i, des d'aquest punt de vista, es va buscar la possibilitat de donar-los utilització en un altre lloc. Es va trobar la possibilitat de vendre'ls als ferrocarrils cubans, i efectivament, així es va fer. Van estar venudes, primer de tot, vuit unitats amb un cost de 315 milions de pessetes, que han estat cobrats íntegrament; posteriorment, se'ls van vendre recanvis per valor de 4 milions, i un segon paquet de recanvis, que era ja tot el que ens quedava, ha estat venut aquest últim mes per un valor de 130 milions de pessetes.

Aquesta és, jo diria, una part de la política de l'empresa, que pensa, com a bona empresa, de rendibilitzar fins al final els seus actius, tot i que estiguessin, de fet, totalment amortitzats, i l'altra, jo crec que és una política d'empresa però també una política de govern. Des d'aquest punt de vista, l'anterior conseller de Presidència, i jo mateix, i el secretari d'Estat per la Cooperació i l'ambaixador de Cuba a Espanya van signar un conveni de col·laboració, emparat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional, que va portar la major part d'aquest conveni –la resta ho va fer el Govern de la Generalitat–, per fer possible uns cursos de formació que tècnics de ferrocarrils van impartir a Cuba mateix, però que van tenir una segona etapa en què es van també fer unes pràctiques per part de tot el personal de ferrocarrils cubans que els havia fet, que van tenir lloc aquí, a casa nostra. No cal dir que crec que aquesta és una política de cooperació internacional d'un gran relleu, i la importància que té la mostra que el mateix ministre –exministre– Rafael Arias Salgado va ser qui, per invitació expressa del Govern de la Generalitat, i, com que ell estava a Cuba, va fer la cloenda d'aquests cursos amb un ampli ressò a tota la premsa de Cuba i, especialment de l'Havana.

Per tant, jo diria que és positiu des del punt de vista de la cooperació internacional que el Govern de la Generalitat pot fer, però encara és més positiu perquè el nostre personal, doncs, veu amb això oportunitats que, des del punt de vista professional, els enriqueixen de manera molt positiva. Per tant, senyor diputat, senyores i senyors diputats, el Govern valora molt positivament això, que, d'altra banda, ha resultat amb un saldo de 524 milions positius per a l'empresa, el qual s'ha destinat a disminuir el deute, i ha significat això, ha representat una disminució del 10% del deute que tenia l'empresa, l'endeutament que tenia l'empresa a data d'avui, que m'imagino que també és una notícia molt positiva, des del punt de vista de les finances, ja no de Ferrocarrils de la Generalitat, sinó de les finances de l'Administració.

Per tant, continuarem per aquestes línies; això ens ha obert també possibilitats de cooperació. La mateixa Agència Espanyola de Cooperació ens ha demanat que seguim col·laborant amb ells amb altres missions a altres països de Sud-amèrica, i l'únic que el Govern pot fer és encoratjar a l'empresa de Ferrocarrils de la Generalitat perquè segueixi per aquest camí –ho repeteixo– tan positiu que s'ha endegat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula... (Pausa.) No hi ha pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre les obres de construcció del nou edifici judicial de Puigcerdà (Cerdanya) (tram. 310-000126/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Eudald Casadesús, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre les obres de construcció del nou edifici judicial de Puigcerdà. Té la paraula.

El Sr. Casadesús i Barceló

Sí, gràcies, senyor president. Honorable consellera, com vostè sap, una de les necessitats de la Cerdanya, i concretament del municipi de Puigcerdà, era la construcció d'un nou edifici judicial. Conscients d'això, aquesta obra tan necessària es va tirar endavant, però, pel que sembla, en la seva construcció s'ha produït, s'està produint un cert retard. Concretament, m'agradaria conèixer per què s'ha produït aquest retard, quan hi ha previst acabar aquesta infraestructura tan important i quan hi ha prevista la seva inauguració, i, al mateix temps, quina inversió ha representat fer-la.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller..., consellera, perdó.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, el nou edifici judicial de Puigcerdà té una història molt llarga. Comença fa vuit anys i acaba ara, i acaba amb un bon final, però, realment, ha tingut una història llarga quant a la recerca del local adequat, del solar, de l'edifici, i al final, l'any 97, l'Ajuntament ens va cedir un solar i l'any 98 vam adjudicar les obres. Obres que havien d'estar en deu mesos, onze, i n'han trigat vint, n'han trigat vint perquè hi han hagut problemes importants de climatologia i, sobretot, uns problemes tècnics sobrevinguts en el subsòl, en el subsòl, just, del solar de l'edifici per un excés d'acumulació d'aigua. Això ha fet que es retardés molt l'obra, però en aquest moment podem dir que a finals del mes de juliol quedarà enllestida i que a primers de setembre podrà començar a funcionar ja el nou edifici judicial de Puigcerdà, que tindrà cabuda per a un segon jutjat i que, en principi, té una superfície de 1.200 metres quadrats, i el cost de les obres haurà representat uns 130 milions de pessetes. La història haurà acabat bé i, per tant, el convido, com convido els diputats de la Cerdanya i els diputats de Girona, a la seva inauguració, que serà molt properament.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera. (*Pausa.*) No repregunta l'il·lustre diputat.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris utilitzats pels representants dels departaments de la Generalitat en les comissions de seguiment dels convenis comarcals, per a escollir entre les ofertes presentades (tram. 310-00091/06) (retirada)**

La següent pregunta ha estat retirada, la número 10.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre les raons que justifiquen l'explosió controlada d'un vehicle aparcant prop del Palau de la Generalitat (tram. 310-00092/06)**

I, per tant, passem a l'11, que formula l'il·lustre diputat senyor Joan Ferran, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre les raons que justifiquen l'explosió controlada d'un vehicle aparcant prop del Palau de la Generalitat. Té la paraula.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, la premsa va recollir, no sense una certa ironia, que un cotxe Audi 3 hagués estat explotat a l'aparcament que hi ha just al Palau de la Generalitat. Tinc aquí el retall, que vostè podrà recordar, i nosaltres volíem preguntar-li la següent qüestió: si és habitual que es faci aquest tipus d'actuacions i si vostès, en aquest cas, van exhaurir tots els camins, totes les investigacions, tots els passos ne-

cessaris per no haver de recórrer a una mesura d'aquestes característiques.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Sí, gràcies, senyor president. Sortosament, no és freqüent que passin aquestes coses, però també és cert que no és ni la primera, ni la segona vegada que ha succeït. Com vostè sap, hi han una sèrie de perímetres de seguretat al voltant d'uns edificis, en aquest cas del Palau de la Generalitat, a més, correctament senyalitzats, en el sentit que és zona de seguretat, prohibit absolutament tot tipus d'aparcament, i en aquest cas, doncs, li puc garantir que es van exhaurir absolutament tots els mecanismes que s'havien de fer per esbrinar qui és el titular d'aquest vehicle, i al mateix temps, quan es va produir, doncs, l'explosió controlada, perquè així ho van aconsellar els tècnics, es va fer, doncs, amb el corresponent manament del jutjat de guàrdia.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Senyor diputat, pot repreguntar.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies per la seva resposta, senyor conseller, però permeti'm que li digui que es fa difícil d'entendre, en ple segle XXI, que els elements de vigilància, que les càmeres que es poden posar, les càmeres de televisió que es poden posar, els mecanismes d'un ordinador, que teclegeu una matrícula i immediatament et diu el nom de l'usuari o del propietari, no els permetessin trobar, en un espai de temps raonable, qui era aquesta persona, què feia allí, com localitzar-la, etcètera, etcètera.

Ens dona la impressió que, de seguir fent les coses així, i vostè em diu que no és la primera vegada que passa, i en un perímetre de seguretat com el que vostè em planteja..., cregui'm que se'ns fa realment difícil entendre que puguin succeir coses d'aquest tipus. De totes maneres, busquem-li el cantó positiu: Barcelona, si continuem d'aquesta manera, entre les persecucions del senyor Artur Mas, que ara ens explicarà la il·lustre diputada Carme Figueras, i les explosions controlades, doncs, podrem obrir una línia d'esports d'aventura a la ciutat que, segurament, portarà molts de turistes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Honorable conseller...

El conseller d'Interior

Lamento, senyor diputat, que s'ho prengui amb ironia, aquests temes de seguretat. Com és obvi, es va teclejar en els ordinadors, i el primer que va aparèixer és que aquesta matrícula corresponia a una empresa de lloguer de vehicles. Es va parlar amb l'empresa de lloguer de

vehicles, i aquesta empresa de lloguer de vehicles va dir que s'havia cedit aquest vehicle a una empresa de rènting. A partir d'aquí, l'empresa de rènting ja no va saber donar qui era el titular del vehicle, per tant, raons de més per fer el que es va fer. Res més.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la fugida a alta velocitat pels carrers de Barcelona i de Santa Coloma de Gramenet del conseller d'Economia, Finances i Planificació (tram. 310-00093/06)

Té la paraula, per a la següent pregunta, la il·lustre diputada, senyora Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la fugida a alta velocitat pels carrers de Barcelona i de Santa Coloma de Gramenet del conseller d'Economia, Finances i Planificació.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Mas, lamento espatllar-li el dia, ja sé que anit va rebre el suport de molts dirigents territorials del seu partit i que avui deu ser per a vostè un bon dia, però la dinàmica parlamentària sembla que tingui més semàfors en vermell que els carrers de la ciutat de Barcelona, i una pregunta entra el dia 4 d'abril no arriba al Ple fins al dia d'avui.

El passat 31 de març hi havia una reunió a Barcelona entre una delegació de Convergència i Unió –vostè, conseller Mas, el senyor Sánchez Llibre i el senyor Trias– i una delegació del Partit Popular –els senyors Rato, Folgado i Costa– per parlar del suport del Grup de Convergència i Unió a la investidura del senyor José María Aznar. Aquesta reunió ja no interessa ningú, un cop desvetllada la gran incògnita del vot d'investidura, però es veu que en aquells moments vostè, conseller, ho va considerar un assumpte de vital importància per al seu grup polític, i, com si d'una gran qüestió d'estat es tractés, va considerar que era tema de vida o mort que els nois de la premsa no esbrinessin on es reunien les dues delegacions.

Per escapar dels periodistes, que des de la sortida de la Conselleria van seguir la delegació de Convergència i Unió, el seu cotxe oficial, senyor Mas, va protagonitzar una carrera a tota velocitat en un dia de pluja, saltant-se semàfors i circulant, en diverses ocasions, pel carril de direcció contrària pels carrers de Barcelona i de Santa Coloma de Gramenet.

No creu, senyor Mas, que un conseller de la Generalitat hauria de donar exemple i anar molt en compte a complir la llei?

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora diputada, no es preocupi, no s'intranquil·litzi, perquè vostè espatllar no espatlla quasi mai res, per tant, avui tampoc espatlla absolutament res que sigui positiu.

Dit això, permeti'm que li digui algunes coses sobre això. Primer: vostè ha esmentat, si no ho recordo malament, en aquesta primera intervenció, que hi havia el senyor Rato; no hi era. Si tota la seva perspicàcia i certesa és aquesta, anem malament, perquè el senyor Rato, simplement, no hi era. Per tant, no sé si..., no sé si aquesta perspicàcia està molt afinada o no.

Deixi'm dir-li també que vostè tampoc hi era; vostè, senyora Figueras, tampoc hi era; no hi era..., si no em falla la memòria; vaja, jo crec que vostè no hi era, i com que no hi era potser podríem dir allò que col·loquialment es diu: que em sembla que toca una mica d'oïdes, perquè això de la fugida a alta velocitat no sé d'on ho ha tret; però com que vostè no hi era, i suposo que no ho pot comprovar, i, en canvi, jo sí, li puc dir, amb tota rotunditat, que d'alta velocitat res de res.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Il·lustre senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Saltar-se semàfors, senyor Mas, circular en direcció contrària..., i, miri, això de l'alta velocitat, jo no m'ho invento; n'hi ha testimonis, senyor Mas, i no posi aquesta cara perquè ha de saber, senyor Mas, que vostè no està fent ara una roda de premsa i dient el que vol a la premsa: vostè està al Parlament de Catalunya, i contesta preguntes a una diputada, i té l'obligació de contestar sempre la veritat, i el Parlament té mecanismes, si no es diu sempre la veritat, per esbrinar aquesta veritat. O sigui que amb això, senyor Mas, no hi jugui.

I a mi no m'intranquil·litza, a mi tant me fa qui hi havia, si hi havia senyor Rato o no hi havia senyor Rato; a mi el que em preocupa, senyor Mas, i el que em costa d'entendre és com vostè es pot considerar amb el dret de fer ús dels carrers, segons la seva voluntat, i de posar en perill la vida de terceres persones, per més conseller d'Economia o futur candidat que vostè sigui.

El president

Senyora diputada, gràcies. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí. No sé per què dubta del que jo li dic, no ho acabo d'entendre. Si vostè mereix respecte per ser contestada, jo dec merèixer –suposo–, com a diputat del Parlament de Catalunya, el mateix respecte per ser cregut. Per tant, aquesta insinuació que vostè fa, que jo no estic dient la veritat, potser també l'haurà de provar vostè –potser–, perquè jo li insisteixo –i, a més a més, li dic

sense cap mena de «retranca», en absolut— que no hi va haver excés de velocitat, almenys que jo en sigui conscient. Escolti, potser sí que si la velocitat està controlada a seixanta i anàvem a seixanta-cinc, potser jo no ho vaig poder apreciar, però li asseguro —li asseguro— que això no va ser així de cap manera, primer, perquè hi havia un trànsit molt dens aquell dia —primer—, i, segon, perquè, normalment, els cotxes de la Generalitat, per la ciutat de Barcelona, circulen a la velocitat normal, i aquell dia va ser exactament el mateix. Vostè insisteix a saber què va passar. Doncs, miri, jo aquell dia només vaig fer un encàrrec al conductor —només un—: li vaig demanar que ens entretinguéssim durant tota l'estona que calgués perquè, no nosaltres...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Consell Executiu sobre la manera en què circulava el vehicle oficial del conseller d'Economia, Finances i Planificació pels carrers de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet el dia 31 de març (tram. 310-00094/06)

La següent pregunta, també la formula la il·lustre diputada Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes — Ciutadans pel Canvi, sobre la manera en què circulava el vehicle oficial del conseller d'Economia, Finances i Planificació pels carrers de Barcelona i Santa Coloma de Gramenet el 31 de març. Té la paraula.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. I, miri, li he fet abans una pregunta al senyor Mas i no me l'ha contestada, i demano l'empara del president, si no em contesta, perquè jo li he preguntat al senyor Mas si el seu cotxe oficial va saltar-se els semàfors en vermell i si va circular en direcció contrària, i si en algun moment va tenir, va fer excés de velocitat. I, senyor Mas, vagi en compte; ja li he dit: hi han imatges de la seva fugida i n'hi ha testimonis, i ja li he dit que està al Parlament de Catalunya. Jo estic complint la meua obligació i estic fent referència a uns articles publicats a dos diaris —*El Periódico* i *El País*— de difusió nacional, i firmats, i firmats per periodistes, periodistes alguns que van estar i que han parlat amb testimonis que van estar darrere del seu cotxe.

I la veritat, senyor conseller, vol dir que no hauria estat molt més fàcil —molt més fàcil— contestar educadament a la premsa: no hi ha res a declarar, o dir: avui no toca, com diu el senyor Pujol tantes vegades, que no pas fer el que va fer en un dia de pluja: anar a alta velocitat per Barcelona —perquè això és el que diuen els periodistes, i no un, sinó diversos— i saltar-se semàfors. I contesti, senyor Mas, si el seu cotxe es va saltar semàfors en vermell o no se'ls va saltar, perquè les lleis valen per a tothom: per a un conseller de la Generalitat i per a qualsevol ciutadà de Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Sí. Li acabo d'explicar allò que ha quedat interromput. Nosaltres, des del Govern, no teníem cap mena de recança que es conegués aquesta reunió, absolutament cap, ni una —estàvem disposats que aquesta reunió fos filmada, fos gravada, fos explicada, el que calgués—; el que passa és que en una reunió, normalment, hi ha dues parts, i la part que venia, que en aquest cas era la part que representava el Govern central, no tenia —per les raons, doncs, que siguin, que nosaltres tampoc vàrem poder esbrinar amb tota exactitud— cap interès, ni cap voluntat de celebrar aquella reunió si havia de ser en presència dels mitjans de comunicació, als quals, senyora Figueras, es va dir que, en aquella reunió, no hi eren convidats; se'ls va dir per activa i per passiva, tant és així que es va haver de canviar, fins i tot, la seu en què es celebrava la reunió, perquè els mateixos mitjans de comunicació no van fer, diguem-ne, cas d'aquesta recomanació amable, molt amable, que se'ls va fer d'una forma constant; tant és així que es va haver de canviar —hi insisteixo— la seu de la reunió.

Si haguéssim permès que els mitjans de comunicació haguessin descobert, per dir-ho així, la nova seu de la reunió, aquella reunió no s'hauria pogut celebrar. I jo suposo que, com a diputada al Parlament, acceptarà que també, en alguns moments, els representants polítics tenim dret a una certa intimitat, sobretot si ho reclama una de les parts, a una certa discreció per poder celebrar una reunió d'aquestes característiques.

Dit això, li insisteixo: no hi va haver alta velocitat, cregui'm; no sé si hi va haver algun semàfor saltat en vermell, ho desconec. Jo anava treballant, tranquil·lament, en el cotxe, com faig sempre, perquè no hi havia, absolutament, cap sensació de perill. Evidentment, vostè pot creure el contrari, és molt lliure de pensar el que cregui, però li dic tot això amb la màxima sinceritat.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. La il·lustre diputada, per repreguntar...

La Sra. Figueras i Siñol

Miri, senyor Mas, vostè diu que no sap si es va saltar algun semàfor: a aquestes alçades ja ho hauria de saber, perquè el seu conductor sí que ho ha de saber, i, en tot cas, tampoc m'ha contestat la tercera pregunta, si va circular el cotxe en què vostè anava per carril contrari, perquè, a més a més, no és veritat que tota l'estona vagin anar pel centre de Barcelona. Hi va haver un diari que va explicar ben bé quin va ser l'itinerari: van anar per les rondes i van anar per les zones industrials, van anar per zones industrials i van anar per zones per on es podia córrer.

Vostè ha de contestar això i, si no ho contesta, demano l'empara del president del Parlament. Vostè va posar en perill la vida de terceres persones, i això no es pot fer,

i la llei no es pot infringir; només es pot infringir la llei quan es busca un bé superior, que és el de salvar la vida d'algu, o si el perseguís un comando terrorista, llavors es podria entendre, però aquest no era el cas: el perseguien uns periodistes que després van ser felicitats, els de televisió catalana, de TV3, van ser felicitats pel mateix director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per perseguir-lo.

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps. Honorable conseller...

El conseller d'Economia, Finances i Planificació

Jo ja l'hi he contestat. Suposo que queda una última pregunta per contestar, que és la de la direcció contrària, i li dic exactament igual que en el cas del semàfor: com que jo no estava atent al que s'estava fent i no tenia cap sensació que hi hagués cap mena d'alta velocitat, doncs, no sé si en algun moment hi va haver alguna circumstància d'aquestes o no; no ho sé; simplement, no ho sé, i, per tant, ja l'hi contesto; el que passa és que potser no li contesto el que a vostè li agradaria sentir, però jo ja li contesto: que no ho sé.

El president

Senyor conseller, s'ha acabat el temps. Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre el pla d'inversions per a garantir la recuperació de les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre de 1993 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí (Alt Penedès) (tram. 310-00097/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre el pla d'inversions per garantir la recuperació de les zones afectades per l'incendi produït el 13 de setembre del 93 als municipis de Mediona, Sant Quintí de Mediona i Font-rubí, a l'Alt Penedès. Té la paraula.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. La meua pregunta va amb relació a conèixer les inversions que preveu el Consell Executiu i les actuacions que preveu el Consell Executiu en relació amb les zones afectades per l'incendi del 13 de setembre de l'any 1993.

L'any 94, el juliol de l'any 94, es va declarar com a zona d'actuació urgent la zona incendiada d'aquests tres municipis. Aquest pla d'acció va finalitzar l'any 99 i, segons consta en resposta del conseller de Medi Ambient, senyor Felip Puig, a aquest diputat, doncs, es van fer unes inversions que, evidentment, disten molt de les previstes inicialment en el programa d'acció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, senyor diputat, en una resposta que vàrem efectuar a una pregunta seva del dia 8 de febrer, contestada i substantiada per escrit el 7 de març, l'informàvem de les actuacions que es van endegar l'any 94, a través d'aquest Decret de declaració de zona d'urgent actuació, pels incendis de la comarca de l'Alt Penedès i que comprenien les zones de Font-rubí, 140 hectàrees, de Mediona, 376 hectàrees, i de Sant Quintí de Mediona, amb 359 hectàrees més.

Posteriorment, es va redactar el projecte d'aquesta zona d'actuació urgent, que va sortir a informació pública i que incloïa un pla d'actuacions destinat a garantir la recuperació de la coberta vegetal dels sòls, evitar l'erosió i planificar la prevenció d'incendis, així com un pla de finançament, estimat inicialment en 140 milions de pessetes i desglossat en cinc anualitats, de 20, 25, 30, 35 i 35 milions de pessetes, des de l'any 94 a l'any 98.

El Pla d'actuació no comença a desenvolupar-se fins a l'any 95, quan es fa ja evident que una bona part de la regeneració de la zona s'havia efectuat de manera natural; es va estructurar aquest Pla en nou àrees, i es van destinar, exclusivament, només 13,5 milions de pessetes per recuperar setze hectàrees de coberta vegetal i per arranjat 11 i escaig, 11,8 quilòmetres de camins per a prevenció dels incendis.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. En tot cas, abans m'he oblidat de demanar-li de poder acumular les dues preguntes, si m'ho autoritza...

El president

No, perquè només n'hi cap una.

El Sr. Labandera Ganachipi

Bé. Doncs, miri, senyor conseller, he estat llegint i revisant el Programa d'actuació que es va realitzar en el seu dia, i amb relació a les accions biològiques que s'havien previst, vostè contesta que s'han treballat i s'han reforestat tres hectàrees, però en el Pla d'actuació els tècnics recomanaven la reforestació de 877 hectàrees. Voldria saber què ha passat en aquest sentit.

Quant a les accions amb relació a la hidrologia, que vostè contesta que s'han fet algunes accions per evitar l'erosió, es recomanava per part dels tècnics la realització de dics i murs de contenció, obres transversals per evitar possibles desbordaments en cas de pluges aigües avall. Què s'ha fet en aquesta matèria? Aquí es parla-

va de 20 milions de pessetes d'inversió anual durant cinc anys.

I, quant al tema de prevenció d'incendis, senyor conseller, també em contesta que s'ha fet alguna de les accions, però encara queden, per exemple..., no em contesta vostè quantes àrees de tallafocs s'han fet, quina ha estat l'elecció i distribució de les espècies, si s'han restaurat o no els pous o les fonts i si s'ha adequat o no un sistema que permetés «repostar» els camions en cas d'incendi, tenint en compte que també preveïen els tècnics una inversió anual mitjana de 3,5 milions anuals –vol dir que durant cinc anys serien 16 milions. Evidentment, senyor conseller, vostè ha de coincidir amb mi que 13 milions, malgrat que hi hagi hagut una gran optimització de recursos propis...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...de la Conselleria, són pocs, i amb diferència, amb relació als 140 milions que s'havien previst.

El president

Gràcies. Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient

Gràcies, senyor president. Té raó el senyor diputat: existeix una diferència entre el que es va planificar inicial i el que es va executar amb posterioritat. El motiu és el que li he explicat abans: es van analitzar prèviament les repercussions que havien tingut aquells incendis en una primera estimació, però després, en el moment de començar a desenvolupar el Pla d'actuacions, es va ja adonar que s'havia produït i que s'estava produint una regeneració i una recuperació natural que feia innecessària en determinades àrees la intervenció prevista. És aquest el motiu pel qual es va actuar prioritàriament només en dues àrees, a l'àrea 1 i a l'àrea 5, previstes en el Pla d'actuació, es van fer aquestes recuperacions de setze hectàrees de coberta vegetal, quan a l'inici es pensava que caldria fer-ho en vuitanta-quatre, però només es va haver d'actuar en aquestes hectàrees, així com també, per a la prevenció d'incendis i per a facilitar l'accés a la zona afectada, es van arranjar aquests dotze quilòmetres de camins.

De tot això...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies.

Projecte de llei de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya (tram. 200-00002/06)

Acabat el capítol de preguntes al Govern, comencem ja pròpiament el primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de llei de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa per part del Consell Executiu l'honorable conseller de Governació i Relacions Institucionals, honorable senyor Josep Antoni Duran i Lleida.

El conseller de Governació i Relacions Institucionals (Sr. Josep Antoni Duran i Lleida)

Senyor president, senyores i senyors diputats, d'acord amb l'esmentat article del Reglament del Parlament de Catalunya per part del president, passo tot seguit a presentar breument, en nom del Consell Executiu i com a conseller responsable de les relacions amb el Parlament, per absència del conseller d'Indústria, que es troba de viatge oficial, el Projecte de llei de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya.

Vostès saben millor que jo, en tant que no era membre d'aquesta cambra, que el juny del 98 els grups parlamentaris de Convergència i Unió, del Partit dels Socialistes de Catalunya, Partit Popular i Esquerra Republicana varen presentar una proposició no de llei sobre l'elaboració d'un projecte de llei per regular la publicitat dinàmica. La publicitat dinàmica, com vostès saben també, és aquella modalitat de publicitat en què el contacte directe amb els consumidors té major rellevància, ja que es practica tant en zones com en espais de domini públic i és utilitzada amb major freqüència que no pas la resta.

La publicitat, per tant, dinàmica de la qual és objecte la seva regulació..., aquesta Llei té especial incidència –Projecte de llei– en el medi ambient, per la utilització de determinats materials, pel seu suport, i també per la contaminació i brutícia que pot produir en l'entorn, si es produeix d'una manera desordenada.

D'una altra banda, aquest tipus de publicitat afecta els ciutadans d'una manera també molt directa, en tant que envaeix carrers i espais públics, i fins i tot espais privats, la qual cosa fa que hagin de ser tinguts en compte i respectats els drets dels ciutadans que no volen, que no desitgen rebre aquest tipus de publicitat, per tal, en definitiva, d'evitar-ne la invasió d'actuacions, en aquest sentit, no desitjables per ells.

La Generalitat de Catalunya disposa, com vostès saben, senyores i senyors diputats, d'acord amb l'article 9.30 de l'Estatut d'autonomia, de competències exclusives en matèria de publicitat, sens perjudici també, tal com estableix l'Estatut, de les normes dictades per l'Estat per a sectors i mitjans específics. La publicitat, com a mitjà de comunicació massiva d'informació, té diverses modalitats, i calia, consegüentment, una regulació específica per ordenar la conducta i les pautes amb les quals s'ha de dur a terme aquesta activitat en el cas de la publicitat dinàmica.

Aquest Projecte de llei tracta de racionalitzar el dret a l'exercici d'una activitat econòmica, legítima, que suposa la comunicació duta a terme per persones físiques i jurídiques, públiques o privades, adreçada a promoure la contractació de béns o serveis, amb la utilització preferent, per a la seva pràctica, de zones de domini públic, vies, espais lliures, també públics, i zones privades de concurrència o d'ús públic.

Aquesta publicitat dinàmica té diverses modalitats: la manual, el repartiment domiciliari de publicitat, la publicitat mitjançant l'ús de vehicles, la publicitat oral, la publicitat telemàtica; en definitiva, per tant, el Projecte de llei contempla tant activitats publicitàries tradicionals com aquell tipus d'activitats publicitàries derivades de l'aplicació de noves tecnologies de comunicació i defineix, en qualsevol cas, el contingut de cadascuna d'elles.

Hi ha una característica comuna d'aquest tipus de publicitat que val la pena remarcar, que és el contacte directe, al qual ja feia referència abans, amb el ciutadà i la possible, en conseqüència, generació de molèsties, generació de disturbis, que van estar en l'origen de la sensibilitat dels poders públics i, de ben segur, de les iniciatives parlamentàries, ja esmentades a l'inici de la meua intervenció, per regular aquesta activitat.

Arran, per tant, de la Proposició no de llei esmentada al principi, la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme va donar el suport quasi unànime a l'aprovació d'una resolució que instava el Govern a elaborar un projecte de llei per a regular aquest tipus de publicitat. És ben cert que aquesta instància al Govern es produí en l'anterior legislatura, però, tot i que, òbviament, el Govern, consegüentment, ha trigat més del previst, no cal que expliqui a aquesta cambra, per ser sobrerament coneguts, els motius que, fonamentats en el calendari electoral, han motivat i justificat, si m'ho permeten les senyores i senyors diputats, el retard en la presentació i tramitació consegüent d'aquesta iniciativa del Govern.

En qualsevol cas, avui arriba al Ple, arriba el Dictamen de la Comissió que va analitzar i esmenar el text de la Llei; es tracta d'una llei àmpliament reivindicada pels ajuntaments també –i val la pena deixar-ne constància–, i, per tant, es congratula el Govern i es congratula aquest conseller enormement, al temps que agraeix a tots els grups parlamentaris, a les senyores i senyors diputats que han tingut una intervenció directa o indirecta en la seva tramitació, l'esperit de consens que l'ha envoltat, ja que, en ser una llei que haurà de ser aplicada principalment pels ens locals, calia també aquest ampli acord.

Confio, per tant, que aquest consens sigui premonitori de la utilitat de la Llei, a tots els nivells de les diverses administracions implicades, i que permeti a la vegada –i amb això acabo– compatibilitzar l'activitat publicitària, legítima com a iniciativa econòmica, amb els drets dels ciutadans sobre tant la qualitat de l'entorn i el medi ambient com el mateix a no rebre, quan no es desitja, aquesta publicitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. No hi han esmenes reservades i, d'acord amb els antecedents, els grups han demanat de posicionar-se abans de la votació. I en aquest sentit té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, tinc l'honor de presentar en nom del meu Grup, Iniciativa per Catalunya, el posicionament davant del document de la Llei de la publicitat dinàmica a Catalunya, que es porta a consideració de la cambra. Una llei que hem treballat en Comissió amb la resta dels grups, una llei que hem convingut que era necessària i molt convenient per a la qualitat de vida de les nostres ciutats i per al vincle que establim les persones entre nosaltres mateixos i el medi ambient, i el territori. En definitiva, hem fet un treball sobre una matèria que estava amb un buit legislatiu, de manera que a partir d'ara no podem dir el mateix si és que aprovem –com espero i desitjo– el document que portem aquí a sobre la taula.

Però abans d'entrar en el fons de la qüestió vull aprofitar aquest moment per manifestar una opinió molt sentida pel nostre Grup: el Parlament ha d'augmentar la seva tasca de presentar més lleis, perquè hem de reconèixer que ens manca un treball més fecund en aquesta direcció.

Anem a veure. Hem tingut la sort, senyories, d'inspirar-nos en una llei ja feta, que ja funcionava a les Illes Balears; ho haig de dir en honor a la veritat i com a reconeixement d'un treball previ. Inspirar-nos, dic, però no parlem de plagis, perquè hem sabut enriquir-la amb tota una sèrie de mesures i noves disposicions que mancaven al text de les Illes Balears.

Vull deixar constància d'un grapat petit de qüestions de desigual importància per a aquesta cambra, però que a un servidor, nou en aquestes tasques de legislar, li han satisfet molt de veres: en primer lloc, pel fet de debatre monogràficament amb persones amb les quals no havia dialogat mai sobre aquests temes; en segon lloc, hem anat transformant tot un seguit d'esmenes –que, si no m'erro, passaven de la cinquantena– en transaccionals i en acords, cosa que demostra el considerable esforç de síntesi que hem fet. Parlo de síntesi, no de «pasteig», una síntesi treballada article per article i que, de ben segur, es valorada també pels meus col·legues de Comissió. En resum, podríem dir que hem establert un itinerari de discussió que anava construint el consens que avui portem a ses senyories. I també avui, ara, tinc la satisfacció d'haver escoltat el senyor conseller, el senyor Duran, que m'ha fet oblidar, feliçment per a mi, el senyor Subirà.

De manera molt ràpida, explicaré els trets... –me n'ha fet oblidar positivament, vull dir–, de manera molt ràpida explicaré, en un minut, els trets més significatius d'aquesta Llei.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És respectuosa amb la defensa i promoció del medi ambient, com no podia ser menys; una llei que ha compatibilitzat aquest mitjà de guanyar-se la vida de la gent de la publicitat dinàmica amb la bona estètica de les nostres ciutats. Una sèrie de disposicions de protecció dels valors de la infància, la joventut i les dones, que ja vostès hauran vist. Es fa la recomanació del paper reciclat, que no és una moda, i així ens ha semblat convenient des del punt de vista ecològic. I, finalment, hem superat la no fàcil lògica que estableix la tensió entre els diversos poders: el Departament i els municipis. Vol dir que hem normat les responsabilitats, permisos, sancions i infraccions que els poders públics tindran a partir d'ara; possiblement aquesta atenció ha estat la més animada, però, a la vegada, també ha estat la que ha generat l'esforç més important d'entesa i d'acord.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor López Bulla. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Bé, tenim una llei; és una de les funcions més importants del nostre Parlament: proclamar lleis. Aquesta Llei –ja ho ha dit l'honorable senyor Duran i Lleida– és del 98, però, com que va decaure, el Partit dels Socialistes de Catalunya i Esquerra Republicana, el 99, i, el 28 de gener, el PSC, es va presentar una proposició que es va retirar, i ara tenim aquesta que s'ha fet d'una manera consensuada. Que hi ha hagut problemes? Possiblement, l'única dialèctica que hi ha hagut ha estat les competències entre el Govern de la Generalitat i els ajuntaments. Aquesta, possiblement, ha estat..., cosa que aquest matí, aquesta dialèctica també hi era en les escoles del zero tres –també la Generalitat volia donar la competència als ajuntaments–, i aquí, possiblement, era a la inversa, però les coses han funcionat bé.

Hi ha hagut un altre tema que, possiblement, ens fa pensar que és que, si les llicències les dona el municipi i l'empresa que fa publicitat treballa comarcalment, el Consell Comarcal havia d'actuar, o no? Doncs, segons la Llei no actua el Consell Comarcal i actuen els municipis, que era un tema que hi havia. La capacitat de sancionar també era molt important. Qui sancionava? La Generalitat? O sancionaven els municipis? Doncs, s'han repartit els papers: les sancions petites per als municipis i, les grans, per al Govern.

Hi ha hagut un tema, també, que és important. Vostès han de saber que, des d'aquest hemicycle, l'any 93, hi va haver una llei que es deia l'Estatut del consumidor i que parlava que tots els consumidors tenen dret a rebre la informació en llengua catalana –després, vàrem fer, el 98, la Llei de política lingüística, que deia que la publicitat, almenys, havia de ser en llengua catalana–, doncs, aquí, com que aquí tenim la publicitat dinàmica i, contràriament, tenim la publicitat estàtica, que em penso que són les dues publicitats que existeixen –pos-

siblement, en el futur n'hi haurà més–: l'estàtica i la dinàmica, estem en la dinàmica i la dinàmica, en el tema lingüístic, no hi entrava; es va fer una esmena, els grups l'han trobat molt bé, i es diu allò que queda tan bé en la Llei de política lingüística: que s'afavorirà, s'estimularà i es fomentarà l'ús de la llengua catalana, per la qual cosa els ajuntaments podran establir i aplicar desgravacions fiscals i bonificacions fiscals per tal que el que ho faci en català tindrà més avantatges. Tots els que siguin batlles d'un municipi, que sàpiguen que això ajuda molt a l'ús social de la llengua catalana.

Per tant, jo diria que queda magnífic. És la publicitat que es dona manualment en el carrer –quan passes pel carrer, et donen papers–; després, aquella que et posen a la bústia sense que tu te n'assabentis; una altra que es fa mitjançant vehicles –tots els vehicles, llevat dels que van per l'aire, que són avions, perquè això es va treure, atès que podíem entrar en conflicte amb l'Estat espanyol, perquè els avions també fan publicitat dinàmica–, i l'altre tema és la publicitat oral, i només quedaria aquesta publicitat que et trobes a les portades, quan obres l'Internet, que hi ha el Lycos -Terra i totes aquestes empreses, i l'Excite, i, si no, el Giro.com, que et fan publicitat. No sé com es controlarà, perquè aquests no tenen suport; serà interessant, almenys, de posar-ho aquí, però serà de difícil control.

Per tant, nosaltres hi estem a favor. Estem contents que la Generalitat de Catalunya faci ús de les seves competències. El Govern ha estat una mica «reaci» a la demanda i a la necessitat que expressaven els municipis, els ajuntaments..., finalment això s'ha assolit; felicitem-nos-en; hi ha tradició aquí de felicitar, també, el lletrat, perquè el lletrat és el que posa sobre el paper les intuïcions dels polítics; aleshores també l'hem de felicitar perquè ens ha ajudat molt; ell complia amb la seva feina, nosaltres també. Senyor president, hem d'estar tots contents perquè tots hi votarem a favor. Tant de bo que sempre les coses anessin tan rodades com aquesta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, en efecte, tal com disposa l'article novè de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, correspon a la Generalitat la potestat de produir regulació relativa a tot allò que fa referència a la publicitat i, per tant, estem en presència d'un fet que resulta de tot punt normal. El que, probablement, no sigui tan normal és el retard amb què s'ha produït aquesta producció legislativa; s'ha dit aquí –i és cert– que aquesta fou una iniciativa que, a través d'una proposició de llei, no va veure una bona fi per una qüestió estrictament, diguem-ne, instrumental o formal, o, per dir-ho més exactament, procedimental.

La gent diu que els legisladors actuen, una mica, amb retard respecte al que constitueix el reclam de la població. Això no sempre és així; en realitat, el que passa és que, el legislador, el que ha de fer és donar resposta a

les inquietuds que es presenten al carrer. I això, encara que sigui, certament, doncs, una mica més tard del que probablement tocava, és el que hem vingut a fer, personalment, en nom del Grup Parlamentari Popular, a qui m'honoro representar, a qui m'he honorat representar en aquesta Ponència.

Bé, jo poca cosa podria afegir al que han dit els que m'han antecedit en l'ús de la paraula; probablement, dir que la publicitat és un instrument que forma part indissociable de la societat contemporània. No es concebria la nostra societat sense la presència de la publicitat. La publicitat ens envolta, la publicitat ens acompanya, la publicitat subratlla les nostres activitats i es manifesta a través de diferents modalitats que utilitzen formes sovint molt imaginatives, i és precisament arran d'aquesta enorme imaginació que fan servir els experts publicitaris que, moltes vegades, es produeix la contravençió d'allò que en podríem dir desitjable. I per això estem aquí, o per això hem estat treballant fins ara, justament en el sentit de regular el que hem anomenat, el que s'anomena publicitat dinàmica, característica fonamental de la qual és el contacte directe dels agents amb els destinataris i la utilització de les zones de domini públic.

La publicitat –i també la publicitat dinàmica, com una de les seves manifestacions– té aspectes evidentment positius; això constitueix el suport de nombroses activitats econòmiques i, per tant, ho hem de valorar necessàriament de manera favorable. Té a veure, també, amb la promoció d'esdeveniments d'interès reconegut, i deixin-me dir que constitueix, doncs, un determinat ajut per a objectius que també són d'interès col·lectiu, però àdhuc comporta aspectes indesitjats, consideracions negatives; per exemple, la incidència que això té en el medi ambient. No farà falta que els expliqui, perquè tots vostès ho saben, només cal sortir al carrer i veure com estan els espais públics: moltes vegades, malmesos i bruts, precisament, perquè se n'ha fet un ús indegut, d'aquesta activitat publicitària.

També pot condicionar la lliure circulació de la gent per espais d'ús públic, i això, doncs, s'ha de resoldre –i, de fet, modestament ho hem intentat fer. Pot vulnerar el dret al descans de la gent. D'això, m'agradaria parlar-ne en alguna oportunitat de forma expressa, perquè el descans de la gent –i això els que són responsables municipals ho saben molt bé– és un benefici molt sovint vulnerat i del qual no es parla massa. Però, en fi, ara no toca; el que toca és parlar del que hem vingut a fer, i aquest aspecte del descans també ha estat objecte de la nostra atenció. I, de fet, aquesta publicitat dinàmica vulnera, o ha vingut a vulnerar en alguna oportunitat, la voluntat de determinades persones a rebre determinats missatges, o ja no en concret uns missatges determinats, sinó el vehicle mateix, el suport mateix: el paper. Raó a partir de la qual es feia necessària la producció d'aquest Projecte de Llei, que ha estat, com s'ha dit aquí pels qui m'han antecedit en l'ús de la paraula, estudiat i treballat per la Ponència i que finalment arriba a aquest Ple sense que per part de cap grup parlamentari es mantingui modificació, proposta d'esmena de cap mena.

Per tant, ens hem de felicitar –jo me'n felicito també–, i, tenint en compte que el que se'n demanava era que intentéssim produir un instrument que facilités que aquestes activitats publicitàries es produïssin conforme al que resulta desitjable, crec, senyores i senyors diputats; crec, senyor president, que, si més no, entre tots ho hem intentat aconseguir. Això és tot.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Deu. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la meua intervenció és per palesar i per posicionar el vot favorable del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi amb relació a aquesta Llei que avui estem a punt d'aprovar i que, com molt bé ha dit el senyor conseller, és fruit d'una Resolució del dia 22 d'octubre de l'any 98, però que alhora era un imperatiu de l'anterior legislatura, que va aprovar una Resolució, també –em sembla que era el mes de febrer–, l'any 1997. Per tant, és una Llei que el Govern, per segona vegada –la primera, en l'anterior legislatura, i, la segona, en aquesta–, ha tingut el mandat del Plenari d'aquest Parlament –va ser per unanimitat–, la necessitat de regular la publicitat dinàmica.

Per què aquesta diputada i per què el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi continuaven defensant la necessitat de regular la publicitat a casa nostra? Ho fèiem –i ho vull deixar molt clarament dit– no perquè estiguem en contra de la publicitat –no és això–; el que estem és a favor de la seva regulació, a favor de tenir mesures de control, mesures correctores, sancionadores, reparadores i cautelars. Per què? Perquè l'interès general ha de prevaler per sobre dels interessos particulars. Per tant, no és una Llei que ningú consideri, fora d'aquesta cambra, que és una llei en contra de la publicitat; és una llei a favor de la seva regulació i en contra de l'ús i abús que, de vegades, molt sovint, en fan les empreses que utilitzen aquest mitjà de publicitat.

Què diferencia la publicitat dinàmica de l'altra publicitat, la publicitat convencional? La diferencia el fet que els consumidors, les persones, els ciutadans, la publicitat convencional, l'anem a buscar: anem a mirar aparadors, podem mirar els anuncis, comprar alguna revista, i, si te'n vols desenganxar, si no vols, simplement no mires, no escoltes la ràdio o poses una barrera per protegir-te de la publicitat. Què fa la publicitat dinàmica? Intromissió directíssima en la vida de les persones, encara que no la vagis a buscar; la tens al carrer, a la bústia, a la porteria, als espais públics, als fanals, a les bústies –dic les bústies públiques, les de correus–, en els espais públics de la ciutat, et truquen per telèfon, la telemàtica... És a dir, hi ha una intromissió en l'activitat, en la vida privada de les persones, que calia, per tant, regular, i aquesta ha estat sempre la intenció del Grup Parlamentari que represento.

Se'ns va dir per part del Govern que no calia aquesta publicitat –m'estic referint a l'inici–; no calia perquè les ordenances municipals ja podien regular l'activitat i, alhora, sancionar el nou compliment de les ordenances. Però s'ha de recordar que l'article 25 de la Constitució espanyola, aprovada l'any 78, va rebaixar la capacitat sancionadora dels municipis perquè s'havia de complir per la raó –estricta raó– d'aplicació del requisit de tipificació legal de la infracció. Recordo que en aquella discussió –i torno a recordar-ho avui–, quan se'ns parlava de la possibilitat que fossin les ordenances municipals, aquesta diputada va poder presentar una resolució de la Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formulada per l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, en la qual la Sala del Contenciós assenyalava, efectivament, el buit legal que existia per tal de perseguir, per tal de sancionar les faltes –en aquell cas, eren faltes; no eren delictes, com serà a partir de l'aprovació d'aquesta Llei–; per tant, la indefensió que la ciutat, els seus ajuntaments, els seus representants democràtics tenen per perseguir aquest tipus de conductes.

Aquesta ha estat una Llei molt treballada, efectivament; ha estat una llei a la qual el Grup Parlamentari Socialista ha presentat quaranta esmenes, de les quals he de dir que, per part de tots els grups, però en especial de la ponent del Grup de Convergència i Unió, del Grup que suporta el Govern, va admetre vint-i-sis esmenes, i hi ha catorze que han estat transaccionades. Vull, per tant, posar de manifest aquesta voluntat de complicitat, de consens, que, per part de la ponent del Grup de la majoria –no diré ara que el suporta, que hi dona suport, suportada, que hi dona suport; suportar, el suportem tots (*rialles*); és el nostre govern... Doncs, vull posar de manifest, una vegada més, aquesta col·laboració, aquesta complicitat per, efectivament, posar un instrument al servei del conjunt del país i dels seus municipis. També en aquesta Llei s'ha fet una important tasca de reconeixement de la necessitat, també, que la publicitat sigui en totes les llengües, però, específicament i especialment, de la nostra llengua, de la llengua catalana, per tant, els ajuntaments podran incentivar, d'alguna manera, aquesta possibilitat.

I res més, senyors i senyores diputats i diputades. Aquesta Llei entrarà en vigor a partir dels tres mesos de la seva publicació; per tant, els ajuntaments que tenen ordenances, les podran adequar, i, els que no la tinguin, la podran aprovar. És un instrument al servei de la gent; al servei, també, de les empreses, i espero i desitjo que la seva regulació també pugui servir per incrementar una mica més les condicions de treball de les persones –sempre són joves, homes i dones– que treballen en el repartiment d'aquesta publicitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora De Madre. En nom del Grup de Convergència i Unió, té a paraula la il·lustre diputada senyora Trinitat Neras.

La Sra. Neras i Plaja

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, malgrat que el conseller Duran i els altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han fet referència, una mica, a la història de per què avui debatem aquest Projecte de llei, permetin-me que jo també ho faci. Crec que no seria just reconèixer que aquest ha estat un projecte de llei àmpliament reivindicat tant pel Grup Socialista com pel Grup d'Esquerra Republicana –en la passada legislatura, evidentment.

El nostre Grup –i així ho havíem manifestat en diferents iniciatives parlamentàries que s'havien presentat en aquest sentit– creïem –ho ha dit la senyora Manuela De Madre, que aquesta és sempre la nostra resposta– que amb mesures que, legítimament, podien dotar els ajuntaments mitjançant les ordenances municipals es podia posar un cert fre a la proliferació d'una publicitat que té una especial incidència en el medi ambient per la forma desmesurada en què sovint s'efectua. Vist, però, com deia, la dimensió que ha anat adquirint la distribució d'aquesta publicitat i la problemàtica que genera en molts municipis, és evident que calia fer una normativa de rang superior a les ordenances municipals per tal de fer possible el compliment d'una sèrie de requisits que evitin la distribució indiscriminada d'aquest tipus de publicitat. És en aquest sentit, doncs, que tots els grups parlamentaris, tots –una sola vegada, senyora Manuela De Madre–, vàrem instar el Govern a presentar un projecte de llei que regulés en la passada legislatura la publicitat dinàmica.

Avui, doncs, ens disposem a aprovar el text presentat pel Govern i esmenat per tots els grups parlamentaris; com ja s'ha dit, amb un total de quaranta-vuit esmenes, quaranta de les quals provenien del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. I dic això, precisament, per posar de manifest que, malgrat totes les esmenes presentades, s'ha arribat a acords que faran possible que avui aprovem aquest Projecte de llei per unanimitat, unanimitat que es farà palesa a la votació que tot seguit es produirà.

Em sembla molt positiu i significatiu haver aconseguit aquest ampli consens, i vull agrair a tots els grups parlamentaris, a tots els ponents, la bona disposició per haver-ho fet possible. Però, permetin-me que, d'una manera molt especial –i amb això pot semblar que ens estem tirant floretes–, ho faci a la ponent del Grup Socialista, la senyora Manuela De Madre, que ha fet un esforç considerable per tal de fer possible aquest acord unànime, tenint en compte, com deia, que el seu Grup és qui més esmenes havia presentat.

El nostre Grup espera i desitja que, una vegada entrada en vigor aquesta Llei, els ajuntaments puguin adaptar les seves ordenances per tal de fer possible una correcta distribució de la publicitat dinàmica, que es faci d'una forma ordenada i adequada i, també, respectuosa amb el medi ambient, que respecti tots i cadascun dels indrets dels nostres pobles, viles i ciutats, i que respecti, també com ja s'ha dit, el dret d'aquells ciutadans que no vulguin rebre aquest tipus de publicitat a les seves bústies.

Mirin: aquesta diputada que els parla, que, com molts de vostès saben, viu en un poble molt petit a l'Em-

pordà, un poble en el qual sovint bufa la tramuntana o bé que a l'estiu, a les tardes, ens bufa el vent de garbí, desitjaria que cap d'aquests vents característics de la nostra comarca fes córrer pels carrers i places fullets i propaganda, que no fan més que perjudicar la imatge d'un poble net i polític. I, parlant de la tramuntana, em ve a la memòria un fragment d'un poeta empordanès, també, que invocava el Senyor que «mesurés la tramuntana justa, que ens eixugui l'herba i no ens espolsi el blat».

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Voldria, doncs, que aquesta Llei sigui en la mesura justa perquè ni la tramuntana ni cap altre vent tingui la possibilitat d'espolsar papers publicitaris en cap dels nostres municipis de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem, per tant, a la votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme sobre el Projecte de Llei de regulació de la publicitat dinàmica a Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents, per 128 vots a favor.

Projecte de Llei sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial (tram. 200-00007/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial. S'ha distribuït, juntament amb el butlletí número 77, una fotocòpia de les esmenes reservades per a defensar al Ple, ja que no van ser incloses en aquesta publicació. D'acord amb l'article 101 del Reglament, en farà la presentació l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, l'honorable senyor Pere Macias.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, faré la presentació del Projecte de Llei sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial. L'article 9.15 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix de competència exclusiva de la Generalitat en matèria de transport marítim i en aigües continentals, quan transcorren íntegrament entre punts del territori de Catalunya. Si bé aquesta competència s'havia desenvolupat, ja, mitjançant el Decret 309/86, d'ordenació dels serveis de transport marítim a Catalunya, des d'aleshores s'han promulgat una sèrie de normes, tant estatals com comunitàries, que fan del tot necessari l'establiment d'una nova regulació adaptada a les actuals circumstàncies.

No és menys cert que també la realitat social i econòmica del país ha evolucionat de manera notòria en aquesta darrera dècada, convertint el que, inicialment, era una activitat eventual en una demanda habitual d'un sector cada vegada més ampli de població. És precisament aquesta evolució sociològica la que ha portat a replantejar algunes de les qüestions que vénen regulades en el text legal que avui es debat aquí. Així, amb la finalitat de reforçar les garanties per a l'usuari, s'estableix l'obligatorietat de contractar les assegurances pertinents, de responsabilitat civil, per part de les empreses que cobreixin els danys, enfront de tercers, que es puguin ocasionar amb motiu de la prestació dels serveis de transport, sens perjudici d'altres assegurances ja habituals en el sector.

D'altra banda, el fet que aquesta activitat de transport marítim en aquests moments, degut a la pròpia morfologia i característiques del territori –hem parlat essencialment de transport de passatgers–, hagi experimentat una evolució important, que, segons totes les previsions, continuarà expansionant-se, fa necessari plantejar-se l'aprovació d'un text legal que ordeni un sector especialment complex, en gran part degut a la necessària concurrència, d'acord amb el bloc de constitucionalitat de les diferents administracions implicades per raó del territori o de la matèria. El debat d'aquest Projecte de Llei ens hauria de portar a reflexionar sobre la dificultat que l'actual sistema de distribució de competència suposa, especialment per a l'usuari, que sovint es troba davant de situacions kafkianes, en què aconseguir tots els permisos necessaris per a endegar una activitat en l'àmbit marítim esdevé una tasca àrdua i complexa.

Comentava abans l'evolució progressiva que està experimentant el transport de passatgers en el nostre litoral i aigües continentals. Al respecte, amb les dades que tenim a la Direcció General de Ports i Transports per a aquesta temporada estiuenca, hem autoritzat gairebé una cinquantena d'empreses la prestació de servei de transport marítim de passatgers, amb un total de vuitanta-dues embarcacions degudament autoritzades a disposició dels usuaris.

Encara que les comarques de Girona acullen la quasi totalitat de les empreses del sector, la presència al llarg del litoral català queda garantida per la resta d'empreses que operen a la zona del Maresme i a la Costa Daurada. Aquest estiu comptem, també, amb dues empreses que comuniquen la Costa Brava amb Barcelona i Barcelona amb el delta de l'Ebre. Ho repeteixo: aquestes dades corresponen a l'exercici d'enguany i, sens dubte, el nombre d'empreses dedicades a aquesta activitat continuarà en augment durant els propers anys, d'acord amb les previsions del sector.

En aquests moments la major part dels serveis prestats per aquestes empreses tenen l'activitat turística com a finalitat, però també existeix, cada vegada més, un fort component de caire esportiu: vincular-se sovint a la realització d'activitats esportives subaquàtiques. Per tal de garantir l'exercici de la lliure competència i l'adequada prestació de serveis, cal regular la flota d'embarcacions que es dediquen a aquesta activitat i que en molts casos no disposen de cap permís, ni reuneixen els

requisits de seguretat exigibles i actuen gairebé impunement en no existir un règim sancionador que se'ls pugui aplicar.

La nova legislació permetrà actuar contra els que creguin poder continuar al marge de consideracions legals i garanties de seguretat per al passatger, amb una intervenció que afronti aquest problema, tal i com demanen els professionals del sector, greument perjudicats per aquestes pràctiques fraudulentes.

Els darrers anys, el Consell de la Unió ha dictat un reglament, el 3577, que estableix amb caràcter general el principi de lliure prestació dels serveis de transport marítim en l'àmbit de la Comunitat Europea. Aquesta normativa ajudarà aquest increment que dèiem abans, d'empreses de servei de transport marítim, tant per part d'empreses catalanes com de la resta de la Comunitat Europea. Per aquest motiu, el Projecte de Llei vol donar cobertura i alhora facilitar la bona realització d'aquests serveis a les empreses per tal que, disposant d'una autorització pròpia del seu país, puguin operar amb total normalitat a Catalunya, només amb el requisit de comunicar prèviament la voluntat de realitzar el servei, per motius d'inspecció i de seguretat de l'embarcació i dels passatgers.

L'establiment d'un ordenament jurídic regulador del sector podria donar aparença de ser un contrasentit amb la liberalització que aquests dies ens sembla que estem vivint; una ràpida ullada a altres sectors del transport, però, ens permet constatar que la normativa comunitària és compatible amb el fet de dotar-se d'un règim propi d'autorització administrativa, sense cap limitació quantitativa, en tant que es compleixin els requisits que en cada cas s'estableixin.

L'aprovació del Projecte de Llei sobre l'ordenació del transport marítim i fluvial tindrà gran repercussió en les empreses que es dediquen al transport marítim de passatgers. Es tracta d'una regulació molt esperada pel sector, que, des de fa temps, ve exigint un marc d'actuació que reguli i ordeni amb caràcter general les activitats que es vénen desenvolupant, i que es garanteixi la plena realització de les seves funcions amb tot rigor.

La situació que es genera amb l'aparició de la nova Llei revertirà, sense cap mena de dubte, en una millora generalitzada de la qualitat i de la seguretat del transport marítim de passatgers a Catalunya. Com a mesura de foment per a la renovació de la flota, hem de destacar la possibilitat que s'obre a les empreses que desitgin adquirir noves embarcacions, i el fet de conèixer si compleixen tots els requisits necessaris per poder exercir l'activitat. Això evita la incertesa que existeix actualment en el sector sobre la possibilitat d'amortitzar les inversions.

Amb caràcter general –i voldria esmentar especialment això– el Projecte de Llei suposa una simplificació del règim jurídic aplicable, en tant que recull en un sol text totes les competències de la Generalitat en allò que fa referència al transport marítim; simplifica, també, el règim d'autoritzacions i comunicacions; fixa –és evident que això és essencial– un procediment sancionador, amb la possibilitat, no només d'imposar multes, sinó també, en cas necessari, de suspendre el servei;

simplifica, també, el règim de control, atès que en estar en possessió de l'autorització implica que s'estan complint tots els requisits de seguretat establerts per Capitania Marítima, en exercici de les competències que té atribuïdes; que es compta, també, amb el vistiplau dels ajuntaments i que existeix l'informe vinculant d'organismes de conca, com ara el de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

D'altra banda, el Projecte de Llei preveu la creació d'una titulació específica per a la navegació fluvial en aquells casos en què no s'estigui en possessió de la titulació establerta amb caràcter general per a la navegació en aigües marítimes. Així mateix, s'estableix l'obligatorietat per part de totes les empreses que operen en aquest àmbit d'impartir un curs de formació als seus usuaris, igual que succeeix en la majoria de països de l'arc mediterrani, deixant per al desenvolupament reglamentari la concreció de tots aquests extrems. Això que els he dit ve a donar resposta a una llarga reivindicació tant de les administracions responsables de la navegació al riu Ebre com de les empreses que operen en aquesta zona.

Voldria, per acabar, senyores i senyors diputats, agrair el treball que ha estat efectuat per la Ponència de la Comissió de Política Territorial. Voldria, també, esmentar que, de vuitanta-nou esmenes presentades pels diferents grups, han estat acceptades onze esmenes; han estat retirades disset esmenes pels diferents grups; han estat transaccionades quaranta-nou esmenes, i crec, si no vaig errat, que en queden només tres per ser defensades davant d'aquest Plenari.

Per tot això jo vull agrair la feina que s'ha fet en Comissió i esperar i demanar per part de tots els senyors i senyores diputats l'aprovació d'una llei que és necessària per a l'exercici d'una activitat creixent a casa nostra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller.

Passarem ara al debat per a defensar les esmenes. Primerament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Manel Nadal, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, si em permet, faré la defensa de l'esmena a la totalitat, la defensa de l'esmena que tenim parcial i, també, el posicionament del Grup; tot en una sola intervenció.

El president

Molt bé.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Bé. El Grup Socialista té una esmena a la totalitat a aquest Projecte de Llei que mantenim i sotmetrem a votació, la nostra esmena a la totalitat, perquè, malgrat algunes de les afirmacions del conseller, que podem

compartir –per exemple, el que fa referència al règim sancionador–, nosaltres pensem que aquesta Llei és una llei molt parcial que no enfoca la globalitat en un tema que nosaltres pensem que caldria enfocar en aquests moments a Catalunya.

Nosaltres pensem que hauríem d'haver discutit el model d'Administració marítima que volem a Catalunya. I que haurien d'haver aprofitat aquesta Llei o la redacció d'una llei per tractar de veritat quina Administració marítima volem: com parlem dels ports, com parlem de les costes, com parlem de la pesca marítima, etcètera, que és un tema que vostès saben que hi ha hagut altres vegades i altres departaments que han volgut afrontar i que vostès no han tirat endavant.

Aquesta Llei no és una llei del Govern, globalment, sinó que és la Llei d'un departament que sap que està en competència amb el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que vol assumir una competència que, com a mínim, fins ara estava repartida. Nosaltres hauríem volgut un projecte global, un projecte de país, un projecte de llei que –ho repeteixo– afrontés l'Administració marítima de Catalunya.

Ens sembla, a diferència del senyor conseller, que és una llei que complica més la tramitació administrativa, perquè, a més de tot el que ja teníem, ara hi afegim de nou –perquè vostès tenien la competència i ho tenien regulat per Decret, però no ho exercien– tota una sèrie de tràmits que ha d'exercir el Departament de Política Territorial i Obres Públiques a través de la seva Direcció General de Ports i Transports. Compliquem les autoritzacions en el servei de transport marítim i fluvial, augmentem les tramitacions, posarem més taxes i, a més, vostès no alliberen el servei de transport marítim i fluvial, sinó que, per exemple, un tema –que és l'esmena que mantenim a l'articulat– que és la possibilitat que es puguin establir línies de transport marítim de passatgers o de mercaderies entre ports concessionats, aquesta Llei no el regula suficientment. I nosaltres els demanem que trenquin l'esquema que impedeix en aquests moments que els ports concessionats puguin establir línies de transport regulars, entre ells o entre ports de la Generalitat; és a dir, de Barcelona anar al Port Olímpic, del Port Olímpic anar al de Masnou, de Masnou anar a Palamós. Això, en aquests moments, la concessió que tenen els ports concessionats els impedeix establir aquest servei de transport.

La Llei comença a introduir el tema. I nosaltres diem: escoltin, amb una transaccional, amb una disposició transitòria –nosaltres ho diem– trenquin aquest esquema que vostès tenen de concessions, regulin de nou les concessions i permetin que els ports concessionats puguin, per tant, també, formar part d'aquestes línies de transport de mercaderies o de passatgers. Per tant, més liberalitzadors nosaltres que vostès encara, senyor conseller.

És una llei que ens sembla que és innecessària en aquests moments, perquè és redundant. Ja ho he dit: tot el que vostè ens ha anunciat, senyor conseller, com una novetat, ja estava recollit en el Decret 309, de l'any 1986. Ja hi havia un registre de transport marítim. Ara, si en aquest registre s'ha inscrit alguna línia de trans-

port, alguna embarcació, sembla que no. És a dir, durant catorze anys no han exercit una competència i una funció que ja tenien assignades. Per tant, ens sembla que ja ho tenien, vostès, establert i regulat, i han tingut catorze anys d'inactivitat d'un registre que podia haver funcionat, i, per tant, han tingut catorze anys d'inactivitat en una competència que els pertocava.

I, potser, l'últim element que jo voldria introduir pel qual no estem d'acord amb aquesta Llei és que és altament inoportuna. Vostès saben, senyor conseller, que hi ha en aquests moments uns importants contenciosos judicials al voltant de l'accident que es va produir al llac de Banyoles. El fortuït incident i accident de Banyoles està en aquests moments pendent de judici. I vostès saben, perquè ho hem rebut tots els grups parlamentaris –tots els presidents dels grups parlamentaris, i vostè, senyor conseller, també ho ha rebut–, que hi ha una carta de l'alcalde de Banyoles, en nom de tots els grups municipals –d'Esquerra Republicana, que n'és l'alcalde, de Convergència i Unió, o de Convergència i d'Unió, perquè estan separats, i de Plataforma Progresista de les Comarques Gironines i del Partit Popular– en la qual els diuen que en aquests moments l'Ajuntament de Banyoles està intentant que l'Administració de l'Estat assumeixi la seva competència pel que fa referència a la inspecció de les embarcacions, que assumeixi aquesta funció inspectora, que no ha volgut assumir, i que, per tant, la responsabilitat civil de l'accident de Banyoles sigui compartida per l'Ajuntament, que és el titular de l'estany, i per l'Administració competent de la inspecció. I els diu en la carta, acaba dient la carta de l'alcalde de Banyoles que creu que aquest avantprojecte de llei que s'està discutint en el Parlament no fa sinó agreujar el caos existent i donar la raó a un estat que pretén insistentment inhibir-se en aquesta matèria de les inspeccions. I ens demana que no tramitem aquesta Llei, senyor conseller, perquè això està pendent de la decisió judicial.

I vostès, en aquesta Llei, introdueixen un article, 4.3, en el qual diuen –4.3– que el servei de transport que es presti en aigües que no tinguin la consideració de domini públic –l'estany de Banyoles no és domini públic, però és l'estany comunal–, doncs, hauran de comunicar al Departament aquests transports, perquè aquest presti i faci, si s'escau, la vigilància i la inspecció corresponent.

Per tant, si resulta que l'Ajuntament de Banyoles està demanant-los que esperin que hi hagi la decisió judicial perquè en sigui, també, responsable civil substitutori no solament l'Ajuntament de Banyoles, sinó també l'Administració de l'Estat, perquè l'Administració de l'Estat és qui és competent en la inspecció, i ara fem un article d'una llei que diu que la Generalitat és qui té competències inspectores, el que estem fent, senyor conseller, és fer un flac servei a l'Ajuntament de Banyoles i fer un flac servei a l'Administració de la Generalitat. Perquè, d'acord amb aquest article, vostès ens estan dient que tenien la competència quan es va produir l'accident de Banyoles i no la van exercir. (*Remor de veus.*)

Per tant, potser l'Ajuntament de Banyoles hi guanyarà una cosa: que, a partir d'ara, a partir de l'aprovació

d'aquesta Llei, però perquè ja n'era competent la Generalitat, la responsabilitat civil l'hauran de compartir entre tres; l'haurà de compartir l'Ajuntament de Banyoles, l'haurà de compartir l'Administració de l'Estat, que és qui és el responsable de la inspecció dels vaixells, i l'haurà de compartir l'Administració de la Generalitat, que és qui ja era competent en matèria de transport i que, ara, amb aquesta Llei –hi insisteixo–, és competent en matèria de transport marítim i fluvial o d'aigües continentals, i també en aigües que siguin no de domini públic.

Per tant, senyor conseller, nosaltres pensem que és una llei –hi insisteixo– inoportuna, per aquest tema, que es podrien haver estalviat de tramitar-la en aquests moments i tramitar-la quan els judicis estiguessin resolts; que és una llei innecessària, perquè ja existia un decret que regulava el tema; que és una llei més intervencionista i més burocratitzadora, perquè haurem de demanar més papers, en aquests moments, més papers de l'Administració de la Generalitat, a part de tots els que haurem de demanar a l'Administració de l'Estat, pel que fa referència a la legalització dels vaixells, i perquè és una llei que no respon a un projecte de país, sinó que respon a un interès d'un departament per a augmentar les seves competències.

Per tant, nosaltres volem que la cambra es pronunciï a favor de la nostra esmena a la totalitat i en contra del Projecte del Govern.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, per defensar la seva esmena, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Senyor president, il·lustres diputats i diputades, bé, una esmena a la totalitat sempre s'ha de raonar, perquè, si no, seria una frivolitat. Aquesta Llei sembla molt clar que està motivada pel desgraciat accident de l'estany de Banyoles on van morir vint-i-una persones. L'alcalde de Banyoles, que és d'Esquerra Republicana –això vol dir que Esquerra Republicana és un partit de govern–, una vegada va saber que es tramitava aquesta Llei, aquest avantprojecte, va fer una carta al nostre Grup en la qual, doncs, es manifestava altament contrariat perquè es produïa aquesta Llei en el precís moment en què es començaven a dirimir les responsabilitats civils sobre l'accident.

L'Ajuntament de Banyoles, que ha estat imputat com a únic responsable civil de la tragèdia, el que deia és que aquest tipus de responsabilitats havien de ser de l'Estat, que, en definitiva, és el que en té la competència –en té la competència de la inspecció, de l'abanderament dels vaixells...–, i, en definitiva, que eren els causants, aquells forats que es van fer en el casc, de l'accident.

El cert és que des del consistori de Banyoles s'ha vist que l'Estat es volia espolsar les responsabilitats i, en aquest sentit, va fer un requeriment, un contenciós ad-

ministratiu en què es recolzava en la Federació de Municipis de Catalunya per tal que quedés ben clar quines eren les competències.

Resulta que hi ha un autèntic embolic de competències, i el que calia era clarificar-les. Bé, aquesta Llei, doncs, no les clarifica –no les clarifica. «La feina ben feta no té fronteres» deia un eslògan de la Generalitat, i «la feina mal feta no té futur», i creiem que aquesta Llei, en fi, està mal feta, no acaba de posar el problema..., perquè, és clar, aquesta Llei què regula? Què legisla? Doncs, en fi, ordena l'ordenació del servei de transport, però no pot regular –no pot regular–, per exemple, la inspecció dels vaixells; és a dir, és com si la Generalitat no tingués la inspecció tècnica dels vehicles en aquest cas. Sembla absurd, perquè, en aquest cas, doncs, la causa de l'accident de Banyoles no es podria saber, no es podria escatir, no es podria exercir les competències en aquest cas, perquè era una cosa d'inspecció d'una altra administració.

El nostre alcalde de Banyoles, Pere Bosch, ens deia que el més fàcil –el més fàcil– era, en primer lloc, reclamar quines eren les competències de l'Estat i reclamar-ne, una vegada aclarides, el seu traspàs. Això no ha estat així; s'ha legislat i aleshores aquesta Llei és plenament inoportuna perquè embolica, en un moment, doncs, que els advocats poden utilitzar les argumentacions passades, presents i futures a què doni lloc per, d'alguna forma, fer-se..., en fi, escapar-se de les responsabilitats i que siguin de l'Ajuntament de Banyoles.

Després, és una Llei altament incoherent; és una Llei incoherent pel que deia, és a dir, regula unes coses que poden entrar ràpidament en contradicció amb la normativa europea que pretén liberalitzar els serveis de viatgers. I després, també, doncs, creiem que és altament ineffectiva.

Jo crec que, una altra vegada, ens trobem amb una llei amb un nom ben «rimbombant», com aquest d'«ordenació del transport marítim i fluvial», quan, de fet, és una llei sobre les barques recreatives, i, en definitiva, doncs, nosaltres anunciem que retirem l'esmena a la totalitat –la retirem senzillament perquè en Comissió hi vam ser, hi vam treballar i, d'alguna forma, doncs, es van anar acceptant tot el que els anava dient–, però jo anuncio que nosaltres ens abstindrem perquè els dubtes més que raonables de l'oportunitat, de la coherència i de l'efectivitat d'aquesta Llei continuen sense resoldre's.

Per tot això, doncs, nosaltres, en definitiva, retirem aquesta esmena, i aleshores ens abstindrem, i esperem, doncs, que, quan hi hagi aquestes responsabilitats sobre la causa de l'accident desgraciat de Banyoles, la Generalitat estigui al costat de l'Ajuntament de Banyoles que és, estatutàriament, com ha de ser.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha torn en contra? (Pausa.) Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manel Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Gràcies, senyor president. No faré un torn en contra, tan sols per dir que votarem en contra de l'esmena a la totalitat, tota vegada que hem arribat a un acord amb els diferents ponents que faríem una sola, una única intervenció i, per tant, no voldria sortir-me'n, de l'acord pres; tan sols anunciar que votarem en contra i, a la intervenció següent, acumularé el posicionament i també l'explicació de vot.

El president

Moltes gràcies.

Si em permeten, ara crido a votació. La seqüència és: primer votarem l'esmena a la totalitat, després votarem l'esmena número 3, del Grup socialista, i després donarem la paraula als grups que no s'han posicionat, i després votarem el text del Dictamen. Aquesta és la seqüència que s'ha arribat a acordar.

La d'Esquerra Republicana ha sigut retirada, d'esmena a la totalitat. *(Pausa.)* Molt bé, gràcies.

Comença la votació –de l'esmena a la totalitat, lògicament.

Ha estat rebutjada per 44 vots a favor, 66 en contra i 12 abstencions.

A continuació, passem a votar l'esmena número 3, que és una esmena d'addició a la disposició final quarta, i és del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions.

I abans de passar a votar el text del Dictamen, donem la paraula als diversos grups que no han pres encara la paraula. Per Iniciativa per Catalunya - Verds, la té la il·lustre diputada senyora Elisabet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és cert que estem tractant d'una llei que es troba amb alguns problemes de competències, però no per això s'ha de deixar de regular. *(Remor de veus.)*

El president

Esperi's un segon, senyora diputada. Ja l'avisaré. *(Pausa.)* Pot continuar.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Com saben, aquesta Llei regula, es refereix als serveis de transport de mercaderies i de passatgers que siguin serveis prestats íntegrament entre ports i llocs del litoral català, entre punts situats a les riberes dels rius o a les aigües de llacs, llacunes i embassaments. En aquests casos, per nosaltres era important que la Llei no pensés només en les embarcacions, sinó que sobretot tingués en compte les persones i també el medi ambient. I és per això que les nostres esmenes han estat en aquest sentit, i creiem que hi ha hagut millores importants. D'una banda, hi han

hagut millores pel que fa a aspectes de control i informació, i, per l'altra, com deia, aspectes de salut o de seguretat per a les persones i el medi ambient.

Tot i que per ordre en el text de la Llei tocaria primer parlar dels aspectes de control i, després, més dels de seguretat, pels articles que voldria comentar, per la importància que nosaltres li donem, voldria començar-ho en ordre invers, voldria començar comentant aquells aspectes que tenen a veure amb la incidència ambiental i amb la seguretat marítima.

Jo em referiré als articles 17 i 18, que són, precisament, els que parlen d'infraccions –el 17, d'infraccions greus, i el 18, d'infraccions molt greus. Per nosaltres, era important això, perquè, per exemple, en el 17 es fa un esment concret de sancions relacionades amb el fet que s'ocasionen danys al medi ambient. En concret, diu que: «serà una infracció greu la prestació de servei de transport en condicions diferents de les autoritzades que puguin afectar la seguretat de les persones en comportar perill greu o directe, o ocasionin danys al medi ambient». Per tant, és una aportació del nostre Grup que ha estat recollida, com també han estat recollits altres aspectes en les infraccions molt greus, per exemple, en l'article 18.g, on es parla de..., hi ha una infracció greu que insisteix que es penalitzarà la modificació de les característiques tècniques i de seguretat de les embarcacions quan es tracti d'aspectes que afectin la navegació i la vida humana en el mar, en matèria d'inspecció tècnica i operativa d'embarcacions, tripulacions i mercaderies, en base a les quals es va atorgar la corresponent autorització. Per tant, tornem a insistir-hi.

En aquest mateix article 18 hi ha referències a l'obligatorietat de les assegurances que, com tothom sap, doncs, són importants, i que, sortosament, la seva infracció pot suposar la paralització de l'embarcació, tal com recull l'article 20.2, que també ha estat transaccionat. I, quant a infraccions, també, l'article 21 gradua les sancions i diu que es faran en funció dels danys a béns i persones, i també especifica sobre la rellevància externa de la conducta infractora, és a dir, fa referència, incideix en els efectes sobre l'entorn.

I, com deia, he canviat l'ordre dels comentaris amb relació a l'ordre de la Llei, i torno ara al principi, torno a un article, al 4.3, que fa referència al control d'embarcacions i en el qual es diu que els serveis de transport de mercaderies no regulars i ocasionals i aquells transports desenvolupats en aigües que no tinguin la consideració de domini públic hauran de ser degudament comunicats al departament competent per les empreses o promotors abans de l'inici de la prestació del servei, als efectes de poder exercir, en el seu cas, les corresponents vigilància i inspecció.

Per nosaltres era important la part que s'ha transaccionat d'aquest article; entenem que és positiu tal com ha quedat, ja que no queda el buit legal que hi havia sobre els possibles supòsits, d'una banda, de serveis de transport de mercaderies no regulars i ocasionals, i d'altra banda, aquells transports desenvolupats en aigües que no tinguin consideració de domini públic. En aquests casos –i així es preveu en l'esmena transaccionada– caldrà que siguin comunicats al departament

competent, en aquest cas el de Política Territorial i Obres Públiques, per les empreses i promotors. Entenem que s'han millorat considerablement la redacció i el sentit de l'article.

I també hi ha una millora amb relació a l'avantprojecte inicial, quant als aspectes més de transparència i informació. L'article 9, que parla de l'emissió d'informes, diu que els organismes que administren i controlen el domini públic i els aprofitaments hidràulics han d'emetre informació pel que fa als serveis que transcorren per les zones afectades o hi fan algun tipus d'escala, i en concret, en la part que afecta la navegabilitat per l'Ebre, doncs, diu que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre també ha d'emetre un informe pel que fa a tots els serveis que es presten al riu. Es tracta d'obrir la participació i la informació a la ciutadania, als grups que puguin dir-hi quelcom. Actualment, doncs, s'ha admès que les administracions locals competents puguin emetre un informe preceptiu amb relació a les sollicituds, i aquestes administracions seran les corresponents a l'indret, als indrets on s'iniciï i es finalitzi el servei.

Tot i així, és cert que dèiem que hi havia una mica de garbuix de competències, i alhora hi han altres temes relacionats amb el transport marítim i fluvial que queden pendants, que no es regulen en aquesta Llei, que per nosaltres és bo, creiem que és interessant de destacar-los, tot i que aquí no quedin recollits, perquè tenim intenció de continuar-hi insistint i continuar-hi treballant. Estem parlant, per exemple, d'aspectes que tenen a veure amb la tripulació mínima de seguretat, o amb la formació de la tripulació, o amb aspectes laborals, com ara les hores que treballen les persones que presten els serveis o que treballen a bord, o en quines condicions de seguretat ho fan. Això hi han altres departaments que ho regulen, o fins i tot són competència de l'Estat en alguns casos; per tant, no ho regula aquesta Llei, però considerem que és bo de no oblidar-ho. Deia el senyor Nadal que s'havien de tractar globalment, és cert, però també és cert que hi havien aspectes, hi havien buits legals que ara s'estan recollint.

Nosaltres votarem favorablement a la Llei; ens alegrem que s'hagin recollit les principals esmenes, les que per nosaltres eren més importants, i és per això també que ens hem abtingut en la votació anterior.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, debatam ara el que és el Projecte de Llei de transport marítim i fluvial, que, d'aprovar-se, es diria «Llei sobre l'ordenació del transport en aigües marítimes i continentals», per a ajustar, d'aquesta manera, la literatura al que persegueix en si aquest Projecte de Llei.

Quan aquest Projecte de Llei arriba al Grup Parlamentari Popular, a nosaltres són dos les impressions, dos les

qüestions o punts de referència que ens vénen en treballar en aquest Projecte de Llei.

La primera d'elles penso que s'ha comentat, i suficientment, aquí, que és l'accident, el desagradable accident de l'estany de Banyoles, punt molt de referència i important per al nostre treball i, sense dubtes, perquè nosaltres poguéssim continuar tenint una referència clara i concisa al que havia de ser el nostre treball en la Ponència i en aquest Projecte de Llei.

I el segon punt..., i vostès, senyories, penso que no hi han fet la referència que s'hi havia de fer, per la importància que comportava aquest Projecte de Llei, i era, sense dubtes, que aquest Projecte de Llei venia a recollir una cosa important, que era la navegabilitat del riu Ebre. El riu Ebre, en el qual s'han fet inversions importants per part de la Generalitat perquè tingués una navegabilitat; el riu Ebre, que ha sigut part història i punt de referència per a les terres de l'Ebre i per al nostre país, per a Catalunya..., era important, sense dubtes, que hi hagués un projecte de llei que vingués a regular aquest transport, al que és important, perquè és el riu més important que a Catalunya tenim i un dels que, sense dubtes, amb aquesta Llei i amb la seua navegabilitat, aportarà a les comarques de les terres de l'Ebre una important motivació i acció turística i desenvolupament de les comarques.

Nosaltres, amb aquest Projecte de Llei –ho torno a dir–, amb aquests dos punts de referència, l'accident que hi va haver a l'estany de Banyoles i el que és la navegabilitat o el transport pel riu Ebre, nosaltres, a l'articulat, que són vint-i-quatre articles, hem presentat trenta-sis esmenes. I d'aquestes trenta-sis esmenes, que farien referència al que abans estava comentant, d'elles, la majoria, la seua totalitat –amb l'excepció d'unes quantes que s'han retirat, perquè nosaltres especificàvem a les nostres esmenes els departaments concrets; després, als treballs de Ponència es van adonar que era molt millor dir: «els departaments que en tinguin la competència», perquè això provocava que si hi havia un canvi de competències dintre dels departaments, no s'havia de modificar la Llei–, doncs, bé, d'aquestes trenta-sis esmenes, deu han sigut acceptades –per tant..., el senyor conseller abans deia que del volum de les vuitanta i escaig, onze havien sigut acceptades; doncs, cal felicitar-nos, perquè, d'aquestes onze, deu han sigut del Grup Parlamentari Popular–, vint han sigut transaccionades i sis són aquelles que feien referència al que està dient més una en què nosaltres havíem parlat d'abaixar el termini entre el sector i l'Administració per ficar-se el dia dels papers, però la veritat és que, quan nos va dir el Grup de Convergència i Unió que s'havia arribat a un acord amb el sector perquè fos de quatre mesos, vam creure oportú que, ja que s'havia arribat a un acord entre l'Administració i el sector, doncs, se quedés amb aquests quatre mesos. Qüestió diferent que va passar amb el que eren els terminis en què l'Administració, la Generalitat de Catalunya havia de ficar la Llei en marxa, en vigència: ells, el Projecte de Llei original marcava dotze mesos, un any; nosaltres en vam especificar sis, i vam arribar a una transaccional amb vuit mesos.

Tres són les parts importants en les quals nosaltres hem fet aquestes esmenes i hem treballat amb elles. Primer, en el tema de les llicències, en el tema de les inspeccions de les embarcacions, en el tema del control i vigilància del servei propi, en el tema de les sancions, en el tema, concretament, i un espai del que és medi ambient.

En el tema de les llicències, les nostres esmenes han anat molt encaminades que aquestes llicències que es donen per a les embarcacions tinguin un procediment administratiu àgil i coordinat. Aquí bé s'ha dit que són diferents les administracions que hi tenen competències, és veritat, i amb això nos situem en tots els projectes de llei, però aquest Projecte de llei i les esmenes que nosaltres hem aportat, conjuntament al Projecte de llei han vingut a coordinar, a especificar i, d'alguna manera, a resumir el que és el procediment quant a les competències de les diferents administracions. De veritat que tampoc no és el que buscaríem al cent per cent, però sí que hi ha una aproximació perquè això es pugui fer.

El mateix en el tema de les inspeccions de les embarcacions, pel que fa als aspectes tècnics, com la prioritat d'aquestes inspeccions en el transcurs de l'ús de les embarcacions, de les possibles modificacions que sense autorització poden fer-se en els vaixells, amb la finalitat d'aconseguir un major control. Doncs, bé, si per una part teníem especificat i clar el tema de les llicències amb aquestes esmenes, en el tema de la inspecció, una cosa en què sí que nosaltres, amb les nostres esmenes, hem fet un incís important i hem hagut d'arribar a una transaccional que a nosaltres ens hauria agradat, sense dubtes, que s'hagués mantingut el nostre text de la nostra esmena, és el control i vigilància del servei, no solament de la inspecció del vaixell en si, sinó en el transcurs de la prestació d'aquest servei, una vegada se li dóna la seua llicència. I aquí nosaltres, amb la nostra esmena, en què nosaltres demanàvem unes inspeccions periòdiques d'aquest servei quant al nombre permès de passatgers i les condicions del transport, s'ha pogut aconseguir que l'explotació del transport tingui almenys –almenys– una inspecció una vegada se doni la seua llicència. La veritat és que el que nosaltres demanàvem, que és que se fixessin unes inspeccions periòdiques, això podia comportar una impossibilitat, amb raó i amb motiu, sense dubtes, perquè són moltíssimes les empreses, i cada cop més, que entren en aquesta activitat del que és el transport de passatgers i de mercaderies, sobretot de passatgers, i tot el que té un raonament amb el turisme.

En el tema de la tipificació de sancions, també les esmenes nostres han anat molt encaminades –molt encaminades– a aclarir el que són les sancions en si, les que són les greus, molt greus, lleus, perquè, realment, no hi havia una consonància entre la tipificació de la sanció i el que comporta en si la seua sanció administrativa o la seua multa corresponent. Per tant, aquestes esmenes han anat tan ben encaminades amb aquesta tipificació..., amb una correspondència amb l'efecte que aquesta té al mateix. Per tant, és important que no solament existeixi el que és la multa..., qüestió en què nosaltres havíem augmentat les multes, i la veritat és que hi havia una esmena que augmentava encara més

la quantia de les multes; per tant, nosaltres vam arribar a aquesta transaccional pensant sempre que la multa és una qüestió de previsió de l'accident de què abans feia menció. I no solament el que és la quantitat de la multa en si, sinó també el que és la suspensió o anul·lació d'aquest servei.

Per tant, nosaltres pensem, el Grup Parlamentari Popular pensa que ha fet una gran aportació a aquest Projecte de llei. Vull agrair a tots els grups que han treballat en aquesta Ponència, i, sense dubtes, senyor Nadal, no és el projecte de llei que possiblement tots desitjaríem, però sense dubtes és un projecte de llei que pot vindre a pal·liar d'alguna manera o a millorar d'alguna manera el servei, de tal manera que és sorprenent que un projecte de llei que presenta Convergència i Unió o el Govern sigui un projecte de llei amb tantes esmenes que ha presentat el Grup de Convergència i Unió; vull dir que o ha fallat l'inici del Projecte o han hagut de rectificar per un altre costat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Manual Sabanza.

El Sr. Sabanza i March

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com he dit en la meua intervenció des de l'escó, tractaré de fer l'explicació del posicionament del nostre Grup respecte al Projecte de llei, i també la contesta a l'esmena presentada i mantinguda, o les dues esmenes presentades i mantingudes pel Grup Socialista.

El senyor Nadal la fonamentava en quatre grups, i deia que no hi ha..., que era una lluita entre dos departaments..., escolti'm..., i una lluita per avançar-se a la presentació; vostè ha de saber –i ho sap– que els projectes de llei no els presenta un departament, els presenta el Govern, i, per tant, és un projecte de llei de tot el Govern, no és cap lluita entre departaments. Deia que incrementa la burocràcia; vostè hauria de saber que s'unifica tota la tramitació a través del Projecte de llei. Deia que és innecessària, i això no és real, tota vegada que hi ha hagut molts canvis en les legislacions de referència que regulen tot el tema del transport en aigües marítimes i fluvials. I, finalment, deia que era inoportuna, pel cas de Banyoles, i oportunament l'hi contestaré.

Segurament –segurament– que, en el moment en què es va presentar el Projecte de llei, que ha sofert molts canvis, vostès van creure que havien de fer una esmena a la totalitat i ara s'han trobat que, amb les modificacions i les esmenes que s'hi han introduït, s'han quedat sense argument i han hagut de recórrer a tòpics, que no s'aguanten per ells mateixos, i ara intentaré explicar-l'hi.

Vostès saben –el conseller hi ha fet referència– que el transport en aigües marítimes i continentals a Catalunya és una activitat en constant creixement com a conse-

quència, sobretot, del creixement del sector turístic. Una llei que regulés aquesta activitat es feia imprescindible per tal de garantir els drets dels usuaris i donar cobertura legal a l'activitat. La legislació actual es troba obsoleta, tota vegada que calia adaptar-la a les directives comunitàries que estableixen nous criteris de liberalització del servei per garantir la lliure competència i la validació de les autoritzacions per al funcionament extensives a tot el territori comunitari.

La Llei estableix, bàsicament, les condicions que s'han de complir per poder realitzar un servei de transport de persones o de mercaderies en aigües marítimes i continentals a Catalunya.

Un altre dels motius d'aquesta Llei és la necessitat d'adaptar la legislació a la normativa comunitària –per tant, no és innecessària, senyor Nadal–, i més concretament al que estableix el Reglament del Consell 3577/92, pel qual s'aplica el principi de lliure prestació de serveis als transports marítims dins dels estats membres.

També ha calgut modificar el règim d'autoritzacions per a la prestació dels serveis de transports per un de similar al fixat per l'Administració de l'Estat per als serveis que són de la seua competència, mitjançant el qual és d'aplicació el silenci administratiu positiu, i, per tant, no incrementa la burocràcia, sinó que la simplifica, senyor Nadal. Tots hem tingut al cap, això és veritat, en algun moment de la tramitació, l'accident de Banyoles, en tractar aquesta Llei, però cal destacar que el motiu de presentació del Projecte de llei no ha estat aquell desgraciat fet, sinó la necessitat de regular un servei, el de transport, que afecta cada vegada més amb més important activitat econòmica el nostre país i que fins ara es regulava pel Decret 309/86, sobre ordenació dels serveis de transport marítim a Catalunya.

Ha de quedar clar, doncs, que aquesta Llei regula els serveis de transport marítim i fluvial; no regula les característiques tècniques i de seguretat de les embarcacions, que és una competència de l'Estat. El que sí s'estableix a la Llei és que, per autoritzar-ne el servei, les embarcacions han de complir unes determinades condicions, entre les quals cal destacar l'obligatorietat –que no hi era– de disposar d'una assegurança de responsabilitat civil, que no eximeix, però, de la responsabilitat penal en què es pogués incórrer davant d'un funcionament irregular del servei.

És una llei que també serveix per delimitar responsabilitats en funció de les competències de les diferents administracions en cas d'accidents amb greus conseqüències, i això també es contradiu amb el que el senyor Nadal ens deia de la inoportunitat de la Llei pel cas de Banyoles. És una llei que també serveix per delimitar aquesta responsabilitat i, en aquest sentit, clarifica la responsabilitat en funció de les competències en els serveis de transports en aigües marítimes i continentals a Catalunya: les autoritzacions dels serveis, la Generalitat de Catalunya; les de control de les mesures tècniques i de seguretat de les embarcacions, l'Estat; la responsabilitat civil pel mal ús de l'autorització o prescindir-ne, l'armador, el propietari o el patró, amb el benentès que les sancions d'aquesta Llei no eximeixen

de les responsabilitats penals en què pugui incórrer el prestador del servei.

S'havien fet córrer informacions –jo crec que interessades a crear confusió o mal ambient– que deien que aquesta Llei el que feia, el que pretenia era traspasar les responsabilitats als ajuntaments. Jo crec que això ha inspirat una mica la intervenció del senyor Nadal, que oblidava que aquesta Llei ha sofert molts canvis en la seua tramitació. El que sí que preveu la Llei és que es faci una consulta prèvia a les administracions locals afectades per la prestació dels serveis, sempre que l'origen, el destí o les escales tinguin efecte al terme municipal de l'ajuntament de què es tracta. I quan vostè llegia un apartat, l'apartat 3 de l'article 4, que l'ha llegit molt ràpidament..., jo em voldria aturar a llegir-lo més pausadament i fer notar que l'article 4.3 diu que: «els serveis de transport que es prestin en aigües que no tinguin la consideració de domini públic» –seria el cas de Banyoles– «han de ser degudament comunicats», els serveis, «han de ser degudament comunicats al departament competent en aquesta matèria» –i per qui ho han d'estar, de comunicats?– «per les empreses o els promotors abans de l'inici de la prestació del servei» –«abans de l'inici de la prestació del servei»–, «a l'efecte de poder-hi exercir la vigilància i la inspecció corresponents».

Per tant, d'este article es desprèn que la vigilància i la inspecció corresponen, en este cas, a la Generalitat; per tant, no és traspasar cap responsabilitat als ajuntaments, que semblava que era l'argumentació que vostè volia donar en la seua explicació poc entenedora de l'esmena a la totalitat.

D'altra banda, en la Llei s'ha establert el règim de sancions que pot arribar, a part de les econòmiques, fins i tot a la paralització de l'embarcació, la suspensió del servei i la retirada de l'autorització administrativa, cosa que, en la legislació que hi havia fins ara, tampoc no estava contemplat.

La Llei també preveu un règim d'autorització sobre ordenació del servei de transport marítim i continental a Catalunya amb l'objecte, d'una banda, de constatar que es compleixen una sèrie de requisits per a garantir la correcta prestació del servei en disposar de la documentació preceptiva amb relació a la navegació i seguretat de les embarcacions i, d'altra, que el servei no afecta la correcta explotació del domini públic portuari o hidràulic, i que tampoc produeix cap afectació mediambiental, tot preveient la necessitat d'emetre informe per part dels organismes competents en la matèria.

Vull destacar que, amb la tramitació de la Llei, s'ha fet un gran esforç per trobar la millor fórmula per fer possible acostar posicions i arribar al consens. El Projecte ha sofert un procés diferent del que és habitual: s'han presentat vuitanta-nou esmenes, de les quals setze són del Grup de Convergència i Unió. El motiu, senyor Luna, és que les consultes fetes a l'Administració de l'Estat van arribar amb molt de retard, quan ens crèiem que ja no contestarien, i els suggeriments es van haver d'incloure via esmena per evitar futurs recursos per un conflicte de competències. Fins i tot, vam haver de can-

viar, via esmena, el títol de la Llei que ha passat de dir-se «d'ordenació del transport marítim i fluvial» a «d'ordenació del transport en aigües marítimes i continentals». Altres esmenes han estat motivades, les del nostre Grup, per a incloure solucions a la problemàtica específica del riu Ebre, generada arran del projecte de navegabilitat, impulsat pel Govern i les administracions locals del territori, que va posar de manifest el buit legal, pel que fa al lloguer d'embarcacions sense patró, i la inexistència de titulacions específiques per a la navegació fluvial.

Algunes de les esmenes dels altres grups es van presentar confonent els objectius de la Llei. Per exemple, es proposà un sistema d'inspecció tècnica de les condicions tècniques i de seguretat equivalent al que en podríem dir la ITV dels automòbils; altres es proposaven actuacions que són competència estatal i, per tant, no es podien acceptar, i altres es fonamentaven en la legislació obsoleta o derogada, com és el cas de l'esmena que ha mantingut el senyor Nadal. No té sentit –no té sentit– mantenir una esmena a la totalitat –crec jo– quan s'han incorporat la immensa majoria d'esmenes a l'articulat directament a través de transaccionals o, simplement, han estat retirades pel grup proposant.

De vuitanta-nou, n'havia quedat una de viva, jo crec que més per motius d'oportunitat que per part de principis o de posicionaments, i vull fer una referència a l'esmena que ha mantingut el Grup socialista, la 17, que parlava de remoure els obstacles que dificulten el transport marítim de passatgers quan aquest té el seu origen d'itinerari o destinació en ports de Catalunya sotmesos a la concessió administrativa. Els obstacles a què el Grup socialista fa referència tenien el seu origen en el Reglament de ports esportius, aprovat pel Reial decret 2486, de 26 de setembre. L'esmentat Reial decret preveia...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Sabanza i March

Acabo de seguida, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

El Sr. Sabanza i March

Deia que l'esmentat Reial decret preveia que només podien ser utilitzades per embarcacions esportives d'esbarjo, i l'aprovació ara fa dos anys de la Llei 5/98, de ports de Catalunya, derogava totes les normes i disposicions que s'oposessin a les prescripcions de la Llei. I cal fer esment també que la Llei de ports preveia, en la seua disposició transitòria, que els ports que ja estaven en funcionament poguessin optar per regular-se per la Llei anterior o l'actual, i tots s'hi van adaptar. Per tant, se'n desprèn, de tot l'exposat, que mantenir l'esmena en qüestió es contradiu amb el marc legal vigent, per tant, és, també, bona mostra, en tot cas, del rigor en el manteniment de l'esmena.

Abans d'acabar la meua intervenció, senyor president, si m'ho permet, vull expressar la meua satisfacció personal pel fet que s'hagi inclòs en la tramitació de la Llei una sèrie d'esmenes que donen sortida, que donen solució a un problema greu plantejat..., pel que respecta al tema de la navegabilitat del riu Ebre, que és una aposta de futur per a les terres de l'Ebre respecte al potencial turístic comú i vertebrador del nostre territori. I també vull destacar que hem estat l'únic Grup...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sabanza i March

...tret del Partit Popular...

El president

...estem navegant massa estona...

El Sr. Sabanza i March

...que ha presentat esmenes en aquest sentit, i quan parlem de reequilibri (*remor de veus*) cal que tinguem en compte, quan parlem de l'abandó de l'acció del Govern –en parlem–, cal tenir en compte que el territori no es defensa tan sols des dels mitjans de comunicació, sinó que es defensa tenint-lo present en totes i cadascuna de les nostres (*remor de veus*) actuacions.

Per últim... (*Forta remor de veus.*)

El president

No, no. Senyor diputat, ara sí que se li ha acabat el temps, i li agraeixo que ho acabi ara de seguida.

El Sr. Sabanza i March

Senyor president, he d'agrair a tots els ponents la seua predisposició a treballar conjuntament amb un bon esperit, i també, si m'ho permet, el meu agraïment al senyor Muro, als serveis administratius, a la senyora Teresa Moya, de l'Institut de Desenvolupament de les Terres de l'Ebre, i a la senyora Rosa Busquets, del Departament de Política Territorial. (*Persisteix la remor de veus.*)

Moltes gràcies per la seua paciència, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Abans de passar a la votació del Dictamen, he de fer avinent que hi ha una esmena tècnica –que els diversos portaveus dels grups ja coneixen– que es refereix a la disposició addicional. Per tant, votarem el text del Dictamen incloent-hi aquesta esmena tècnica.

Votem el text del Dictamen.

Comença la votació.

El text del Dictamen ha estat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 56 abstencions.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges (tram. 270-00008/06)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges. Té la paraula, per defensar-la, l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un moment, senyor diputat; esperi's un moment. (*Pausa.*) Esperi's, ja l'avisaré. Pot començar, si us plau.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Culminem avui la tramitació parlamentària de la Proposta de resolució per la qual aquest Parlament acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de creació d'un fons per a l'homogeneïtzació, el rescat selectiu i la subvenció de peatges; una iniciativa que, en el seu origen, primitivament, va presentar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya ja en la passada legislatura i que, ja en aquesta legislatura, va consensuar amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió com a conseqüència dels acords per al debat d'investidura.

Han calgut, senyores i senyors diputats, més de dues dècades de reclamacions i de protestes –que encara avui, per cert, persisteixen– d'usuaris, de municipis, de sectors econòmics per començar a posar fi –començar a posar fi– de manera efectiva a una situació injusta i discriminatòria incompatible amb el creixement econòmic i de la mobilitat, en un país que vol ser competitiu, que vol ser modern i que té unes potencialitats innegables, però que, a l'hora de la veritat, és ben sabut que disposa d'unes infraestructures impròpies de la Catalunya d'avui en dia, que pateix una insòlita sobresaturació de vies de peatge: el 72% de tot l'Estat per només el 4,1% d'autovies gratuïtes, o, el que és exactament el mateix, 4.500 quilòmetres d'autopistes gratuïtes a tot l'Estat per 2.000 quilòmetres de peatge tou, dur o duríssim a Catalunya. I tot això, paradoxalment, amb el 16% de la població de l'Estat, aportant el 23% del producte interior brut, el 16% dels permisos de conduir, el 26% de la sinistralitat, i, fins i tot, disposant dels trams viaris més congestionats i més transitats de tot l'Estat.

No hi vegin cap presumpció ni cap petulància per part meua, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, si afirmem rotundament des d'aquesta tribuna, com ja hem fet en alguna altra ocasió, que aquesta és la primera iniciativa realment justa i reparadora que ema-

na d'aquest Parlament de Catalunya, perquè, per positiva que sigui, per exemple, la supressió, a primers d'any, d'alguns peatges metropolitans –sens dubte, una gran notícia, aquesta supressió–, però, va ser una modesta, modestíssima victòria, perquè el sistema que es va utilitzar fins a aquell moment –acordat el maig de l'any 1999–, per una banda, la subvenció de peatges amb diner públic, i, per l'altra, l'allargament de concessions, no és, segurament, senyories, des del punt de vista de la perspectiva de l'interès públic, el millor dels sistemes possibles.

Amb el sistema, per tant, institucionalitzat o explorat fins ara, abans de la previsible creació d'aquest fons de rescat i d'eliminació de peatges, és obvi que les concessions no hi perdien ni un duro i que els usuaris pagaven menys però durant més anys, en un país, per cert, en què només l'any 1998, amb les darreres dades de què disposem, les empreses concessionàries van ingressar en concepte de peatges prop de 75.000 milions de pessetes per només 18.000 milions de pessetes en concepte de despeses d'explotació.

I encara ara haurem pogut llegir com aquestes mateixes empreses concessionàries, insaciabls, reclamen en aquests moments descongelar l'índex de preus al consum com si s'hagués, suposadament, trencat l'equilibri econòmicofinancer a què tenen dret contractualment. Sí, hi tenen dret contractualment, però, això sí, si no fos perquè aquestes mateixes empreses han vist que des del març de l'any 98, quan es va congelar l'IPC, fins ara, han vist millorada –i molt– la seva fiscalitat i, fins i tot, incrementat exponencialment el seu volum de negoci; una voracitat, per tant, recaptatòria absolutament injustificable.

I si el sistema de subvenció de peatges no és la solució, com deia, més admissible, més justificable, encara menys ho ha estat, històricament, aquest costum invertebrat no només d'allargar concessions, sinó d'atorgar, fins i tot, noves concessions com a vies de compensació a les empreses concessionàries. Perquè ens sembla que és impensable, avui dia, que es pugui produir aquest tipus de compensació. Com impensable ens sembla que, avui dia, es poguessin adoptar mesures com les que es van adoptar com la privatització d'una empresa pública com ACESA, que, des que és privada, l'any 1987, ha guanyat 300.000 milions de pessetes netes, un import suficient com per haver rescatat «tots» –subratllo la paraula tots– els peatges instal·lats a Catalunya des de l'any 1991.

L'alternativa que avui, amb caràcter definitiu, aprovarà aquest Parlament i ha de traslladar a les Corts Generals suposa, en primer lloc, la creació d'un fons públic estatal. I diem estatal perquè així l'Estat podrà compensar l'esforç anticipador fet històricament per Catalunya en matèria d'infraestructures, quan l'estat del benestar –precisament, el mateix que ha dotat tot Espanya d'autovies gratuïtes– era un simple miratge. Un fons també estatal, però que permet la seva gestió descentralitzada per adequar-lo al model d'organització territorial de l'Estat, i que permet, també, amb aquesta gestió descentralitzada, noves aportacions específiques provinents –en el cas, per exemple, de la Generalitat–, per què no?, a través de la fiscalitat amb el producte dels

impostos dels tributs cedits, però, també, amb càrrec al seu propi pressupost.

Un fons públic estatal nodrit, com vostès coneixen perfectament, de dos impostos bàsicament: l'impost del valor afegit –l'IVA– i l'impost de societats, pensat, doncs, també, perquè el producte de la reversió de l'Estat en forma d'impostos que graven els comptes d'exploració de les empreses concessionàries, però també un impost de caràcter directe com és l'IVA, que grava directament l'usuari, sumat, un import, per tant, de 14.000 milions de pessetes, reverteixi, també, de forma favorable i positiva en el mateix usuari.

Un fons, finalment, que ha de permetre –i vull destacar-ho– no només la subvenció dels peatges, no només l'homogeneïtzació a la baixa de les tarifes per equilibrar-nos el preu de pessetes per quilòmetre que hi ha en aquests moments a nivell d'Estat –de vuit a deu pessetes–, sinó també per al rescat selectiu d'aquells trams vinculats a la mobilitat obligada i, també, d'aquells peatges metropolitans que encara resten en una solució definitiva. I subratllo també aquest element del rescat selectiu de peatges perquè aquesta era, precisament, una alternativa que va ser descartada pel Grup d'Estudi de Peatges i que hem volgut recuperar com a proposta, en aquest cas, i que tots els grups en aquests moments han fet seva i que avui, finalment, tirem endavant.

Per tant, com a conclusió, aquest fons és el que ens ha de permetre, definitivament i històricament, de corregir els greuges que fins a aquests moments Catalunya, però, també altres parts del territori de l'Estat, han patit com a conseqüència de la instal·lació de determinats peatges, per la inexistència, també, d'autovies alternatives gratuïtes i per la incongruència –per què no?, també–, a més, que hem de pagar peatges, els impostos que generen aquestes vies de pagament no reverteixen en cap mesura, de cap manera, sobre els mateixos usuaris.

I això és, en definitiva, el que pretén..., és l'objecte d'aquesta Proposta de resolució, a la qual, òbviament, el nostre Grup Parlamentari, com el conjunt de grups de la cambra, i després d'haver aprovat el Dictamen en la Comissió, òbviament, donarà el seu suport, i reclama, també, el vot favorable del conjunt de grups de la cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la seva posició, té, primer, la paraula l'illustre diputat senyor Iglesias. *(Pausa.)* Ah, ets proponent; sí senyor, tens tota la raó.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió em cap la satisfacció, en primer lloc, d'agrair al Grup d'Esquerra Republicana de compartir aquesta iniciativa, fruit dels acords d'investidura –com ha explicat l'illustre diputat senyor Ridao–, però també especialment a tots els altres grups des que es va iniciar el tràmit que avui conclou aquí i que passarà,

aquesta Proposició de Llei, a les Corts Generals de l'Estat.

La iniciativa conjunta dels dos grups va entrar a la cambra el 26 de novembre, es va veure la presa en consideració, que va tenir el suport de tots els grups parlamentaris; penso que això és un bon naixement d'aquesta iniciativa que fa presagiar que arribi a bon fi en el Congrés de Diputats. El dia 14 d'aquest mateix mes la Comissió va elaborar el Dictamen, que també penso que cal destacar que el text, que és clar i concís, de cinc articles i una addicional, no va tenir cap esmena en el seu període. I, avui, arriba en aquest Plenari, suposo, i amb l'esperit que nosaltres desitjàvem, de mantenir aquest consens d'unitat que tots els grups han tingut entorn d'aquesta iniciativa.

No repetirem temes que han sortit en els llargs debats, i sovintejats debats, sobre peatges i autopistes, i els greuges de Catalunya a la resta de l'Estat. Però sí que hi ha sempre elements que fan veure la idoneïtat, l'especificitat de l'interès d'aquesta iniciativa que, conjuntament, amb la creació, fa uns dies enrere, del Grup de Treball, que es va aprovar també en el Parlament, del Grup de Treball de Peatges que, bàsicament tindrà la feina d'analitzar, prioritzar si aquells rescats selectius, si aquelles qüestions metropolitanes, si aquells temes que venim parlant de l'A-17 de Mollet, si el que ens deien aquest matí alguns alcaldes i el Consell Comarcal del Maresme..., altres qüestions que s'han analitzat a nivell de les autopistes, de concessió de la Generalitat, com l'A-18, la circumvallació de Manresa, la 1411... Hi ha temes que haurem de parlar, a través del Grup de Treball, què es prioritza, si l'àrea metropolitana, si temes concrets, junt amb la rebaixa de peatges que ens permeti aquest fons.

Això sol..., penso que aquesta iniciativa dóna sentit complet i dóna molt més contingut al debat que es pugui generar o en el si de la Comissió de Política Territorial per iniciatives parlamentàries de temes puntuals de territori, o en els estudis, i no tan sols estudis, sinó els treballs, les anàlisis de definir el futur sobre les vies de gran capacitat de peatge que tenim a Catalunya.

Per tant, jo crec que és un motiu de satisfacció destacar aquest consens que ve a afegir-se a un tema que arrenca..., on hi ha la inflexió de la tradicional pujada de peatges, jo crec que arrenca del 96. En el debat d'investidura del president Aznar, del 96, el nostre Grup va prioritzar com a element clau unes situacions en què el Govern de l'Estat va començar a actuar, i la prova és que a principis del 97 hi va haver una rebaixa de l'IVA.

L'illustre diputat senyor Ridao ha recordat que també un segon pas són aquestes qüestions que, aquest últim any, sobretot la supressió de la B-30, de l'A-7 o de la zona de Sant Cugat, junt amb l'homogeneïtzació de rebaixes, han anat ja marcant una pauta que aquí poden completar-se amb, jo crec, una certa esperança de futur que podrem anar trobant solucions de mitigar aquest llarg greuge comparatiu que ha sofert la ciutadania de Catalunya amb relació a altres zones de l'Estat.

És una prioritat que el nostre Grup ha tingut sempre clara, que tots els grups últimament s'hi han esforçat, i, també, els governs, tant el de l'Estat com el de la

Generalitat, a anar cercant vies d'acord i vies de solucions com homogeneïtzar els peatges, però hem d'entrar en aquesta fase, decididament, de rescatar aquells que siguin possibles, o sigui necessari prioritzar el seu rescat, i, no entrar més a fons en qüestions de percentatges que s'han repetit i que donen una força tremenda a la nostra reivindicació justa, que aquest és un tema que crec que val la pena que neixi amb aquest consens, que, fins ara, ha tingut aquesta iniciativa

Des d'aquest agraïment a l'atenció de tots els diputats i tots els grups, esperant el suport de la totalitat de grups de la cambra, el nostre Grup, entusiàsticament, en la línia d'atenció a aquelles qüestions d'interès nacional i d'interès dels ciutadans d'aquest país, votarà entusiàsticament aquesta iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, perquè em sembla que ja hem discutit a bastament sobre aquesta Proposta, només dir, una mica, potser, per refredar l'entusiasme del diputat que m'ha precedit, que aquesta Proposta, evidentment, ningú es pensi que és la solució als problemes de mobilitat que pateix el nostre país.

Està molt bé aquest pas que estem fent, però que és un pas exclusivament, diguem-ne, de caire economicista, a través d'aquest fons tenir el màxim de diners que poden venir d'aquests impostos que s'apliquen als peatges de l'autopista, però que evidentment aquí també haurem de discutir, en aquest Parlament, què en fem d'aquests diners. On s'aplicaran aquests diners, que nosaltres creiem que s'han d'aplicar al foment del transport públic, i no pas a noves infraestructures, com podria ser el criteri del Govern de la Generalitat, o almenys és el criteri que s'ha destacat fins a aquest moment, no?

També haurem de parlar en aquest Parlament d'altres qüestions relacionades amb la mobilitat com és l'aplicació de les ecotaxes, que, evidentment, potser, no tocava en aquesta Resolució, però sí que ho haurem de discutir. En definitiva, el que nosaltres estem intentant explicar i que demanarem el suport dels altres grups en el proper període de sessions és que puguem fer un debat general sobre mobilitat. Un debat general, aquí, en aquest Parlament, sobre la mobilitat en el nostre país perquè, evidentment, ens dóna la sensació que anem posant pegats i no trobem, evidentment, la solució a través d'un objectiu final, que hauria de ser crear o desenvolupar una mobilitat sostenible per al nostre país, cosa que no està passant.

Abans es deia, doncs, que avui mateix ens hem entrevistat amb tot un seguit d'alcaldes i regidors del Maresme sobre el peatge de l'A-19. Aquest és un altre dels problemes també importants, no? La Nacional-II i

l'A-19, doncs, dues vies paral·leles, que haurà de fer un estudi molt clar a veure què en fem, d'aquestes dues vies, i no per arreglar-ne un volem dir, doncs, que hàgim de tornar-ne a posar un altre, no? Significa, doncs, que la Nacional-II es pugui convertir en una via urbana i que l'A-19 es pugui convertir en una autovia. Però, evidentment, també això voldrà dir més ocupació del territori, quan hàgim de fer les connexions amb la resta dels pobles i ciutats que s'haurien de beneficiar d'aquesta situació.

Compte!, perquè de vegades per arreglar, o per dir-ho popularment, per vestir un sant, no en desvestim un altre, i ens referim, bàsicament, a l'ocupació sistemàtica del territori que està patint aquest país amb relació a les infraestructures. I, de vegades, fa la sensació que hi ha una certa contradicció amb aquesta votació entusiasta per part de Convergència i Unió, d'aquesta Resolució, i, en canvi, quan es tracta de parlar de rebaixa de peatges de les autopistes i de les autopistes pròpies, doncs, hi ha moltes dificultats, i, a més a més, fins i tot quan es parla de rebaixar-les en situacions de catàstrofes naturals, com la que ha passat ara amb els aiguats, també hi ha hagut moltes dificultats per obtenir, també, la rebaixa del peatge de les autopistes per als turismes, no?

Ho dic perquè de vegades pot fer la sensació que s'està fent un doble discurs, i el mateix nosaltres pensem que s'hauria de fer, i que s'hauria de fer amb molta intensitat i amb molta seriositat amb aquest Grup de Treball dels Peatges, també, i esperem que, tornant de l'estiu, puguem concretar que es parli d'això.

Sobretot i en definitiva –ho repeteixo i acabo–, aquesta no és la solució; és un pas important, i, per això, nosaltres hi votarem favorablement, però el gran pas que hauria de fer aquest país, perquè també s'hi juga el futur, és fer un debat sobre la mobilitat i, a partir d'aquí, pensar quines són les passes que hem de fer per tenir aquest futur molt més sostenible.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat, pel Grup Popular.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable president. Il·lustres senyores i senyors diputats, pràcticament no faria falta pujar a la tribuna per aprovar aquesta Proposta de resolució, a la qual el Partit Popular, el Grup Parlamentari Popular, donarem suport. Per què dic això? Doncs, perquè tots els tràmits parlamentaris en el seu moment, la presa en consideració que vam tenir el dia 9 de febrer..., tots els grups hi vàrem donar suport –el Grup Popular també–; en Comissió, evidentment, també hi hem donat suport i hem debatut totes les xifres i totes aquelles qüestions que ha calgut, tenint en compte que aprovem, o hem aprovat una Proposta de resolució que acordem presentar a la Mesa del Congrés de Diputats.

Jo crec que és molt important..., tots els grups parlamentaris que m'han precedit en l'ús de la paraula, tot-

hom utilitza aquelles qüestions que creu oportunes de destacar en funció d'haver presentat, o no, la proposta i de com vol encarar el futur d'altres propostes que, per uns, aquesta no sembla prou important –n'hi ha d'altres– i, evidentment, recordava quan el senyor Ridao expressava les paraules de felicitació que són les paraules amb què ell va començar, el 9 de febrer, no?, felicitant el Govern de l'Estat per la rebaixa de les autopistes, doncs, a Barcelona, Girona i Tarragona, i deia que era una de les millors notícies que havíem escoltat al començament de l'any, perquè això ho discutíem el 9 de febrer...

És important que un Grup Parlamentari com Esquerra Republicana s'avingui a felicitar el Govern de l'Estat, i no solament així, sinó que fins i tot, aquest matí, el diputat senyor Huguet, en la reunió –com comentava el diputat d'Iniciativa per Catalunya que m'ha precedit, el portaveu– que hem tingut amb tots els alcaldes, els nou alcaldes del Maresme i el president del Consell Comarcal del Maresme, sobre la viabilitat de traslladar la N-II cap a l'autopista A-19..., doncs, que la intervenció del senyor Huguet ha tornat a ser de felicitació cap al Govern de l'Estat davant de notícies que estan sortint, que han sortit aquests dies a través dels mitjans de comunicació, a través de *La Vanguardia* i d'altres, i fins i tot avui una notícia que deia que no es negociava –en el diari de *El País*, el senyor Salvador Alemany–, que deia, doncs, que aquesta fórmula de revisió no estava en aquests moments, com si diguéssim, sobre la taula, que no s'estava negociant, la qual cosa no és així, perquè el Govern de l'Estat està negociant en aquests moments la fórmula de revisió...

Per tant, jo crec que aquesta proposta que vostès van presentar és positiva –per això li hem donat suport– i, en definitiva, no canvia absolutament el nostre plantejament. Com a partit i com a Grup Parlamentari, des de fa molts anys, estem en aquesta cambra i hem defensat aquestes postures. Però, evidentment, conseqüents amb la nostra postura a Catalunya des de fa molts anys, aquesta diputada que els parla, perquè sempre m'ha tocat defensar aquestes qüestions de les autopistes, el nostre partit que dóna suport al Govern de l'Estat, una vegada arriba al Govern de l'Estat –i el senyor Iglesias ens recordava uns acords parlamentaris, uns acords de l'any 96..., jo crec, fins i tot, que tots hem quedat sorpresos perquè el Govern de l'Estat ha anat molt més lluny que els acords que van acordar en el seu primer moment amb Convergència i Unió, en totes les rebaixes que s'han portat a terme.

Crec que és bo que aquesta proposta arribi al Congrés de Diputats perquè sàpiguem de la nostra sensibilitat, com a diputats i com a grups parlamentaris, que estem al costa de la ciutadania, d'aquest greuge comparatiu que hem vingut patint durant tants anys, i, per recordar-ho, el Grup Socialista no havia fet mai res, al contrari: sempre havia apujat les autopistes, fins i tot, en èpoques de crisis econòmiques ferotges que patien molts ciutadans, que havien d'anar pagant cada vegada l'increment més alt, i això ens demostra, per exemple, en aquests moments que està en revisió aquesta fórmula que els comentava de l'IPC, que cada any negocien les concessionàries d'autopistes amb el Govern de l'Estat,

que venia, o bé regulat per un decret de l'any 90..., i és evident que el Govern, sensible que les coses canvien, està negociant en aquests moments una altra fórmula, que no és la mateixa que la que venia regulada pel Decret de l'any 90.

Jo crec que aquí es veu sobradament quina és la intenció o l'interès del nostre Grup Parlamentari, doncs: a poder negociar, a poder aconseguir, evidentment, aquesta homogeneïtzació i el rescat selectiu i la subvenció dels peatges que, evidentment, a Catalunya ens mereixem i ens mereixem des de fa molts anys i, per un acord, en aquests moments, de consens de totes les àmplies forces polítiques, totes coincidents, que no han variat absolutament gens –nosaltres som els mateixos de l'any 90; altres partits, aquí, a la cambra no són els mateixos: han canviat el plantejament, ens n'alegrem..., i, evidentment, que la força de la unitat serveixi per aconseguir el que tots volem: aquesta homogeneïtzació de rescat i les subvencions per abaratir els peatges i per treure els peatges a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president. Com he dit abans, hi votarem favorablement.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Senyor president, suposo que tothom m'agrairà que ho faci de l'escó estant, i, si pot ser, que sigui breu, tenint en compte l'hora. I, d'aquí a una estona, fins i tot semblarà que tothom ve a escoltar-me, perquè, com que sóc l'última a intervenir, començaran a entrar tots a l'hora de la votació.

Dir-los només que, efectivament, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà afirmativament aquesta proposta, com ja va fer-ho en el moment en què es va prendre en consideració la seva tramitació, i ho va fer, també, en la votació del Dictamen d'aquesta Comissió.

Ho farem, però, molt menys entusiàsticament de com ha dit el Grup de Convergència i Unió i ho farem, també, sense compartir la idea que aquest fons ens ha de permetre resoldre, definitivament i històricament, el greuge que ha patit Catalunya en matèria de peatges –paraules literals del senyor Ridao en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya–, perquè no compartim que el que estiguem aprovant ara i en aquests moments sigui la solució única i definitiva del tema dels peatges.

Estem aprovant presentar a la Mesa del Congrés de Diputats aquesta Proposició de llei, i ja veurem quina sort té en aquella Mesa, i que, aquesta Proposició de llei, si té sort en aquella Mesa i en aquell Congrés, pugui crear un fons que té per objecte dotar els programes d'homogeneïtzació de peatges i de rescat selectiu, i de subvencions als usuaris actuals, i, a més, es nodrirà d'aquells impostos, que fins ara ingressava l'Estat, procedents de les empreses concessionàries en les seves obligacions fiscals i tributàries.

Però, en cap cas, ni anem al fons de la qüestió, de què ha succeït aquests anys respecte a per què a Catalunya –no pas només en etapa no democràtica, sinó també en etapa democràtica i amb Govern autonòmic– el mateix Govern autonòmic ha decidit fer autopistes de peatge, i els recomana la lectura d'un llibre que sortirà dilluns que ve a la llum i que demostra com una autopista, per exemple, la perllongació de Terrassa-Manresa, que hauria costat 20.000 milions, feta des del pressupost de l'Administració, acabarà costant 950.000 milions i, per tant, no va al fons de la qüestió, no grava els beneficis extraordinaris de les empreses concessionàries; senzillament, fa que allò que ingressa l'Estat procedent d'aquestes empreses que tenen extraordinaris beneficis, retorni a Catalunya, i retorni en forma de recurs finalista. I també aquí, telegràficament, vull dir que sempre hem dit, des del nostre Grup, que els recursos finalistes, en part, limiten l'acció de l'autogovern, perquè no permet, aleshores, al Govern decidir si ho inverteix o no ho inverteix en transport públic o en d'altres qüestions. Però benvinguts siguin; ja hem dit que hi votarem a favor, però molt menys entusiàsticament.

Dir, també, de manera molt ràpida, que si, quan Espanya tingui efectuat i desenvolupat tot el pla d'autopistes de l'Estat, que això serà aviat, la diferència percentual de les autopistes lliures de peatge en el conjunt de l'Estat espanyol i de les autovies lliures de peatge aquí, a Catalunya, es xifrarà en mil quilòmetres de diferència; per tant, ens pertocuen mil quilòmetres d'autovia lliures de peatges.

Dic tot això perquè m'agradaria acabar explicant per què som menys entusiastes, per què ens sembla que aquesta no és l'única solució i per què creiem que s'utilitza aquest acord que estem a punt de prendre per fer una cosa que no és la que hauria de fer el Govern de Catalunya, que és intentar de traslladar el problema a Madrid i deixar-lo situat només allà.

Per què dic això? Dic això perquè, en el si de la Comissió, el mateix diputat que va parlar en nom de Convergència i Unió va dir: «Amb aquest acord traslladem el tema a Madrid» –i amb això sembla que ens n'haguem alliberat–, perquè, a més, ens dolgui o no ens dolgui, el Govern de l'Estat, aquests darrers temps, entre altres coses, perquè no hi havia cap altra solució, tenint en compte la reivindicació social que es produïa, ha pres alguna decisió en matèria d'alliberament de peatges i, fins i tot, ha anunciat algunes coses interessants pel que fa a condicionar les tarifes i els contractes concessionals, els increments de les IMD, de la intensitat mitjana diària de vehicles, i ha començat a dir coses «novedoses» en matèria de peatges, mentre que el Govern aquí, a Catalunya, no prenia cap decisió que fes referència a les seves autopistes de peatge de titularitat de l'Administració autonòmica, ans al contrari: es mantenia mut quan es produïen altres moviments de l'Administració central o quan es produïen reclamacions d'un conjunt de territoris, que són, em semblen, ja molt potents i sonores, i correspon que aquest Govern doni resposta.

I no és resposta reunir una Comissió d'Estudi, que està bé estudiar molt bé les coses, i també aturar en via morta aquest problema. Correspon, doncs, que el Go-

vern de Catalunya prengui decisions fermes amb referència a aquest tema, prengui la iniciativa, no deixi que li passin novament la mà per la cara des d'altres administracions –en aquest cas, la central–, sense prendre cap decisió aquí, a Catalunya, sense prendre cap, cap decisió aquí, a Catalunya; vull dir, intentant passar, com estem fent amb aquesta Proposició, els temes a d'altres administracions, intentant ignorar que aquí, a Catalunya, també hi ha autopistes de titularitat només de l'Administració i intentant, a més –ho recordaré molt ràpidament: en el debat dels pressupostos el nostre Grup va presentar una esmena perquè es nodrís inicialment aquest fons de rescat amb alguna aportació específica dels pressupostos de la Generalitat de Catalunya; aquella esmena, com tantes d'altres, va ser votada en contra...

I, per tant, la voluntat del mateix Govern de la Generalitat, aquella acció que reclamen els ciutadans de Catalunya, que es vegi, també, una acció clara i contundent per part del Govern de la Generalitat en matèria de peatges, no s'ha produït, ans al contrari: hem anat sempre a remolc i hi ha quantitat de problemes que, a més, proliferen i augmenten sense donar-los cap mena de solució. I traslladar això avui a Madrid està bé, però no és la solució, i traslladar el problema a Madrid no serà mai la solució per a l'acció concreta i ferma del que hauria de ser l'autogovern aquí, a Catalunya.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Passem, ara, a la votació de la Proposta de Resolució.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha sigut votada per la unanimitat dels presents.

Ara els presentaré la seqüència de tres votacions més.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals (tram. 271-00007/06)

La primera és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés de Diputats la Proposició de llei sobre l'ús de les llengües de l'Estat en l'emissió de segells i altres efectes postals. Els diputats proposats per defensar l'esmentada Proposició de llei són l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull i la il·lustre diputada senyora Dolors Nadal.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1.primero del Reglament, la votació pot ser per assentiment. Si els senyors i les senyores diputats hi accedeixen... (Pausa.) Així és i, per tant, així també constarà.

Designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (tram. 284-00007/06)

El següent punt és la designació d'un membre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Cal, per a aquesta votació, que hi hagi un mínim de noranta diputats a la cambra, cosa que hi és amb escreix. Fet així, es proposa que el candidat sigui el senyor Carmel Mòdol i Bresolí, proposat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i també els proposo que sigui votat per assentiment de la cambra, si no hi hagués cap observació en contra. No hi és. *(Pausa.)* Per tant, també constarà així mateix.

Designació d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00008/06)

I, per últim, el sisè punt de l'ordre del dia és la designació d'un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. Hi ha un sol candidat, que és el senyor Salvador Coromina i Romagosa, proposat pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. També els proposo que sigui aprovat per assentiment. *(Pausa.)*

Es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i nou minuts.